

« ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ; »

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πολλὰς μὰ πάρα πολλὰς φορὰς ἔχουμε ἀκούσει νὰ διατυπώνεται τὸ ἐρώτημα ‘τὶ θὰ πεῖ ὁ κόσμος’ ἀπὸ διάφορους ἀνθρώπους καὶ ἴσως καὶ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους.

Θὰ πρέπει ὅντως νὰ μᾶς ἐνδιαφέρει τόσο πολὺ ὁ σχολιασμὸς τῶν ἐνεργειῶν μας ἐκ μέρους τῶν ἄλλων; Εἶναι ἄραγε δικαιολογημένη καὶ σωστὴ αὐτὴ μας ἡ ἀνησυχία; Μήπως θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολεῖ, ἂν αὐτό, ποὺ κάνουμε ἢ ἀποφασίσουμε, εἶναι σωστὸ καὶ δίκαιο, ἀνεξαιρέτως τοῦ τὶ γνώμη θὰ σχηματίσουν οἱ γύρω μας;

Τελικὰ, μήπως αὐτὸ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς προβληματίζει, εἶναι τὶ ἀντικατόπρισμα ἔχει ἡ συμπεριφορὰ μας στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὰ ἡ δική Του γνώμη γιὰ ἐμᾶς;

Προτοῦ ὅμως προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε μιὰ ἀπάντηση στὰ παραπάνω ἐρωτήματα, ἃς δοῦμε πρῶτα μιὰ πραγματικὰ ἐνδιαφέρονσα ἱστορία, ἡ ὁποία συνέβη στὸ Μοναστήρι μας καὶ εἶναι ἐνδεικτικὴ τῶν ὅσων προαναφέρθηκαν:

«Μία μπτέρα, πνευματικὴ μου κόρη, μὲ ἐνημερώνει ὅτι ἡ κορούλα της, μαθήτρια τῆς Πρώτης Δημοτικοῦ, συνομιλεῖ συνεχῶς μὲ τὴν διπλανή της κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος. Ὁ δάσκαλος ἀναγκάζεται νὰ τὴν ἀφήσει μόνη της στὸ θρανίο καὶ ἐνημερώνει τὴν μπτέρα γιὰ τὸ γεγονός.

Γιὰ νὰ βοηθήσω στὴ διόρθωση τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ λυθεῖ τὸ πρόβλημα, ἀνακοινῶνω στὴν μικρὴ μπροστὰ στὴν μαμά της, ὅτι τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴ δὲν θὰ κοινωνήσῃ, σὰν τιμωρία γι’ αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Ἡ μικρὴ στενοχωρήθηκε, ἔβαλε τὰ κλάματα, ἀλλὰ ὁ κανόνας της δὲν ἄλλαξε!

Προβληματισμένο τὸ παιδάκι ἀπ’ αὐτὸ τὸ γεγονός συζήτησε τὸ θέμα στὸ σπίτι, λέγοντας χαρακτηριστικὰ «τὶ θὰ πεῖ ὁ κόσμος», ποὺ

δὲν θὰ τὴν δοῦν νὰ κοινωνάει, ἐνῶ κοινωνοῦσε κάθε Κυριακή;».

Παρεπιπτόντως νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι ὁ μικρὸς «κανόνας» βοήθησε τὴν μικρή, νὰ ἀλλάξει συμπεριφορὰ μέσα στὴν τάξη, γεγονόςς τὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει τὸ πόσο ἀπαραίτητο «ἐργαλεῖο» εἶναι οἱ «μικρὲς τιμωρίες» γιὰ τὴν σωστὴ διαπαιδαγώγησι τῶν παιδιῶν καὶ τὴν μεγάλη εὐθύνη πού ἔχουμε ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, γονεῖς, δάσκαλοι, πνευματικοί.

Τὸ θέμα ὥστόσο πού μὲ ἀπασχόλησε πολὺ καὶ τὸ ὁποῖο θὰ ἤθελα νὰ σχολιάσω περισσότερο καὶ νὰ μεταφέρω στὴν ἀγάπη σας γιὰ τὴν ὠφέλεια ὅλων μας, εἶναι ὁ προβληματισμὸς τῆς μικρῆς, γιὰ τὸ «τὶ θὰ πεῖ ὁ κόσμος πού δὲν θὰ κοινωνήσει!».

Δὲν σκέφτηκε, ὅτι ἔκανε κάτι, πού δὲν ἔπρεπε καὶ δημιουργοῦσε ἀταξία, ἀλλὰ ἔδωσε προτεραιότητα στὸ ὅτι θὰ «χαλοῦσε» ἡ εἰκόνα πού εἶχαν οἱ ἄλλοι γι' αὐτήν. Τὴν ἔβλεπαν νὰ κοινωνάει κάθε Κυριακή. Τώρα τὶ θὰ ποῦν;

Φυσικὰ ἓνα παιδάκι 7 χρονῶν δὲν μπορεῖ, νὰ ἐμβαθύνει πολὺ σὲ τέτοια θέματα.

Βλέπουμε ὅμως ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, τὸ πῶς ἀρχίζουν, νὰ λειτουργοῦν τὰ πάθη μέσα μας ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἀκόμα ἡλικία, χωρὶς νὰ δίνουμε ἐγκαίρως τὴν πρέπουσα προσοχή. Καὶ μεγαλώνουμε σχεδὸν ὅλοι μας καὶ ζοῦμε ὅχι ἐλεύθερα καὶ εἰλικρινά, ὅπως θὰ ἔπρεπε, ἀλλὰ δέσμοι τῆς εἰκόνας, πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι, πού συναναστρεφόμαστε, γιὰ ἐμᾶς, καταπιεζόμενοι σὲ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας, ἀπὸ τὶς κρίσεις τοῦ κόσμου, γιὰ ὁποιαδήποτε ἀπόφασή μας.

Φυσικὰ μὲ αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀδιαφοροῦμε, ὅταν ἀποφασίζουμε νὰ κάνουμε κάτι, πού βλάπτει, ἐνοχλεῖ, σκανδαλίζει καὶ προκαλεῖ τοὺς ἄλλους ἢ ἐκθέτει καὶ προσβάλλει τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό. Δυστυχῶς ὅμως οἱ ὅροι ἀντιστράφηκαν.

Φτάσαμε στὸ σημεῖο νὰ ὑπολογίζουμε τὰ σχόλια τῶν συνανθρώπων μας, ὅχι ὅταν κάνουμε κάτι κακό, παράνομο καὶ ἁμαρτωλό, προφασιζόμενοι ὅτι εἴμαστε ἀνεξάρτητοι καὶ θὰ κάνουμε ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε, ἀλλὰ ὅταν θὰ πρέπει νὰ κάνουμε κάτι, πού εἶναι σύμφωνο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀντίθετο στὸ πνεῦμα καὶ τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς!

Καὶ ὁμολογοῦμε συχνά, ὅτι αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ λογικὴ, ὁ ἠθικὸς νόμος, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἂν ἐνεργήσω ἔτσι «τὶ θὰ πεῖ ὁ κόσμος;». Αὐτὸς ὁ κόσμος ὅμως εἶναι κόσμος παράνομος,

ἀντίχριστος, ἄδικος, ἄθεος καὶ σὲ τελικὴ ἀνάλυση ἡ σχέση μας μαζί του εἶναι σχέση μὲ μὲρικὼν δεκαετιῶν, ποὺ ὅταν κλείσουμε τὰ μάτια μας καὶ πέσει ἡ αὐλαία, θὰ μᾶς ἀφήσει μόνους στὸ ταξίδι πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κόσμον, ὁ Κύριός μας, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων, εἶναι Θεὸς ἀθανασίας, ἀγάπης, ἀλήθειας, δικαιοσύνης, ποὺ βλέπει τὴν κάθε μας πράξη, γνωρίζει καὶ τὴν παραμικρὴ κίνηση στὰ μύχια τῆς καρδιᾶς μας, παρακολουθεῖ τὸν κάθε μας λογισμό.

Ὡστόσο ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ἡ πεπρωκυία ἀνθρώπινη φύση μας ῥέπει συνεχῶς πρὸς τὴν ἁμαρτία, ἀπορροφιεῖται ἀπὸ τὶς βιοτικὲς μέριμνες, τὸν αἰσθητὸ ψεύτικο κόσμον, ξεχνιέται καὶ ζεῖ, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει Θεὸς παντεπόπτης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ μισόκαλος διάβολος πολεμáει τὸν ἄνθρωπον, χρησιμοποιώντας τὴν λήθη καὶ τὸν ἀποπροσανατολίζει ἀπὸ τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι ἡ ἔνωσή του μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἡ σωτηρία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς του, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν παρασύρει στὴν Αἰώνια Κόλαση!

Δὲν εἶναι τυχαῖο λοιπὸν τὸ γεγονὸς, ποὺ καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται, ὅτι θρησκεύουν καὶ ἀγωνίζονται πνευματικά, διστάζουν, νὰ κάνουν τὸν σταυρὸ τους, νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι νηστεύουν καὶ νὰ ποῦν, ὅτι ἐκκλησιάζονται, σκεπτόμενοι τὴν ἀποψη τῶν ἄλλων.

Ἄλλες φορές πάλι κινούμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνθρωπαρέσκειας, πέφτουν στὴν ἴδια παγίδα τοῦ «τί θὰ πεῖ ὁ κόσμος», ὁ ὁποῖος ὅμως κόσμος αὐτὴ τὴν φορὰ ἀφορᾷ τὸν θρησκευτικὸ κύκλον, στὸν ὁποῖο ἀνήκουν.

Κι' ἂν θεωρεῖται σφᾶλμα καὶ ἁμάρτημα ἡ ἐναρμόνισή μας μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε διαφοροποιηθεῖ ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀποτελεῖ ἀκόμα μεγαλύτερο ἀτόπημα ὁ φαρισαϊσμός, ἡ ταπεινολογία, ἡ προβολὴ τῶν δῆθεν ἀρετῶν μας, γιὰ τὸ «θεαθεῖναι τοῖς ἀνθρώποις», ὁ εὐσεβισμός, ἡ ἀνειλικρινὴς στάση μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ.

Ἀκόμα καὶ αὐτὴ ἡ προσέλευσή μας πολλὰς φορές στὸ μυστήριον τῆς Θείας Ἐξομολογήσεως, γίνεται ὄχι γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ νὰ ξεκινήσουμε μία ζωὴ πραγματικῆς μετανοίας, ἀλλὰ γιὰ νὰ λάβουμε τὴν ἐγκριση ἀπὸ τὸν Πνευματικόν, τῆς συμμετοχῆς μας στὴν Θεία Εὐχαριστία, προκειμένου νὰ δείξουμε στοὺς ἄλλους, ὅτι μεταλαμβάνουμε, νὰ χαρακτηριστοῦμε ὡς «καλοὶ Χριστιανοί».

Τὸ δῆλωσε ἄλλωστε ξεκάθαρα ἡ μικρούλα τῆς ἱστορίας μας «τί θὰ πεῖ ὁ κόσμος ποὺ δὲν θὰ κοινωνήσω;».

Κι' ἂν ἄκομα ξεγελάσουμε τὸν Πνευματικὸ μας γιὰ τὸν ἐπίπλαστο πνευματικὸ μας ἀγῶνα, ὁ καρδιογνώστης Κύριός μας δὲν μυκτηρίζεται καὶ ὅταν βρεθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Κριτηρίου Του, θὰ πεῖ τὴν «γνώμη Του» γιὰ τὸν καθένα μας, μία γνώμη, ποὺ θὰ ἀντιπροσωπεύει αὐτὴ καὶ μόνο αὐτή, τὴν πραγματικὴ μας ἀξία.

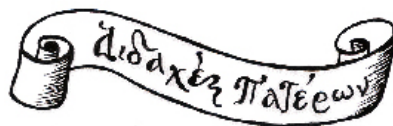
Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ἐὰν πιστεύουμε πραγματικὰ στὸν Θεό, ἀγωνιοῦμε γιὰ τὴν σωτηρία μας καὶ θέλουμε νὰ γίνουμε καλύτεροι, ἅς ἀποβάλλουμε τὸν «κόσμο», ποὺ μεταφέρει ὁ καθένας μέσα του, ἄλλος περισσότερο καὶ ἄλλος λιγώτερο, ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς ὅποιους χαρακτηρισμοὺς μπορεῖ νὰ μᾶς ἀποδώσει καὶ ἅς ἀκολουθήσουμε τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου **«ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ»** (Πρὸς Γαλάτας Κεφ. στ. στίχος 14).

Μόνο τότε θὰ νοιώσουμε πραγματικὰ ἐλεύθεροι καὶ ἀληθινοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ἀμήν.

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος

Ὁ Σταυρός μας καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ

Ἁγ. Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ

Ὁ Κύριος εἶπε στοὺς μαθητὲς Του: «Ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσει, ἅς ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του, ἅς σηκώσει τὸν σταυρό του κι ἅς μὲ ἀκολουθεῖ».

Γιατί εἶπε, «τὸν σταυρό του»; Ἐπειδὴ εἶναι σταυρὸς προσωπικός. Κάθε ἄνθρωπος, δηλαδή, ἔχει νὰ σηκώσει τὸν δικό του σταυρό, ὁ ὁποῖος, ὅμως, ὀνομάζεται συνάμα καὶ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ κάθε ἄνθρωπο «ὁ σταυρὸς του» εἶναι οἱ θλίψεις καὶ οἱ ὀδύνες τῆς ἐπίγειας ζωῆς, θλίψεις καὶ ὀδύνες προσωπικές.

Γιὰ κάθε ἄνθρωπο «ὁ σταυρὸς του» εἶναι ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία καὶ οἱ ἄλλες ἀσκήσεις τῆς εὐσεβείας, μὲ τὶς ὁποῖες ταπεινώνεται ἡ σάρκα καὶ ὑποτάσσεται τὸ πνεῦμα. Εἶναι κι αὐτὲς προσωπικές, καθὼς πρέπει νὰ ἀναλογοῦν στὶς δυνάμεις τοῦ καθενός.

Γιὰ κάθε ἄνθρωπο «ὁ σταυρὸς του» εἶναι οἱ ἁμαρτωλὲς ἀδυναμίες καὶ τὰ πάθη, προσωπικὰ ἐπίσης. Μὲ ὀρισμένα ἀπ' αὐτὰ γεννιέται, ἐνῶ ἄλλα τὰ ἀποκτᾷ στὴν πορεία τῆς ἐπίγειας ζωῆς του.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

Μάταιος καὶ ἀτελέσφορος ὁ σταυρὸς, ὅσο βαρὺς κι ἂν εἶναι, ποὺ σηκώνουμε, ἀκολουθώντας τὸν Χριστό, ἂν δὲν μεταβληθεῖ σὲ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ τὸν μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ «ὁ σταυρὸς του» γίνεται Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Γιατί ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ἔχει τὴν ἀκλόνητη πεποίθηση ὅτι Ἐκεῖνος πάντοτε ἀγρυπνεῖ γι' αὐτόν, ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι ποὺ παραχωρεῖ ὅλες τὶς θλίψεις, ὡς ἀπαραίτητο καὶ ἀναπόφευκτο ὄρο τῆς χριστιανικῆς ιδιότητος, καὶ ὅτι μ' αὐτὲς μιμεῖται καὶ οἰκειώνεται τὸν Χριστό, γίνεται μέτοχος τῶν παθημάτων Του στὴ γῆ, γιὰ νὰ γίνει μέτοχος καὶ τῆς δόξας Του στὸν οὐρανό.

Γιὰ τὸν μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ «ὁ σταυρὸς του» γίνεται Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Γιατί ὁ ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς του ἔχει τὴν ἐκπλήρωση τῶν ἐντολῶν Ἐκείνου. Οἱ πανάγιες ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ γίνονται γιὰ τὸν μαθητὴ Του

σταυρός, πού πάνω του διαρκῶς σταυρώνει τὸν παλαιὸ ἁμαρτωλὸ ἑαυτοῦ τοῦ «μαζὶ μὲ τὰ πάθη καὶ τὴς ἐπιθυμίας του».

Ἔτσι γίνεται φανερὸ ὅτι, γιὰ νὰ σηκώσει κανεὶς τὸν σταυρὸ του καὶ ν' ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, πρέπει ν' ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτοῦ του νὰ τὸν ἀπαρνηθεῖ ὡς τὸν ἀφανισμό τῆς ψυχῆς του! Naί, γιατί τόσο βαθιά, τόσο πληθωρικὰ διαπότισε ἡ ἁμαρτία τὴ φθαρμένη φύση μας, ὥστε ἡ ψυχὴ μας πρέπει ν' ἀφανιστεῖ καὶ νὰ γεννηθεῖ πάλι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Γιὰ νὰ σηκώσεις τὸν σταυρὸ σου, πρέπει, πρῶτον, νὰ ἀρνηθεῖς στὸ σῶμα τὴν ἱκανοποίηση τῶν ἰδιότροπων ἐπιθυμιῶν του, προσφέροντάς του μόνο τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ συντήρησή του· δεύτερον, νὰ παραδεχθεῖς ὅτι τὸ δίκαιό σου εἶναι ἀπάνθρωπη ἀδικία καὶ ἡ λογικὴ σου τέλειος παραλογισμὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καί, τρίτον, νὰ παραδοθεῖς στὸν Κύριο μὲ ἀκλόνητη πίστη καὶ νὰ ἐπιδοθεῖς στὴν ἐπιμελὴ σπουδὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποστέργοντας τὸ θέλημά σου.

Ὅποιος μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπαρνεῖται τὸν ἑαυτοῦ του, εἶναι ἱκανὸς νὰ σηκώσει τὸν σταυρὸ του. Μὲ πνεῦμα ὑποταγῆς στὸν Θεὸ καὶ μὲ τὴν ἐπὶ κλησιν τῆς βοήθειάς Του, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ τὸν ἐνισχύσει, κοιτάζει ἄφοβα καὶ ἀτάραχα τὴ θλίψη νὰ τὸν πλησιάζει καὶ ἐτοιμάζεται μεγαλόψυχα νὰ τὴν ὑπομείνει. Ἐλπίζει ὅτι ἔτσι θὰ γίνῃ μέτοχος τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ φτάσῃ στὴν ὁμολογία Του, ὁμολογία μυστικὴ, μὲ τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά, ἀλλὰ καὶ φανερή, μὲ τὴς πράξεις καὶ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ.

Ὅσο ὁ σταυρὸς παραμένει μόνο δικός μας, εἶναι πολὺ βαρὺς. Ὅταν μεταβληθεῖ σὲ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, γίνεται ἐξαιρετικὰ ἐλαφρὸς. «Γιατί ὁ ζυγός μου εἶναι ἀπαλὸς καὶ τὸ φορτίο μου ἐλαφρὸ», εἶπε ὁ Κύριος.

Ὁ σταυρὸς τοποθετεῖται στοὺς ὤμους τοῦ μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ, ὅταν αὐτὸς ἀναγνωρίσῃ πὼς εἶναι ἄξιος τῶν θλίψεων πού τοῦ ἔστειλε ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ σηκώνει ὀρθὰ τὸν σταυρὸ του, ὅταν παραδέχεται ὅτι οἱ θλίψεις εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴ μεταμόρφωσή του, τὴν ὁμοίωσή του μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴ σωτηρία του.

Ἡ καρτερικὴ ἄρση τοῦ σταυροῦ σου εἶναι ἡ καθαρὴ θέαση καὶ ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτωλότητάς σου. Σ' αὐτὴ τὴν ἐπίγνωση δὲν ὑπάρχει αὐταπάτη. Ἀπεναντίας, ἂν ὁμολογεῖς πὼς εἶσαι ἁμαρτωλὸς ἀλλὰ βαρυγγωμᾷς γιὰ τὸν σταυρὸ σου, ἀποδεικνύεις πὼς ἔχεις

ἐπιφανειακὴ γνώση τῆς ἁμαρτωλότητάς σου καὶ βρίσκεσαι μέσα στὴν αὐταπάτη.

Ἡ καρτερικὴ ἄρση τοῦ σταυροῦ σου εἶναι ἡ πραγματικὴ μετάνοια.

Καρφωμένος στὸν σταυρό, ὁμολόγησε μπροστὰ στὸν Κύριο πὼς οἱ ἀποφάσεις Του εἶναι ἀλάθητες.

Κατηγόρησε τὸν ἑαυτό σου, δικαίωσε τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ λάβεις τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν σου.

Καρφωμένος στὸν σταυρό, γνώρισε τὸν Χριστό, καὶ θ' ἀνοιχθοῦν γιὰ σένα οἱ πύλες τοῦ παραδείσου.

Καρφωμένος στὸν σταυρό σου, δόξασε τὸν Κύριο, ἀποδιώχνοντας ὡς ἄνομο καὶ βλάσφημο κάθε λογισμὸ παραπόνου καὶ γογγυσμοῦ.

Καρφωμένος στὸν σταυρό σου, εὐχαρίστησε τὸν Κύριο γι' αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητο δῶρο Του, γιὰ τὴ δυνατότητα, δηλαδή, ποῦ σοῦ δίνει νὰ Τὸν μιμηθεῖς μὲ τὶς ὁδύνες σου.

Καρφωμένος στὸν σταυρό σου, νὰ θεολογεῖς· γιατί ὁ σταυρὸς εἶναι τὸ ἀληθινὸ σχολεῖο, τὸ μοναδικὸ θησαυροφυλάκιο καὶ ὁ ὕψιστος θρόνος τῆς αὐθεντικῆς θεολογίας. Δίχως σταυρὸ δὲν ὑπάρχει ζωντανὴ γνώση τοῦ Θεοῦ.

«Μὴ ζητᾷς τὴν τελειότητα τοῦ νόμου τῆς ἐλευθερίας (δηλ. τοῦ Εὐαγγελίου) σὲ ἀνθρώπινες ἀρετές, γιατί τέλειος ἄνθρωπος μ' αὐτὲς τὶς ἀρετὲς δὲν ὑπάρχει· ἡ τελειότητά του εἶναι κρυμμένη στὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ».

Σὲ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μεταβάλλεται ὁ σταυρὸς τοῦ μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ, ὅταν αὐτὸς τὸν σηκώνει μὲ εἰλικρινῇ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς του, εὐχαριστῶντας καὶ δοξολογῶντας τὸν Κύριο. Ἀπὸ τὴν εὐχαριστίᾳ καὶ τὴ δοξολογίᾳ ἔρχεται ἡ πνευματικὴ παρηγοριά. Ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ δοξολογία γίνονται πλούσιες πηγὲς ἀσύλληπτης καὶ ἄφθαρτης χαρᾶς, ποῦ κοχλάζει εὐεργετικὰ μέσα στὴν καρδιά, ξεχύνεται στὴν ψυχὴ, ἀπλώνεται στὸ σῶμα, κυριεύει ὅλη τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι γιὰ τοὺς σαρκικοὺς ἀνθρώπους ἀσκήτως.

Γιὰ τὸν μαθητὴ καὶ ἀκόλουθο τοῦ Χριστοῦ, ὅμως, εἶναι ἀστείρευτη πηγὴ ἀνέκφραστης πνευματικῆς εὐφροσύνης.

Τόσο μεγάλῃ εἶναι αὐτὴ ἡ εὐφροσύνη, ποῦ ἐξουδετερώνει ἐντελῶς τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο.

Ἡ νεαρὴ Μαύρα εἶπε στὸν σύζυγό της Τιμόθεο, ὅταν ἐκεῖνος, ὑπομένοντας μὲ καρτερίᾳ φοβερὰ βασανιστήρια γιὰ τὴν πίστη του στὸν Χριστό, τὴν καλοῦσε στὸ μαρτύριο: Φοβᾶμαι, ἀδελφέ μου, νὰ μὴ δειλιάσω, ὅταν δῶ τὰ βασανιστικὰ ὄργανα καὶ τὸν ὀργισμένο ἡγεμόνα· φοβᾶμαι μήπως λυγίσω, ἐπειδὴ εἶμαι νέα”. Καὶ ὁ Τιμόθεος τῆς ἀπάντησε: “Νὰ στηρίξεις τὴν ἐλπίδα σου στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, καὶ τὰ βασανιστήρια θὰ γίνουν λάδι, ποὺ θὰ κυθεῖ πάνω στὸ σῶμα σου, θὰ γίνουν πνοὴ δροσιᾶς, ποὺ θὰ σὲ ἀνακουφίσει ἀπὸ τοὺς πόνους σου”.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα τῶν ἁγίων ὅλων τῶν αἰώνων.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ὁ θεραπευτὴς τῶν παθῶν καὶ ὁ ἐξολοθρευτὴς τῶν δαιμόνων.

Θανατηφόρος εἶναι ὁ σταυρὸς τοὺς γιὰ ὅσους δὲν φρόντισαν νὰ τὸν μεταβάλουν σὲ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, γιὰ ὅσους βαρυγγωμοῦν ἐνάντια στὴ θεία πρόνοια, γιὰ ὅσους παραδίδονται στὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπόγνωση.

Οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτωλότητάς τους, ἐπομένως οὔτε καὶ μετάνοια, πεθαίνουν γιὰ πάντα πάνω στὸν σταυρὸ τοὺς καὶ σπεροῦνται, ἀπὸ ἔλλειψη αὐτογνωσίας καὶ καρτερίας, τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ μαζί μὲ τὸν Θεό. Οἱ ψυχὲς τοὺς κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν σταυρὸ τῶν θλίψεων μόνο νεκρές, γιὰ νὰ ριχθοῦν στὸν αἰώνιο τάφο, στὴ φυλακὴ τοῦ ᾄδου.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἀνυψώνει πάνω ἀπὸ τὴ γῆ τὸν σταυρωμένο σ’ αὐτὸν μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, καρφωμένος στὸν σταυρὸ του καὶ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, ἔχει τὶς σκέψεις του στραμμένες στὰ αἰώνια καὶ ἄφθαρτα ἀγαθὰ, μὲ τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ του ζεῖ στὸν οὐρανὸ καὶ θεωρεῖ τὰ μυστήρια τοῦ Πνεύματος.

«Ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσει», εἶπε ὁ Κύριος, «ἄς ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του, ἄς σηκώσει τὸν σταυρὸ του καὶ ἄς μὲ ἀκολουθεῖ».

Ἀμήν.

Βλ. Ἀσκητικὲς ἐμπειρίες Β', ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου Ὁρωπὸς Ἀττικῆς

Περὶ συκοφαντίας

Στὸν **Ἀββὰ Ἀντώνιον** ἦλθε κάποτε ἓνας ἀδελφὸς ἀπὸ κάποιο κοινόβιο, ὁ ὁποῖος συκοφαντήθηκε γιὰ πορνεία. Ἦλθαν καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀπὸ τὸ κοινόβιο γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσουν καὶ νὰ τὸν πάρουν.

Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ἐλέγχουν, ὅτι:

- Ὑποκρίτης. Κι αὐτὸς ἀπολογιόταν, ὅτι:

- Τίποτα τέτοιο δὲν ἔκανα.

Μὲ μιὰ εὐκαιρία, ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀββᾶς Παφνούτιος ὁ Κεφαλᾶς καὶ εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

- Εἶδα σπὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἓναν ἄνθρωπο, ποῦχε κωθεῖ στὸ βόρβορο ὡς τὰ γόνάτα του καὶ καθὼς ἦλθαν μερικοὶ νὰ τοῦ δώσουν χέρι βοηθείας, τὸν κατεπόντισαν μέχρι τὸ λαιμό.

Τοὺς λέγει τότε ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος, γιὰ τὸν Παφνούτιο:

- Νά, ἄνθρωπος ἀληθινός, ποὺ μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ καὶ νὰ σώσῃ ψυχές.

Συγκινήθηκαν τότε ἀπὸ τὰ λόγια τῶν γερόντων καὶ ἔβαλαν μετάνοια στὸν ἀδελφό.

Ἦρέμψαν ἔτσι ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ ἔλαβαν τὸν ἀδελφὸ στὸ κοινόβιον.

* * *

Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος εἶπε:

«Ἄν ποτὲ συκοφαντηθῇς, καὶ ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀθωότητά σου, μὴν ὑψηλοφρονήσῃς. Δούλευε τὸν Κύριόν σου μὲ ταπεινοσύνη καὶ εὐχαρίστησέ Τον, ποὺ σὲ λύτρωσε ἀπὸ τῆς συκοφαντίας τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ τηρῇς πιστὰ τῆς ἐντολῆς Του».

* * *

Τὸν **Ἀββὰ Βαρσανούφιο** ρώτησε ἓνας ἀδελφός:- Γέροντα, ἐὰν ἀκούσω περὶ τινός, ὅτι κακῶς με λέγει, τί ποιήσω;

Καὶ ὁ Γέροντας ἀπεκρίθη:

- Εὐθέως ἀνάστα καὶ ποίησον εὐχὴν πρῶτον ὑπὲρ ἐκείνου, καὶ οὕτως ὑπὲρ σεαυτοῦ, λέγων: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον τόνδε τὸν ἀδελφόν, καὶ ἐμὲ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον Σου· καὶ σκέπασον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, εὐχαῖς τῶν Σῶν Ἀγίων. Ἀμήν.»

* * *

“**Ο**ταν ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἦταν Πρεσβύτερος, στὴ σκήπη, μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἦταν καὶ κάποιος Διάκονος, πολὺ ἐνάρετος καὶ εὐλαβής. Ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος σκόπευε νὰ τὸν κάνη Πρεσβύτερο καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ διάδοχό του. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀπὸ μεγάλη ταπεινοφροσύνη, δὲ δεχόταν χειροτονία, λέγοντας, πὼς ἦταν ἀνάξιος νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Αὐτὸν τὸν ἐνάρετο ἀδελφὸ τὸν ἐμίσησε τόσο πολὺ κάποιος ἄλλος μοναχὸς στὴ σκήπη, νικημένος ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φθόνου, καὶ γύρευε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν βλάβῃ καὶ νὰ τὸν δυσφημήσῃ.

Νά, λοιπὸν τὴν ἔβαλε ὁ διάβολος νὰ κάνῃ: Πῆρε μιὰ μέρα ἓνα ἀπὸ τὰ βιβλία του καὶ τὸ ἔβαλε κρυφὰ στὸ κελλὶ τοῦ Διακόνου, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ πάρῃ εἶδῃσι. Ὑστερα πῆγε στὸν Ἀββᾶ Ἰσίδωρο καὶ τοῦ παραπονέθηκε, πὼς ἔχασε τὸ βιβλίό του καὶ πὼς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε κλέψῃ. Ἀπαιτοῦσε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἔρευνα σ’ ὅλα τὰ κελλιά.

- Τέτοιο πρᾶγμα, παιδί μου, ἔκανε ἐκπληκτος ὁ Γέροντας, δὲν ἔχει ξαναγίνει στὴ σκήπη. Ἀλλά, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, πάρε δύο ἀδελφοὺς καὶ ψάξε τὰ κελλιά.

Ἔτσι κι’ ἐγίνε. Ἀφοῦ ἔψαξαν μερικά ἄλλα κελλιά, ἐπῆγαν καὶ στοῦ Διακόνου καὶ φυσικὰ ἐκεῖ βρῆκαν τὸ βιβλίό. Τὸ πῆραν λοιπὸν καὶ τὸ ἔφεραν στὴν Ἐκκλησία τὴν ὥρα τοῦ Ἑσπερινοῦ, ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ ἀδελφοί, καὶ εἶπαν μεγαλοφώνως στὸν ἀββᾶ Ἰσίδωρο, γιὰ ν’ ἀκουστῇ ἀπ’ ὅλους, ποῦ εἶχε βρεθεῖ τὸ βιβλίό.

Ὁ ἀθῶος Διάκονος δὲν διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν συκοφαντία. Ἔπεσε μὲ ταπεινῶσι στὰ γόνατα καὶ ζήτησε ἀπ’ ὅλους συγχώρησι, λέγοντας πὼς ἔσφαλε.

- Συγχωρήσατέ με, ἀδελφοί, γιατί εἶμαι κλέφτης.

Σὰν πέρασαν οἱ τρεῖς ἐβδομάδες καὶ ὁ Διάκονος τελείωσε τὸ ἐπιτίμιόν του καὶ ἐγίνε δεκτὸς στὸ Ἅγιον Βῆμα, ὁ συκοφάντης δαιμονίστηκε καὶ μὲ γοερὲς κραυγὲς ὡμολόγησε τὴν ἁμαρτία του.

- Ἀδίκως κατηγόρησα τὸν δοῦλο τοῦ Θεοῦ, φώναζε γιὰ νὰ σταλαφρώσῃ τὴν συνείδησί του.

Οἱ ἀδελφοί στὴν σκῆπη ἔκαναν ὁλονύκτιο προσευχή γι' αὐτόν, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως. Ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς βασανιζόταν σκληρὰ ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα. Τότε ὁ ὅσιος Ἰσίδωρος εἶπε στὸν Διάκονο:

- Προσευχέσου γι' αὐτόν ἀδελφέ, γιατίι μόνο σύ, πού συκοφαντήθηκες, ἂν τὸ ζητήσης, θὰ τὸν ἐλεήσῃ ὁ Κύριος.

Καὶ πράγματι, ὅταν προσευχήθηκε ὁ συκοφαντηθεὶς, ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ δαίμονος ὁ συκοφάντης.

* * *

Ἡ **Μέγας Ἀντώνιος** στὶς “Παραινέσεις” του ἔλεγε:

«Ἐφ’ ὅσον ἐννοεῖς τὰ περὶ Θεοῦ, νὰ εἶσαι εὐσεβής, χωρὶς φθόνο, ἀγαθός, σώφρων, πρᾶος, χαριστικός κατὰ δύναμιν, κοινωνικός, ἀφιλόνεικος καὶ τὰ ὅμοια. Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀπαραβίαστο ἀπόκτημα τῆς ψυχῆς, νὰ ἀρέσῃ στὸν Θεὸ μὲ τέτοιες πράξεις καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν κρίνῃ κανέναν καὶ νὰ μὴν λέν γιὰ κανέναν, ὅτι ὁ δεῖνα εἶναι κακὸς καὶ ἀμάρτησε. Ἀλλὰ καλλίτερα εἶναι νὰ συζητᾶμε τὰ δικά μας κακά, καὶ νὰ ἐρευνᾶμε μέσα μας τὴ δική μας πολυτεία, ἐὰν εἶναι ἀρεστὴ στὸ Θεό. Διότι, τὶ μᾶς μέλει ἑμᾶς, ἐὰν ὁ ἄλλος εἶναι πονηρός».

* * *

Ἡ **Ἁγίος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**, γράφει:

«Δὲν εἶναι μικρὸς ἄθλος (δηλαδὴ τὸ νὰ ὑπομένῃ κανεὶς τὴ συκοφαντία), ἀλλὰ πολὺ μεγάλος, αὐτὸς ὁ τῆς συκοφαντίας»...

«Καὶ ἂν ἀκόμα εἶναι ἀλήθεια ἐκεῖνα πού λέγει κάποιος γιὰ μᾶς, καὶ ἂν ἀκόμα τέτοια πού τὰ ἀναγνωρίζουμε καὶ ἐμεῖς, ἂν ἐμεῖς δὲν βρίσκωμε ἐκεῖνον πού λέγει αὐτά, ἀλλὰ στενάξωμε πικρὰ καὶ παρακαλέσωμε τὸν Θεὸ γιὰ τὰ ἀμαρτήματά μας, θὰ μπορέσωμε ν’ ἀποβάλωμε ὅλα τὰ ἀμαρτήματά μας»...

«Πολλοὶ λοιπὸν λύγισαν μὲ τὶς ἐπικρίσεις κι’ ἔχασαν τὴν ψυχὴ τους. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει γιὰ τοὺς ἀγωνιζόμενους τίποτα πιδ ἀνυπόφορο ἀπὸ τὰ λόγια πού μποροῦν νὰ πληγώνουν τὴν ψυχὴ»...

«Διότι δὲν βλάπτει τόσο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος σπαράσσει τὴν

άνθρωπινην σάρκα, ὅσον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δαγκώνει τὴν ψυχὴν· διότι ὅσον πολυτιμότερα εἶναι ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα, τόσον μεγαλυτέρα εἶναι ἡ βλάβη της».

* * *

Ἁγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς στὰ κεφάλαια περὶ ἀγάπης
γράφει γιὰ τὴν Συκοφαντία:

Ἄν ἡ ἀγάπη δὲν κάνει κακὸ στὸν πλησίον (Ρωμ. 13, 10), ἐκεῖνος ποὺ φθονεῖ τὸν ἀδελφὸ καὶ λυπᾶται γιὰ τὴν προκοπὴ του καὶ μὲ εἰρωνεῖς προσπαθεῖ νὰ κηλιδώσει τὴν ὑπόληψή του ἢ μὲ ὅποια κακοήθεια τὸν ἐπιβουλεύεται, πῶς αὐτὸς δὲν ἀποξενώνεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ δὲν κάνει τὸν ἑαυτὸ του ἔνοχο γιὰ τὴν αἰώνια Κρίση;

Ἄν ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου (Ρωμ. 13, 10), ἐκεῖνος ποὺ ἔχει μνησικακία γιὰ τὸν ἀδελφὸ καὶ κάνει δόλια σχέδια ἐναντίον του καὶ τὸν καταριέται καὶ δοκιμάζει χαρὰ γιὰ κάθε πώση του, πῶς δὲν καταπατεῖ τὸ νόμο καὶ δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ τὴν αἰώνια κόλαση;

Ἄν ἐκεῖνος ποὺ κατηγορεῖ καὶ κρίνει τὸν ἀδελφὸ του κατηγορεῖ καὶ κρίνει τὸ θεῖο νόμο (Ἰακ. 4, 11), καὶ ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη, πῶς δὲν ξεπέφτει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖνος ποὺ καταλαλεῖ, καὶ δὲν προξενεῖ ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτὸ του τὴν αἰώνια κόλαση;

Μὴν παραδώσεις τὴν ἀκοή σου στοὺς λόγους ὁποιοῦ καταλαλεῖ, οὔτε τοὺς δικоὺς σου λόγους στὴν ἀκοὴ ἐνὸς φιλοκατήγορου, μιλώντας ἢ ἀκούγοντας μ' εὐχαρίστηση κατὰ τοῦ πλησίον σου, γιὰ νὰ μὴ χάσης τὴ θεία ἀγάπη καὶ βρεθεῖς ἀπόκληρος ἀπὸ τὴν αἰώνια ζωή.

Κλεῖνε τὸ στόμα ἐκείνου ποὺ κατηγορεῖ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μὴν ἁμαρτάνεις μαζί του διπλὴ ἁμαρτία· καὶ συνηθίζοντας ὁ ἴδιος σὲ καταστρεπτικὸ πάθος, καὶ μὴ σταματώντας ἐκεῖνον ποὺ φλυαρεῖ κατὰ τοῦ πλησίον.

«Ὑγὼ ὅμως σᾶς λέω», εἶπε ὁ Κύριος, «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς σας, εὐεργετεῖτε ὅσους σᾶς μισοῦν, προσεύχεσθε γιὰ ὅσους σᾶς βλάπτουν» (Ματθ. 5, 44). Γιατὶ τὰ διέταξε αὐτά; Γιὰ νὰ σὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ μῖσος, τὴ λύπη, τὴν ὀργὴ καὶ τὴν μνησικακία καὶ νὰ σὲ ἀξιώσῃ νὰ λάβῃς τὸ μέγιστο ἀπόκτημα, τὴν τέλεια ἀγάπη, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν ἔχῃ, ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ ἐξίσου ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, κατὰ μίμνηση τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ ἐξίσου

ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ θέλει νὰ σωθοῦν καὶ νὰ λάβουν πλήρη γνώση τῆς ἀλήθειας (Α΄ Τιμ. 2,4).

* * *

“Ένας ἀδελφὸς ἔκανε τὴν ἐξῆς ἐρώτησι **σὲ κάποιον πατέρα**:
- Πῶς ρίχνει ὁ διάβολος τοὺς πειρασμοὺς στοὺς ἁγίους;

Τοῦ ἀπάντησε ὁ γέροντας:

- Ἦταν κάποτε στὸ ὄρος Σινᾶ ἓνας μοναχὸς ποὺ ὀνομαζόταν Νίκων. Κάποιος πῆγε στὴ σκηνὴ ἑνὸς Ἀραβα Φαρανίτη, βρῆκε μονάχη τὴν κόρη του, πλάγιασε μαζί της κι’ ὕστερα τῆς λέει: «Νὰ πεῖς ὅτι τὸ πάθημά μου αὐτὸ μοῦ τὸ ἔκαμε ὁ ἀναχωρητής, ὁ ἀββᾶς Νίκων».

“Ὅταν ἦρθε ὁ πατέρας τῆς καὶ πληροφορήθηκε τὸ γεγονός, πῆρε τὸ ξίφος του καὶ τράβηξε κατὰ τοῦ γέροντα. Σὰν χτύπησε τὴν πόρτα, βγῆκε ἔξω ὁ γέροντας κι’ ὅταν ἐκεῖνος σήκωσε τὸ ξίφος νὰ τὸν σκοτώσει, παράλυσε τὸ χέρι του. Τότε ὁ Φαρανίτης πῆγε στὴν ἐκκλησία καὶ κατάγγειλε τὸ συμβὰν στοὺς πρεσβυτέρους. Ἔστειλαν ἐκεῖνοι καὶ τὸν κάλεσαν κι’ ὁ γέροντας παρουσιάστηκε. Τότε τοῦ δώσανε πολὺ ξύλο καὶ σκέφτονταν νὰ τὸν διώξουν, ὁμῶς ἐκεῖνος τοὺς παρακάλεσε ἔτσι: “Αφῆστε με ἐδῶ νὰ ζήσω σὲ μετάνοια”. Τὸν ἀπομόνωσαν λοιπὸν τρία χρόνια κι’ ἔδωσαν ἐντολὴ κανένας νὰ μὴ τοῦ μιλάει. Ἔτσι πέρασε λοιπὸν τὰ τρία χρόνια κι’ ἐρχόταν κάθε Κυριακὴ καὶ μὲ μετάνοια παρακαλοῦσε κι’ ἔλεγε: “Προσεύχεστε στὸν Κύριο γιὰ μένα”.

Ἀργότερα ὁμῶς ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κάμει τὴν ἁμαρτία κι’ εἶχε ρίξει τὸν πειρασμὸ στὸν ἀναχωρητὴ, κυριεύτηκε ἀπὸ δαιμόνιο κι’ ὁμολόγησε στὴν ἐκκλησία: “Ἐγὼ ἤμουν ποὺ ἁμάρτησα καὶ μίλησα γιὰ νὰ συκοφαντηθῇ ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ”. Τότε σηκώθηκε ὅλος ὁ λαὸς κι’ εἶπε μετανιωμένος στὸν γέροντα:

- Ἀββᾶ, συγχώρεσέ μας.

Ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε:

- “Ὅσο γιὰ τὴ συγχώρησι, σᾶς ἔχω συγχωρήσει ἀλλὰ νὰ μείνω κοντά σας, δὲν μένω πιά μὲ τίποτα· δὲν βρέθηκε οὔτε ἓνας σας νὰ ’χει διάκρισι καὶ νὰ μὲ συμπονέσῃ. Ἔτσι ὁ γέροντας ἔφυγε ἀπὸ τὸν τόπο ἐκεῖνο. Καὶ πρόσθεσε: «Βλέπεις πῶς ρίχνει ὁ διάβολος τοὺς πειρασμοὺς πάνω στοὺς ἁγίους;».

ΘΕΟΤΟΚΟΦΙΛΙΚΑ

Παναγία ἡ Τριχερούσα

Ἡ ἱστορικὴ καὶ θαυματοτόκος εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς ἑπονομαζόμενης «**Τριχερούσας**» βρίσκεται θρονιασμένη στὸν ἡγουμενικὸ θρόνον τῆς μονῆς Χιλιανδαρίου. Ἡ ἱστορία τῆς Τριχερούσας συνδέεται μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰωάννου Δαμασκνοῦ, τοῦ γνωστοῦ ἀσματογράφου καὶ Μαριολόγου:

Ὁ ὁσιος Ἰωάννης Δαμασκνός, ὅταν ἦταν ἀκόμη λαϊκός, πάτασσε μὲ γραπτά του καὶ προφορικὰ τὴν αἵρεση τῶν εἰκονομάχων, παρακινούμενος ἀπὸ θεῖο ζῆλο γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Πὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν ἱερὸ Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας ὁ εἰκονομάχος Αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου Λέων Γ' ὁ Ἰσαυρος, μὲ ἀνθρωπὸ τοῦ πλαστογράφησε τὸ γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ ἱερέα Δαμασκνοῦ, καί, ἀφοῦ ἔγραψε ἐπιστολή, ὅτι δῆδεν

καταφερόταν κατὰ τοῦ ἀφέντη του καὶ ἄρχοντα τῆς Δαμασκοῦ, τὴν ἀπέστειλε στὴ Δαμασκό, ὡς πειστήριο τῆς προδοσίας τοῦ Πατρὸς. Ὁ ἄρχοντας τῆς Δαμασκοῦ ἐπέδειξε τὴν πλαστογραφημένη ἐπιστολὴ στὸν ἱερὸ Δαμασκνόν, ὁ ὁποῖος εἶπε: «**Ὁ γραφικὸς χαρακτήρας, μὲ τὸν ὁποῖο γράφηκε ἡ ἐπιστολή, εἶναι δικός μου, ἀλλὰ ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴν δὲν τὴν ἔγραψα**».

Ὁ ἄρχοντας χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ὑπόθεση καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτευθεῖ, ὅτι ὁ Ἰσαυρος καταφερόταν μυστικὰ καὶ μὲ φθόνον κατὰ τοῦ Πατρὸς, τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν ἐπίσημη θέσιν πού εἶχε κοντά του, συγχρόνως διέταξε νὰ τοῦ κοπεῖ ἡ δεξιὰ παλάμη, μὲ τὴν ὁποία δῆθεν εἶχε γράψῃ τὴν ἐπιστολή.

Ἀποκόπηκε λοιπὸν τὸ χέρι τοῦ Ὁσίου καὶ γιὰ μεγαλύτερο φόβο ὅλης τῆς πόλης, διέταξε νὰ κρεμαστεί σὲ πλατεία, γιὰ νὰ τὸ βλέπει ὁ περαστικὸς κόσμος.

Κατὰ τὸ βράδυ, ὅταν καταπράϋνε ὁ θυμὸς τοῦ ἄρχοντα τῆς Δαμασκοῦ, ὁ Ὅσιος ἔστειλε φίλους του σ' αὐτὸν καὶ τὸν παρακάλεσαν, νὰ χορηγήσει ἄδεια καὶ νὰ πάρει τὴν παλάμη τῆς δεξιᾶς του. Ὁ ἄρχοντας πείσθηκε στὶς μεσιτεῖες τῶν φίλων τοῦ Ὁσίου, ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ παλάτι, καὶ διέταξε τὴν ἐπιστροφή τῆς παλάμης.

Ὅταν νύχτωσε, ὁ ἅγιος Ἰωάννης κλείσθηκε στὸ εὐκτήριο του, καὶ ἀφοῦ προσάρμοσε τὴν νεκρὴ παλάμη του στὴ θέση τῆς **«ἔπεσεν ἐνώπιον τῆς ἁγίας εἰκόνης τῆς Θεοτόκου καὶ κλαύσας πικρῶς»** παρακαλοῦσε Αὐτὴ μὲ θερμὴ πίστη καὶ ἐγκάρδια ἀγάπη, νὰ θεραπεύσει τὸ δεξί του χέρι, γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὴν Ὁρθοδοξία καὶ νὰ ἐλέγχει καὶ νὰ κατατροπώνει τὴν αἵρεση τῶν εἰκονομάχων. Ὑστερα ἀπὸ πολὺωρη προσευχὴ ὁ Ὅσιος νύσταξε λίγο, καὶ ἀμέσως εἶδε σὲ ὄραμα τὴν Παναγία, ἡ ὁποία τὸν ἔβλεπε μὲ χαρούμενο καὶ φωτεινὸ βλέμμα, καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἰδοὺ ἡ χεὶρ σου εἶναι ἤδη ὑγιὴς καὶ μὴ λυπηῖσαι τοῦ λοιποῦ, καὶ ἐκπλήρωσον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον Μοὶ ὑποσκέθεις ἐν τῇ προσευχῇ σου».

Ὁ ὀσιος Δαμασκηνὸς **«διυπνισθεὶς ἐψηλάφει τὴν ἑαυτοῦ δεξιάν, καὶ μετὰ βίας ἐπέισθιν εἰς τὰς ἑαυτοῦ αἰσθήσεις»**, γιὰ τὸ χέρι του γιαιτρεύτηκε, καὶ οὔτε ἵκνος πόνου δὲν αἰσθανόταν, ἀλλὰ μόνο σὲ ἔνδειξη καὶ μαρτυρία τοῦ θαύματος, ἐκεῖ ὅπου, ἦταν κομμένο τὸ χέρι, ἔμεινε σημάδι μιὰ κόκκινη αἱματώδης γραμμὴ.

Ἡ ἐκπληξη καὶ ἡ συγκίνηση τοῦ Ἰωάννη ἦταν ἀπερίγραπτη, ἡ δὲ εὐγνωμοσύνη του στὴ Θεοτόκο ὑπῆρξε ἀνέκφραστη, γιὰ τὴ μεγάλη εὐεργεσία καὶ τὸ ἔλεός Της. Γι' αὐτὸ κατασκεύασε, σὲ αἰώνια μνήμη τοῦ θαύματος αὐτοῦ, μιὰ παλάμη ἀσημένια καὶ τὴν τοποθέτησε στὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία ἀπὸ αὐτὸ πῆρε καὶ τὴν ἐπωνυμία, νὰ λέγεται Τριχεροῦσα.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ χεριοῦ τοῦ ὀσίου Ἰωάννη, ἐξέπληξε ὅλους ποὺ κατοικοῦσαν στὴ Δαμασκὸ, καθὼς καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος τὸν ἀγάπησε πρὸς πολὺ, ἀπὸ ὅσο τὸν ἀγαποῦσε πρὶν συκοφαντηθεῖ ἀπὸ τὸν Λέοντα. Ὑστερα ἀπὸ πολλὴ ἀντίσταση τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ ἀφήσει τὸ κοσμικὸ ὑπουργεῖο καὶ νὰ γίνῃ μοναχὸς στὴ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἀγιασμένου.

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, παράλαβε καὶ τὴν ἁγία εἰκόνα του μαζί του, ἡ ὁποία παρέμεινε

στη μονή τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 8^{ου} αἰῶνα μέχρι τὸν 13^ο αἰῶνα, ὁπότε δωρήθηκε ἀπὸ τὴ Μονὴ στὸ νέο ἅγιο Σάββα καὶ περιώνυμο Ἀρχιεπίσκοπο Σερβίας χάρις εὐλογίας, ὕστερα ἀπὸ ἰδιαίτερη εὐδοκία τῆς Παναγίας.

Ἀπολυτίκιον Παναγίας Τριχερούσας

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε

Τὴν θείαν Εἰκόνα Σου ἐκ Παλαιστίνης ἡμῖν, ὁ Σάββας ὁ ἔνθεος ἦν Τριχερούσαν Ἀγνή, καλοῦμεν μετήνεγκεν· ἦν περ Χιλανδαρίου, ἡ Μονὴ κεκτημένη, ὕμνον σοι Θεοτόκε, ἀναμέλπει βοῶσα· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ.

Ἡ Τριχερούσα ὑποδέχεται τοὺς προσκυντῆς Της.

“Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ρῶσσος ἱερομόναχος καὶ περιηγητὴς τοῦ Ἁγίου Ὁρους πατὴρ Παρθένιος στὸ βιβλίο του **«Περιγραφή τοῦ Ἁγίου Ὁρους»**, κοντὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ Σερβικὴ μονὴ τοῦ Χιλανδαρίου ἦταν ποθετημένη σὲ εἰδικὸ προσκυνητάρι εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἐξῆς ἱστορία:

“Ὅταν ὁ ἅγιος Σάββας, πρίγκιπας καὶ Ἡγούμενος τῆς Σερβικῆς μονῆς τοῦ Χιλανδαρίου, ἔφερε τὴ θαυματουργὴν εἰκόνα **«Παναγία ἡ Τριχερούσα»**, παλαιὸ κτῆμα τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκνοῦ. Γιὰ νὰ τὴν ἐνθρονίσῃ στὸ Καθολικὸ τῆς μονῆς, τὴ μετέφερε μὲ πλοῖο. **«Ἡ εἰκόνα γιὰ τὴν ὁποία κάνω λόγο – λέει ὁ πατὴρ Παρθένιος – σταμάτησε ἔξω καὶ σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τὴ μονὴ καὶ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τὴν μετακινήσῃ. Ἐγινε τόσο βαριά! Ἐπίσης δημιουργοῦσε τὴν ἐντύπωση, πὼς εἶχε ριζώσει στὸν τόπο ἐκεῖνο»**.

Τότε ἔκαναν ἓνα πιστὸ ἀντίγραφο τῆς Παναγίας **«Τριχερούσας»**, τὸ μεταφέρανε καὶ τὸ τοποθέτησαν στὸν τόπο πού εἶχε σταματήσει ἡ πρωτότυπη εἰκόνα τῆς Τριχερούσας. Μόνο τότε συγκατένευσε ἡ Παναγία νὰ μεταφέρουν τὴν εἰκόνα Της στὴ μονή.

Ἔτσι ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ φανερωθεῖ ἡ ἐπιθυμία τῆς Θεοτόκου, ἡ Ὅποία ἤθελε τὴν εἰκόνα Της ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ ὑποδέχεται αὐτοὺς πού ἔρχονται ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ εὐλογεῖ τὴν κοπιαστικὴ πορεία τους πρὸς τὴ μονὴ Της.

Ἡ Ἑγούμενη τῆς μονῆς Χιλιανδαρίου

Στὴν ἱερὴ μονὴ Χιλιανδαρίου βρίσκουμε θησαυρισμένη τὴ θαυματουργὸ ἀρχαία εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς ὀνομαζομένης Τριχερούσας. Στὴν ἀρχὴ ἦταν θρονιασμένη μέσα στὸν ἅγιο Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ, γιὰ πιδὸ μεγάλη τιμή, καὶ ἀργότερα ἕνα θαυμαστὸ περιστατικὸ ἔκανε τοὺς Χιλιανδαρινοὺς νὰ ἀφήσουν τὴν εἰκόνα θρονιασμένη στὸ ἡγουμενικὸ στασίδι στὸν κεντρικὸ ναό.

Ὅταν, κάποτε πέθανε ὁ Ἑγούμενος τῆς Μονῆς, ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Ἑγουμένου δημιούργησε πολλὰ καὶ μεγάλα ταραχὰς στὴν ἀδελφότητα, διότι οἱ μὲν ᾔθελαν ἄλλο πρόσωπο γιὰ Ἑγούμενο, οἱ δὲ ἄλλο, ὥστε ἡ ἀδελφότητα χωρίσθηκε σὲ τρεῖς παρατάξεις ἀντιμαχόμενες ἀπὸ ἄγονο φανατισμό. Τὶς ταραχὰς αὐτὰς ἔβλεπε ἡ Τριχεροῦσα καὶ θλιβόταν.

Τότε ἡ Παναγία ἐπενέβη στὴ φιλονικούμενη ὑπόθεση τῆς ἀδελφότητας, στὴν ὁποία ἔδωσε λύση καὶ εἰρήνευσε, μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Κάποια μέρα συνάχθηκαν πάλι οἱ πατέρες στὸ ναό, γιὰ νὰ ἐκλέξουν τὸ νέο Ἑγούμενο, καὶ βλέπουν τὴν ἁγία εἰκόνα τῆς Τριχερούσας, νὰ εἶναι θρονιασμένη ὅχι μέσα στὸ ἅγιο Βῆμα στὸν δικὸ της τόπο, ἀλλὰ στὸ στασίδι τοῦ Ἑγουμένου. Ἀφοῦ νόμισαν ὅτι αὐτὸ ἦταν ἔργο τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ναοῦ, μεταφέρανε πάλι τὴν εἰκόνα οἱ ἀδελφοὶ στὸ Βῆμα, στὴ δική Της θέση. Ἐκπληκτοὶ βλέπουν τὴν ἄλλη μέρα τὴν εἰκόνα στὴ θέση τοῦ Ἑγουμένου, τὴν ὁποία, ἀφοῦ παρέλαβαν, τοποθέτησαν μέσα στὸ Βῆμα. Ἀφοῦ ἔκλεισαν καλὰ τὸ ναὸ καὶ διέταξαν αὐστηρὴ ἐπιτήρηση, τὴν τρίτη μέρα ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας βρέθηκε πάλι στὸν τόπο τοῦ Ἑγουμένου. Ὅσπν ὥρα θαύμαζαν οἱ πατέρες τὸ παράδοξο καὶ ξένο θαῦμα, κατέφθασε ἕνας ἐρημίτης ἐγκλειστος καὶ γνωστὸς σ' ὅλους γιὰ τοὺς πνευματικoὺς του ἀγῶνες καὶ μοναδικὸς μεταξὺ τoὺς λόγw τῆς ὑψηλῆς του διαγωγῆς, ὁ ὁποῖος τοὺς διηγήθηκε μιὰ ὁπτασία πoὺ εἶδε, στὴν ὁποία ἡ Παναγία εὐδόκησε νὰ λύσει τὸ πρόβλημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἑγουμένου καὶ νὰ πεί τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι:

***«οἱ ἀδελφοὶ νὰ μὴν ἐνοχλῶσι τοῦ λοιποῦ τὴν Αὐτῆς
εἰκόνα, ἐκ τοῦ τόπου τοῦ Καθηγουμένου, καθότι πρὸς
ἀποφυγὴν τῆς ἀσυμφωνίας καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ
κατὰ τὸ μέλλον, ἥτις συμβαίνει, ὅτι ἐκλέγονται***

**Ἑγούμενοι, βούλεται ἵνα κατέχη αὐτὴ μόνη διὰ τῆς
θείας εἰκόνης Αὐτῆς τὴν τοῦ Καθηγουμένου θέσιν καὶ
ἀμέσως νὰ διοικῇ καὶ κυβερνᾷ τὸ ἱερὸν Μοναστήριον».**

Ἀπὸ τότε οὔτε ἐκλέγουν οὔτε ὑπάρχει Ἑγούμενος στὴν ἀδελφότητα, ἀλλ' ὑπάρχει μόνον Προηγούμενος ἢ τοποτηρητῆς τοῦ Καθηγουμένου, ὁ ὁποῖος ἐπιτηρεῖ τὶς ὑποθέσεις τῆς Μονῆς· τὴ δὲ θέσιν τοῦ Καθηγουμένου στὴν ἐκκλησία τὴν κατέχει ἡ ἁγία εἰκόνα τῆς Παναγίας Τριχερούσας.

Ἐπειδὴ, λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸ Μοναστήρι δὲν ὑπάρχει Ἑγούμενος, οἱ Ἐκκλησιάρχες καὶ οἱ ἐφημερεύοντες Ἱερομόναχοι **«λαμβάνουν καιρὸν»** καὶ εὐλογία ἀπὸ τὴν ἁγία εἰκόνα τῆς Τριχερούσας, γιὰ νὰ σημάνουν οἱ καμπάνες καὶ γιὰ νὰ ἀρχίσουν κάθε ἀκολουθία. Ἔτσι, κατὰ τὸ ἔθιμο ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀφοῦ ντυθοῦν τοὺς μανδύες τους, προσέρχονται στὴν ἁγία εἰκόνα, κάνουν δύο μετάνοιες ἐδαφιαῖες μὲ σημεῖο σταυροῦ ἐμπρὸς στὴν Θεομήτορα, ἀσπάζονται τὴν ἁγία Της δεξιά, ὕστερα ἐμπρὸς στὸν Προεστῶτα κάνουν καὶ τρίτη ἐδαφιαία μετάνοια, χωρὶς σημεῖο σταυροῦ, καὶ ἀποχωροῦν.

Κατὰ τὴν ὁμολογία τῶν Ἐκκλησιαρχῶν, ὅταν πλησιάζουν τὴν ἁγία εἰκόνα, γιὰ νὰ λάβουν εὐλογία ἀπὸ τὴν Παναγία, αἰσθάνονται καὶ τὴ μπτρική Της στοργή.

Ἡ θεὰ αὐτῆς τῆς εἰκόνας εἶναι πάρα πολὺ ἐκφραστικὴ καὶ μάλιστα αὐστηρή. Εἶναι δὲ ἄξιο τονισμοῦ, ὅτι στὸ πίσω μέρος τῆς εἰκόνας ἡ σανίδα δὲν εἶναι γυμνή, ἀλλὰ ἱστορημένη μὲ ἄλλη εἰκόνα, δηλαδὴ τοῦ ἱεράρχη τοῦ Χριστοῦ ἀγίου Νικολάου. Ἡ εἰκόνα εἶναι ἀμφιζωγραφισμένη (ἀμφιπρόσωπη), ἀγιογραφημένη καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές.

Θαυμαστὴ ἄφιξη τῆς Παναγίας Τριχερούσας στὴ μὲν Χιλιανδαρίου

Ὅπως γράψαμε, ἡ ἁγία εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς ἐπικαλούμενης Τριχερούσας βρίσκεται θρονιασμένη στὸ ἡγουμενικὸ στασίδι τῆς Μονῆς Χιλιανδαρίου. Τὴν εἰκόνα αὐτὴ ὁ γιὸς τοῦ Στεφάνου Δουσάν τῆς Σερβίας Στέφανος Οὐρώς ὁ Ε' (1355-1365), μετέφερε πάνω σὲ μουλάρι σὲ ὥρα πολέμου στὸ στρατόπεδό του, γιὰ νὰ ἔχει τὴν εὐλογία καὶ τὴν συμπαράστασή Της, καὶ ἡ ὁποία, μαζὶ μὲ τὸ μουλάρι, μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἔφθασε στὸν Ἄθωνα, καὶ βρέθηκε

στο δρόμο που οδηγεί στη μονή Χιλιανδαρίου, εκεί όπου σήμερα υπάρχει προσκυντήριο σε απόσταση 3' απ' αυτή. Γι' αυτό δε πάνω από την τοιχογραφία της Τριχερούσας, που βρίσκεται στο προσκυντήριο, υπάρχει η επιγραφή με έλληνικά γράμματα:

«Αὕτη ἡ τιμία εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν ἣ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διὰ συκοφαντίας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου τμηθεὶς τὴν χεῖρα προσπεσὼν θαυμασίως ἰάθη. Μεθ' ὃ τὴν θείαν εἰκόνα λαβὼν ἐμόνασε. Καιροῦ δὲ ἱκανοῦ παρελθόντος παρὰ τῶν ἐκεῖ ἐδωρήθη τῷ αὐταδέλφῳ αὐτοῦ Κράλῃ Σερβίας Στεφάνῳ δῶρον προσήνεγκεν. Ὑποταχθεῖσης δὲ τῆς Σερβίας τῷ Ἀγᾶρ καὶ Ναῶν καὶ Μοναστηρίων ἐρημωθέντων, θαυμασίως εὐρέθη αὕτη ἡ εἰκὼν ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου. Οἱ δὲ τότε πατέρες ἐξεστνηκότες μετ' εὐλαβείας ταύτην ἐπέθηκαν. Ἀλλ' ἐκεῖθεν ἐν τῷ ἡγουμενικῷ θρόνῳ παραδόξως εὐρέθη, καίτοι δύο πού καὶ τρὶς ἐν τῷ Ἱερῷ παρὰ τῶν πατέρων μετετέθητο. Ἐφάνη γὰρ ἐν ὁράματι τῷ Ἠγουμένῳ ἡ Κυρία Θεοτόκος λέγουσα πρὸς τοῦτον ὅτι οὐκ ἦλθον τοῦ φυλαχθῆναι με ὑφ' ὑμῶν ἀλλ' ὑμᾶς ὑπ' ἐμοῦ· ἔνθεν τοι καὶ εὐπρεπίσαντες τὸν θρόνον ἐπέθηκαν τὴν ἱερὰν εἰκόνα ποιοῦντες κοινὴν παράκλησιν ἕκτοτε μέχρι τῆς σήμερον κατὰ πᾶν Σάββατον· ἥτις καὶ Τριχερούσα ἐκλήθη διὰ τὸ πρὸς τὸν Ἰωάννην Δαμασκηνὸν ρηθὲν τερατούργημα, ἀργυρᾶν χεῖρα τῇ εἰκόνι ἀνατιθέντα εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος.

1809 Ὀκτωβρίου 29ην».

Ἄλλοι λέγουν ὅτι ἡ Τριχερούσα εἰκόνα τῆς Θεοτόκου μετακομίσθηκε στο Χιλιανδάρει ἀπὸ τὸν ἅγιο Σάββα τὸ Σέρβο μετὰ τὸ 1233 ἀπὸ τὴ Λαύρα τῆς Παλαιστίνης τοῦ ἁγιασμένου Σάββα καὶ ὅτι βρισκόταν στο κελλὶ τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ὡς ἐνθύμιο τῆς θαυμαστῆς θεραπείας δεξιοῦ τοῦ χειριοῦ, ἡ ὁποία ἀποκόπηκε ἀπὸ τὸ Χαλίφη τῆς Δαμασκοῦ ὕστερα ἀπὸ ἀπαίτηση τοῦ εἰκονομάχου αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Λέοντα Γ' τοῦ Ἰσαύρου (717-741), τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του. Κλήθηκε δὲ Τριχερούσα, διότι ἀγιογραφήθηκε μὲ τρία χέρια, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ τρίτο εἶναι τοῦ ἁγίου Δαμασκηνοῦ, τὸ ὁποῖο γιαιρεύτηκε.

Ἡ Τριχερούσα εἰκόνα εἶναι μία ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες καὶ ἀπὸ τὶς πολὺ ἀξιοσημειώτες βυζαντινὲς εἰκονογραφίες, ἡ ὁποία ἔχει μιὰ ὡραία μορφή πού ὑποβάλλει ὅπως καὶ τὸ ἅγιο Βρέφος πού κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά Της. Φέρει δὲ ἐπένδυμα ἐπίχρυσο καὶ πλῆθος

ἀπὸ διάφορα ἐπικοσμήματα, μέταλλα καὶ ἀρχαῖα νομίσματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ νομίσματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὅπως γράφει ὁ Γέρων Νικάνωρ στὴν ὁμολογία του, ὁ ὁποῖος πέθανε στὶς 17 Αὐγούστου τοῦ 1685, ὑπῆρχε στὴ θεόσωστη πόλιν τῶν Σκοπίων Μοναστήρι πού λεγόταν Τριχεροῦσα, ἀπ' ὅπου μεταφέρθηκε ἡ εἰκόνα καὶ τοποθετήθηκε δίπλα ἀπὸ τὸν Ἱγουμενικὸ Θρόνο. Φαίνεται δὲ ὅτι περὶ τὸ 1762, ὅταν ἡ Μονὴ αὐτὴ ἀπὸ Σερβικὴ ἔγινε Βουλγαρική, ἡ εἰκόνα αὐτὴ κατεῖχε θέσιν Ἱγουμενίου.

Μιὰ ὁραματικὴ παραβίαση τοῦ ἀβάτου στὸ Χιλιανδάρι.

Μιὰ ἐπιστολή, πού μᾶς ἔστειλε ἡ μονὴ Χιλιανδαρίου, καὶ περιγράφει σειρὰ θαυμάτων σ' ἓνα ὄραμα, τὴν καταχωροῦμε ὅπως ἔχει:

«Μιχάλη. Σοῦ γράφω τὸ ὄνειρο πού εἶδα ξημερώματα Κυριακῆς 22-5-94.

Τὸ Σάββατο 21-5-94 διάβαζα τὸ ἀπόγευμα ἓνα βιβλίον, πού μοῦ ἔφερεν ἡ Ἀννίτσα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, πού διηγεῖται γιὰ τὴν Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Τριχερούσης στὸ Χιλιανδάρι Ἀγίου Ὁρους. Μοῦ ἀγόρασε βέβαια καὶ τὸ εἰκόνισμά Της καὶ τὸ ἔχω στὸ ὑπνοδωμάτιό μου.

Δὲν ξέρω, Μιχάλη, ἂν ἤμουν ἐπειρασμένη ἀπὸ τὰ ὅσα διάβασα ἢ ἂν πράγματι ἦταν θέλημα τῆς Παναγίας νὰ δῶ αὐτὸ τὸ ὄνειρο: Ἔβλεπα ὄνειρο ὅτι πῆγα στὴν μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Τριχερούσης, μπῆκα μέσα, ἦτο ἓνα μικρὸν δωμάτιον, εἶχε 2 μανουάλια, ἄναψα 3 κεριὰ στὸ δεξι μανουάλι, ἀλλὰ ἔσβησαν, γιὰτὶ φυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος. Μετὰ ἄναψα στὸ ἀριστερὸ μανουάλι καὶ δὲν ἔσβησαν. Βγῆκα στὸν πάνω ὄροφον ὅπου ἦτο τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας καὶ εἶχεν πολὺν κόσμον.

Τότε ὅλοι οἱ πιστοὶ εἶπαν ὅτι θὰ ἐμφανιστῇ ἡ Παναγία. Ξαφνικὰ ἐμφανίζεται μπροστά μου μιὰ Γυναίκα μελαχροινή, γύρω στὰ 50 ἔτη περίπου. Φαινόταν ἡ ἡλικία Της., μὲ μαλλιά πιασμένα κότσον, χωρὶς κάλυμμα στὸ κεφάλι καὶ μὲ ἓνα πολὺ γλυκὸ χαμόγελο. Μὲ κοιτοῦσε. Ἐγὼ τὴν ἐπλησίασα καὶ ἄρχισα νὰ τὴν φιλῶ καὶ νὰ κλαίω κατασυγκινημένη. Αὐτὴ μὲ φιλοῦσε στὸ στόμα καὶ μὲ ἀγκάλιαζε. Ἐγὼ τότε κλαίοντας ἄρχισα νὰ παρακαλῶ νὰ μὲ θεραπεύσῃ ἀπὸ τὸ χρόνιόν μου πρόβλημα πού μὲ βασάνιζε, τοὺς πονοκεφάλους καὶ Τῆς μίλησα νὰ

βοηθήση τὸ παιδί μου νὰ πάρῃ σύντομα τὸ πτυχίο. Ἡ Παναγία μου χαμογέλασε μὲ ἓνα χαμόγελο καθησυχαστικό, γεμάτο σιγουριά. Ὅταν τὴν παρακάλεσα γιὰ τοὺς πονοκεφάλους μου, μὲ τὰ χέρια Τῆς ἄγγιξε ὅλα τὰ σημεῖα ποὺ πονῶ στὸν αὐχένα, ὅταν μὲ πιάσουν οἱ δυνατοὶ πονοκέφαλοι.

Ἐγὼ συνέχιζα νὰ τὴν φιλῶ καὶ νὰ κλαίω καὶ κοιτάζα ἀν ἡ γυναίκα, ποὺ ἔβλεπα μπροστά μου, ἔμοιαζε μὲ τὴν Παναγία, ποὺ ἦτο στὸ εἰκόνισμα καί, λυπούμαι πολὺ ποὺ τὸ λέω, δὲν ἔβλεπα ὁμοιότητα. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἀμφέβαλα καὶ εἶπα: «Θεέ μου! Εἶναι ἡ Παναγία ἢ ὄχι αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ βλέπω μπροστά μου;». Τότε, ἀμέσως, μὲ τὸ δάκτυλό Τῆς ἄγγιξε στὸ δεξί μου στήθος, ὅπου ἐδῶ κι 1 χρόνο περίπου παρατήρησα κάποτε νὰ μὲ πονῇ καὶ νὰ νοιώθω ἓνα μικρὸ κουβαράκι. Τὸ πρόβλημά μου αὐτὸ κανεὶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μου, δὲν τόξερε, ὅποτε μόλις μοῦ ἄγγιξε, μέσα μου πιά πίστεψα ὅτι ἦταν ἡ Παναγία, διότι, λέω, ἀν ἦταν ὁποιαδήποτε γυναίκα, δὲν ἤξερε ὅτι εἶχα αὐτὸ τὸ πρόβλημα, καὶ κατάλαβα ὅτι ξεπίτηδες μοῦ ἄγγιξεν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο,, γιὰ νὰ πιστέψω, νὰ μὴν ἀμφιβάλλω. Τότε ἐγὼ ἔκλαια πολὺ δυνατὰ καὶ φώναζα: «Εἶναι ἡ Παναγία. Πράγματι, Αὐτὴ εἶναι».

Μετὰ τὴν εὐχαρίστησα καὶ Τῆς λέω: «Τὶ θέλεις ἀπὸ μένα νὰ σοῦ προσφέρω;». Καὶ τότε μὲ πῆρε ἀριστερὰ τοῦ ναοῦ, ὅπου ὑπῆρχε ἐκεῖ ἓνας στενόμακρος διάδρομος καὶ ἐκοίταξεν ἡ Παναγία. Καὶ μοῦ λέει: «Βλέπω, ἐδῶ χρειάζεται ἐπιδιόρθωσιν ὁ ναός. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο μόνη σου βέβαια δὲν μπορείς, ἀλλὰ ὅση βοήθειαν μπορείς, στείλε την».

Ξύπνησα τότε καὶ ἦτο ἡ ὥρα νὰ πάω ἐκκλησία, 6 ἡ ὥρα τὸ πρωί, ντύθηκα καὶ πῆγα ἐκκλησία πολὺ συγκινημένη καὶ ἀναστατωμένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο. Μόλις ξύπνησα, εἶπα: «Παναγία μου, ὅσα εἶδα στὸν ὕπνο μου κάνε νὰ γίνουν πραγματικότητα καὶ θὰ στείλω, μόλις βρῶ μέσον 50 χιλιάδες, σὰν πρώτη δόση. Καὶ ὅταν ξαναμπορέσω θὰ ξαναστείλω».

Μιχάλη μου, σὲ παρακαλῶ, ἰκέτευσε τοὺς ἁγίους πατέρες ἐκεῖ στὴ μονή, νὰ κάνουν προσευχὴ καὶ παράκληση νὰ ἐκπληρωθοῦν αὐτὰ ποὺ εἶδα στὸ ὄνειρό μου καὶ νὰ φωτίζει ἡ Παναγία ὅλη τὴν οἰκογένειά μας».

Βλ. "Θαυματουργικὲς εἰκόνες τῆς Παναγίας στὸ "Ἅγιον Ὅρος" Ἀρχιμ. Θεοφύλακτου Μαρινάκη

Πανήγυρις Ἱερᾶς Μονῆς ἐνδόξου Προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου

Τὴν Κυριακὴ Ἡ
Ματθαίου, 02-08-2020
(20-7-20 κατὰ τὸ Πάτριον
ἐορτολόγιον) ἡμέρα μνήμης
τοῦ ἐνδόξου Προφήτου
Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου,
ἐόρτασε πανηγυρικὰ ἡ
ὁμώνυμη Ἱερὰ Μονή μας,
ἡ ὁποία βρίσκεται σὲ
ἀπόσταση 25 χλμ ἀπὸ τὴν

Ἀρχαία Ὀλυμπία καὶ συγκεκριμένα στὸ Δ.Δ. Μηλεῶν τοῦ αὐτοῦ
Δήμου, ἐπάνω στὸ πανέμορφο καὶ ἱστορικὸ ὄροπέδιο τοῦ Λάλα.

Στὸν ὄρθρο καὶ
στὴν ἐπακολουθήσασα
Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία
προεξῆρχε ὁ Μακαριώτατος
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. Καλλίνικος, καὶ
ὁ προϊστάμενος τῆς
Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμ/
τῆς π. Γρηγόριος καὶ ὁ

Ἱεροδιάκονος π. Μακάριος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας,
ἐπακολούθησε ἡ λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος περίξ τοῦ Καθολικοῦ
τῆς Μονῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ ὅλοι οἱ προσκυνεῖται παρεκάθησαν στὴν
τράπεζα γιὰ νὰ εὐφρανθοῦν καὶ πάλι ὄχι μόνον τόσο μὲ τὰ πλούσια
ἐδέσματα ἀλλὰ περισσότερο
μὲ τὸν λόγο τοῦ Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Καλλινίκου.

Εἴθε οἱ πρεσβεῖες τοῦ ἐνδόξου
Προφήτου Ἡλίου νὰ μᾶς
ἐνισχύουν ὅλους ἡμᾶς εἰς τὸν
πνευματικὸν ἀγῶνα τῶν δυσκόλων
ἡμερῶν ποὺ διανύουμε.

Ὁ Σταυρὸς ποὺ θαυματουργεῖ

Στις ἀρχὲς τοῦ 1965, ἔφεραν στὸ Νοσοκομεῖο Παίδων τῆς Μόσχας τὴν μικρὴ κόρη ἑνὸς διασήμου σοβιετικοῦ ἐπιστήμονος, μέλους τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος.

Τὸ κοριτσάκι, ἡλικίας 8 ἐτῶν, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς εἶχαν πάει στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ ἐπιστημονικὴ

ἐργασία, ἔμενε τὸν τελευταῖο καιρὸ σ' ἓνα κρατικὸ οἰκοτροφεῖο καὶ ἐκεῖ ἄρρωσθη. Τὸ κορίτσι μεταφέρθηκε στὸ Νοσοκομεῖο, διότι παρουσίασε πυρετὸ πολὺ ὑψηλὸ, ὃ ὁποῖος μὲ τίποτε δὲν ὑποχωροῦσε.

Τὴν Πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τότε ποὺ ἐκδηλώθηκε ὁ πυρετός, ἡ κατάστασή του χειροτέρευε πολὺ, καὶ σὲ λίγο ἔπεσε σὲ κῶμα. Ἡ Διεύθυνση τοῦ Νοσοκομείου ἔστειλε τηλεγράφημα στοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς πληροφοροῦσε, ὅτι ἡ κόρη τους ἦταν βαρεῖα ἄρρωστη καὶ ὅτι ἡ ζωὴ της δὲν θὰ παρατεινόταν περισσότερο ἀπὸ 3-4 ἡμέρες.

Ὁ γιατρὸς διέταξε νὰ μεταφέρουν τὴν μικρὴ στὴν αἴθουσα ἐντατικῆς παρακολουθήσεως, τὴν ἔβαλαν στὴν συσκευὴ ὀξυγόνου, ἀλλ' ὁ πυρετὸς ἀνέβαινε συνεχῶς καὶ οἱ σφιγμοὶ πῦζαναν. Ἡ μικρὴ ἄρρωστη, πολὺ ἀδύνατη, πῆγαινε στὸ χειρότερο καὶ ἀνέπνεε πολὺ δύσκολα.

Ξαφνικὰ σηκώθηκε στὸ κρεβάτι της καὶ ρώτησε:

- Ποῦ εἶναι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά μου; Γιατί δὲν εἶναι ἐδῶ;...

Ὁ γιατρὸς καὶ οἱ νοσοκόμες προσπάθησαν νὰ τὴν καθησυχάσουν λέγοντας, ὅτι οἱ γονεῖς της, θὰ ἔλθουν σὲ λίγο ἀεροπορικῶς.

- Τότε εἰδοποιῆστε ἀμέσως τὴ γιαγιά μου, εἶπε ἡ μικρή. Κατοικεῖ στὴν ὁδὸ Χ. Γρήγορα σπεύσατε, χωρὶς αὐτὴν θὰ πεθάνω. Μόνο αὐτὴ μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ...

Ἐκαναν ἀμέσως αὐτὸ ποὺ ζήτησε τὸ παιδί. Τὸ ἀπόγευμα, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Νοσοκομείου ἔφερε τὴν γιαγιά τοῦ παιδιοῦ, ἡ ὁποία παραπονέθηκε στὸ προσωπικὸ τοῦ Νοσοκομείου, γιατί δὲν τὴν εἰδοποίησαν ἐγκαίρως καὶ παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφήσουν μόνη

μὲ τὸ παιδί. Ὁ γιατρὸς πάντως ἔδωσε ἐντολὴν σὲ μία νοσοκόμο νὰ ἐπιβλέπη διακριτικά.

Ἡ γιαγιά ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της κάτι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς ἄρρωστης ἐγγονῆς της. Ὑπερτάσσει δίπλα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Μία ὥρα πέρασε...

Εἰδοποίησαν τὸ γιατρὸ γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῆς γιαγιάς κι' ἐκεῖνος σὲ λίγο παρουσιάστηκε στὸ δωμάτιο καὶ εἶπε στὴν γιαγιά:

- Σὰς παρακαλῶ, ἀφῆστε τὸ παιδί νὰ πεθάνῃ εἰρηνικά!...

Τὸ κοριτσάκι, ποὺ μέχρι τότε εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια καὶ κοιμόταν, τὰ ἄνοιξε ἀπότομα, κάθησε στὸ κρεβάτι του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ἥρεμη καὶ σταθερή:

- Πατρέ, ποῖος σὰς εἶπε, ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνω; Δὲν ἔχω πιά πυρετό, εἶμαι πολὺ καλὰ καὶ θέλω νὰ φάω»...

Ταραγμένος ὁ γιατρὸς, πιάνει τὸν σφιγμὸ τοῦ παιδιοῦ. Ἦταν κανονικός. Ὁ πυρετὸς ἐπίσης. Ὁ πόνος στὸ κεφάλι εἶχε περάσει κι' αὐτός. Ὁ γιατρὸς παράγγειλε νὰ φέρουν γάλα. Ἀφοῦ ἤπια τὸ γάλα του, «τώρα θέλω νὰ κοιμηθῶ», εἶπε τὸ παιδί. «Ἡ γιαγιά μου νὰ μείνῃ μαζί μου αὐτὴ τὴ νύχτα», πρόσθεσε. Καὶ ἔπεσε σ' ἓνα βαθὺ ὕπνο...

Ὁ γιατρὸς ἦρθε 5-6 φορὲς ὅλη τὴν νύχτα, γιὰ νὰ δῇ τὶ γίνεται τὸ παιδί. Ὁ πυρετὸς καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἦταν κανονικά. Ὁ κίνδυνος πλέον εἶχε ὀριστικὰ ἀπομακρυνθεῖ. Ὅταν τὸ πρωῒ, στὶς 7 ἡ ὥρα, ἡ νοσοκόμος μπῆκε στὸ θάλαμο τοῦ παιδιοῦ, εἶδε τὴν μικρὴ νὰ γελᾷ καὶ νὰ συζητῇ μὲ τὴν γιαγιά της.

Ὅταν τῆς ἔφεραν τὸ γάλα, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, πρὶν τὸ πιῇ. Ἡ νοσοκόμα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ τῆς εἶπε κάπως αὐστηρά:

- Σὺ ποὺ εἶσαι μέλος τῶν Πιονιέρων (παιδικὴ ἀθεϊστικὴ ὁργάνωση) κάνεις τὸ σταυρό σου; Καὶ σεῖς γιαγιά ποῖα εἶστε;»...

Ἡ μικρὴ ἄρρωστη ἀπάντησε μὲ ἥρεμο ὕφος, ἀλλὰ καὶ σταθερότητα:

- Πατὴρ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὸ σταυρό μου; Ἄν ὁ σταυρὸς δὲν ἔκανε τὸ θαῦμα του, σήμερα τὸ πρωῒ θὰ μὲ εἶχατε θάψει!...

Λέγοντας αὐτά, ἔδειξε τὸν σταυρὸ ποὺ κρατοῦσε στὸ ἀριστερὸ χέρι. Ἦταν ἓνα μικρὸ ἀριστοῦργημα τέχνης τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Στὴν μία πλευρὰ ἦταν σκαλισμένη ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν ἄλλη ἦταν γραμμένα τὰ λόγια: «Σῶσε μας καὶ προστάτεψέ μας!».

Ἡ νοσοκόμος τὰ διηγήθηκε ὅλα αὐτὰ στοὺς γιατροὺς,

οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἦταν μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μία ἀπὸ τὶς σπάνιες περιπτώσεις αὐθυποβολῆς!!!...

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς εἶπε:

- Ἐὰν εἶναι ἔτσι ὅπως τὸ λέτε, ὅτι δηλαδὴ πρόκειται περὶ αὐθυποβολῆς, τότε μπορούμε νὰ κάνουμε ἓνα πείραμα γιὰ νὰ τὸ ἐλέγξουμε. Θὰ ζητήσουμε τὸ “μαγικό” αὐτὸ ἀντικείμενο ἀπὸ τὴν γιαγιά καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε στὴν περίπτωση τοῦ μικροῦ ἄρρωστοῦ ἀγοριοῦ, ποὺ βρίσκεται στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ εἶναι ἔτοιμο νὰ πεθάνῃ. Ἡ μικρὴ του ἡλικία δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ καταλάβῃ τὶ θὰ κάνουμε ἐμεῖς»...

Τὸ ἐτοιμοθάνατο παιδάκι ἦταν μόλις δυόμιση ἐτῶν. Οἱ γονεῖς του ἦταν φανατικοὶ ἄθεοι καὶ φυσικὰ δὲν τοῦ εἶχαν μιλήσει ποτὲ γιὰ τὸν Χριστό. Οἱ γιατροὶ ζήτησαν ἀπὸ τὴν γιαγιά νὰ τοὺς δανείσῃ τὸν σταυρό, κ' ἐκείνη δέχθηκε ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θὰ εἶναι καὶ αὐτὴ παρούσα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσευχηθῇ κοντὰ στὸν μικρὸ ἄρρωστο.

Τὸ ἄρρωστο παιδί, στὸ ὁποῖο εἶχαν δώσει ἓνα φάρμακο, κοιμόταν βαθειά. Ἡ γιαγιά ἔπесε στὰ γόνατα καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται θερμά, ἀλλ' αὐτὴν τὴ φορὰ μὲ τὴν παρουσία τῶν νοσοκόμων καὶ τριῶν γιατρῶν, οἱ ὁποῖοι στέκονταν ὄρθιοι, ἀκίνητοι καὶ ἀμίλητοι, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς γιαγιάς.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ἄμεσο. Τέλεια θεραπεία!... Παρὰ τὶς προσπάθειες ποὺ καταβλήθηκαν γιὰ νὰ μὴ διαδοθῇ τὸ θαῦμα αὐτό, σὲ λίγο ὅλος ὁ κόσμος τὸ εἶχε μάθει...

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρό, μέσα στὴν νύχτα, δύο αὐτοκίνητα μαῦρα, μὲ σβησμένα τὰ φῶτα, σταμάτησαν σ' ἓνα προάσιο τῆς Μόσχας, ὅπου ἔμενε ἡ γιαγιά, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε προηγουμένως. Δύο ἄνθρωποι μπῆκαν στὸ σπῖτι τῆς γιαγιάς. Ὑστερα ἀπὸ λίγο βγῆκαν μαζί μὲ τὴν γερόντισσα. Κατευθύνθηκαν στὸ κέντρο τῆς Μόσχας καὶ μπῆκαν σ' ἓνα πολυτελέστατο σπῖτι.

Ἐκεῖ ἦταν ἓνας ἄνδρας ἄρρωστος πολὺ βαρειά. Ἡ γιαγιά στάθηκε δίπλα στὸ κρεβάτι του. Τότε εἶπε στὸν ἄρρωστο:

- Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου. Κράτησε στὸ χέρι σου αὐτὸ τὸ σταυρὸ καὶ προσευχήσου μαζί μὲ μένα. Κάνε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Καὶ σεῖς ὅλοι ποὺ βρίσκεσθε ἐδῶ, κάνετε τὸ ἴδιο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ καλὰ ὁ ἄρρωστος...

Ἄφου εἶπε αὐτὰ ἡ γιαγιά, γονάτισε καὶ ἄρχισε τὴν προσευχή της:

«Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου Αὐτοῦ οἱ μισοῦντες Αὐτόν...» Ὡ! Κύριε, μᾶς χάρισες τὸν πολύτιμο Σταυρό Σου, ὡς ὄπλο γιὰ τὴν ἐκδίωξη τῶν ἐχθρῶν.

Ὡ! Ἅγιε Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, ἔλα νὰ μᾶς βοηθήσης, μαζί με τὴν εὐλογημένη Θεοτόκο καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους. Γένοιτο!»...

Ὁ ἄρρωστος σὲ λίγο θεραπεύτηκε τελείως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματούχους τοῦ Κόμματος. Λεπτομέρειες περισσότερες ὡς πρὸς τὴς συνθήκες θεραπείας του δὲν ἔγιναν γνωστές, λόγῳ τῆς ιδιότητος τοῦ θεραπευθέντος. Εἶναι μόνο γνωστό, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐκτὸς ἀπὸ ἐπίλεκτο μέλος τοῦ Κόμματος ἦταν καὶ μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιέτ. Παρὰ τὴς ιδιότητές του αὐτὲς ἔδειξε φανερά τὴν πίστι του στὸν Κύριο Ἰησοῦ.

Καὶ δὲν εἶναι ὁ μόνος μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν τοῦ κράτους ποὺ δὲν ἀρνοῦνται τὴν βοήθεια τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας... Οἱ δρόμοι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξιχνίαστοι...

Βλ. Σόλωνος Τ. Νινίκα, “Ἡ πνευματικὴ ἀντίστασις τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ”, Ἀθήνα 1991

Ἔνα «Δόξα Σοι ὁ Θεός!...» ποὺ πραγματικὰ ἀξίζει

Πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια, ἐπισκεπτόμουν συχνὰ τὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Ζώνης στὴν Κυψέλη.

Τὸ συγκλονιστικώτερο περιστατικὸ τὸ ἐβίωσα στὰ φρικτὰ (τότε) ὑπόγεια τοῦ Ἀσύλου, ποὺ γιὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθεῖ κάποιος, ἔπρεπε πραγματικὰ νὰ σφίξει τὴν καρδιά του, νὰ κρατήσει πολὺ σφικτὰ... τὴν μύτη του καὶ νὰ τὸ πάρει ἀπόφαση, γιὰ τὸ τί θὰ συναντήσει.

Αὐτὸ ποὺ μὲ τράβηξε καὶ δὲν μπορούσα νὰ ἀντισταθῶ στὴν ἐσωτερικὴ μου παρόρμηση νὰ κατέβω ἐκεῖ (δηλαδή, στὰ ὑπόγεια) ἦταν, τὸ ὅτι ἐνῶ ἐτοιμαζόμουν νὰ ἀποχωρήσω ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψη σὲ κάποιους ἀσθενεῖς φίλους, ἄκουσα εὐκρινέστατα καὶ ἐπαναλαμβανόμενα μιὰ φωνή, σὰν νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, νὰ λέει: «Δόξα Σοι ὁ Θεός!... Δόξα Σοι ὁ Θεός! ...Δόξα Σοι ὁ Θεός!...»...

Κατέβηκα, λοιπόν, κυριολεκτικὰ κρατῶντας τὴν ἀνάσα μου καὶ προσπαθῶντας νὰ ἐσιτιάσω τὸ βλέμμα μου ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ἡ συγκεκριμένη εὐχαριστιακὴ φωνή.

Σὰς διαβεβαιῶνω, ὅτι ἦταν πάρα πολὺ δύσκολο, διότι τὸ φοβερὸ θέαμα ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ ὑπογείου δὲν ἦταν δυνατόν νὰ διαφύγει τῆς ἀντιλήψεώς μου...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔφθασα στὴν μέση ἐνὸς θαλάμου μὲ τριάντα περίπου κρεβάτια καὶ λέγω στὴ μέση διότι ἀπὸ ἐκεῖ προήρχετο ἡ δοξολογικὴ φωνή, ποὺ μὲ τράβηξε μὲ ἄρρητη βία κοντὰ της.

Αὐτὸ ποὺ εἶδα, ὄντως μὲ σοκάρισε, ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ ἄκουσα πράγματι μὲ ἐξέπληξαν!

Στὴν μέση λοιπὸν τοῦ θαλάμου, ἦταν ἓνα κρεβάτι πάνω στὸ ὁποῖο εὐρίσκετο μπρούμυτα ἓνας ἄνθρωπος μεγέθους το πολὺ-πολὺ 80 ἑκατοστῶν... Ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα νάνου.

Πλησίασα μὲ πολλὴ συστολή, καὶ τὸν ρώτησα: «Ἐσὺ λὲς τὸ «Δόξα Σοι ὁ Θεός»;».

Ἡ ἀπάντησή μου ἦρθε κατακέφαλα:

«Ναί, ἐγὼ τὸ λέγω καὶ τὸ νοιώθω καὶ τὸ χαίρομαι μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου!».

Δὲν περίμενα, τέτοια ἀντίδραση καὶ γι' αὐτὸ λέγω ὅτι ἡ ἀπάντησις μου ἤρθε κατακέφαλα.

Συγκλονισμένος καὶ μὲ πολὺ δέος ψέλλισα:

«Καὶ τί σὲ κάνει νὰ τὸ λὲς αὐτό;».

Τὰ ἐπόμενα πού ἄκουσα ἀπὸ τὸν συγκεκριμένο ἄνθρωπο, καταγράφηκαν ἐγχάρακτα καὶ διὰ βίου μέσα μου:

«Ἄκουσε, φίλε μου. Γεννήθηκα, χωρὶς σπονδυλικὴ στήλη παρὰ μόνο μὲ ἓνα ὑποτυπώδη “σωλήνα”, ἀπὸ τὸν ὁποῖο διέρχεται ὁ νωπιαῖος μυελός... Γονεῖς δὲν γνώρισα... Συγγενεῖς, φίλους ἢ γνωστοὺς ἀπὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον δὲν εἶχα... Τὸ μόνο σπίτι πού γνώρισα εἶναι αὐτὸ τὸ δωμάτιο στὰ ὑπόγεια τοῦ Ἀσύλου καὶ φίλοι καὶ γνωστοί μου, εἶναι οἱ συνασθενεῖς πού εἶναι γύρω μου... Τὸ πῶς εἶναι ἡ ὀροφὴ τοῦ δωματίου πού βρίσκομαι, δὲν τὸ γνωρίζω, διότι δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω ἀνάσκελα, ἐπειδὴ τὰ πλευρά μου θὰ πιέσουν τὰ ἐσωτερικὰ ζωπικά μου ὄργανα καὶ ἐφόσον δὲν ὑπάρχει σπονδυλικὴ στήλη, θὰ πεθάνω... Τὸ μόνο πού βλέπω, εἶναι

αὐτὰ τὰ μαξιλάρια, πάνω στὰ ὁποῖα ἀκουμπῶ μπρούμυτα, καὶ τὰ ὁποῖα φωτίζονται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰσχυρὴ λάμπα πού βλέπεις ἀπὸ πάνω μου... Παρὰ ταῦτα, νοιώθω μιὰ ἀπερίγραπτη χαρὰ μέσα μου καὶ αἰσθάνομαι συνέχεια τὴν ἀνάγκη, νὰ δοξολογῶ τὸν Θεό! Γι' αὐτό, καὶ ἡ μοναδική μου προσευχή, τὴν ὁποία δὲν μπορῶ νὰ συγκρατήσω καὶ τὴν λέω φωναχτά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βράδυ γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλῶ τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς, εἶναι τό: “Δόξα Σοι ὁ Θεός!” Αὐτὴ μὲ ἀπλᾶ λόγια εἶναι ἡ ταπεινὴ μου ἱστορία καὶ σήμερα (δηλαδή, τὸ 1978-79) εἶμαι περίπου πενήντα χρονῶν! ...»!

Ἐφυγα ἀποσβολωμένος καί, ὅπως προανέφερα, αὐτὴ ἡ μοναδικὴ ἐμπειρία καταγράφηκε μὲ ἄσβηστα καὶ ὀλοφώτεινα γράμματα μέσα μου.

Τὴν μοιράζομαι μαζί σας καὶ εὐχομαι τὰ ἀποτελέσματα τῆς, νὰ εἶναι πραγματικὰ εὐεργετικὰ γιὰ ὅλους μας, σ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ὑπόλοιπης ἐπίγειας ζωῆς μας.

Βλ. www.dromokirix.gr

Ὁ ἀναστεναγμὸς τῆς Παναγίας καὶ ὁ μεγάλος σεισμὸς τῆς Τουρκίας

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1998, λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν μεγάλο σεισμὸ τῆς Τουρκίας στὶς 17/8/1999, τὸ νησι τῶν Πριγκιποννήσων, Burgaz, ἡ Ἀντιγόνη στὰ ἑλληνικά, εἶχε συγκλονιστεῖ ἀπὸ ἓνα καταπληκτικὸ γεγονός.

Τὸ νησι αὐτὸ ἦταν κάποτε καθαρὰ ἑλληνικόν, ἀλλὰ σήμερα ὑπάρχουν ἐλάχιστα Ἕλληνες καὶ Τούρκοι ἀπὸ διάφορες περιοχὲς τῆς Τουρκίας.

Τὸ νησι ἔχει μιὰ ὀρθόδοξη ἐκκλησία, τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, τὸν ἀγαπητὸ μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, αὐτὸν ποὺ ὁ Θεάνθρωπος ἄφησε ὅταν σταυρώθηκε σὰν τὸν υἱὸ καὶ προστάτη στὴν Μπέρα Του.

Ὁ ναὸς δεσπάζει μπροστὰ σου καθὼς πλησιάζεις στὸ νησι ἀπὸ τὴν θάλασσα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Τὴν περίοδο ἐκείνη, κάθε βράδυ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ σὲ ὅλη τὴν γύρω περιοχὴ ἀκούγονταν ἔντονα μιὰ ἀναπνοὴ ἀγωνίας ἢ ὅποια φούσκωνε καὶ ξεφούσκωνε σὰν νὰ ἀναστέναζε. Ἦταν ἓνας μεγάλος ἀναστεναγμὸς.

Οἱ Τούρκοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς εἶχαν ἀνησυχήσει ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενο. Κάποιοι μάλιστα ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ πάρουν... ἱατρικὰ ἀκουστικά καὶ ἀφοῦ πλησίαζαν τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους τῆς ἐκκλησίας, προσπαθοῦσαν νὰ ἀποκαλύψουν τὴν πηγὴ τῶν ἡχηρῶν αὐτῶν ἀναστεναγμῶν, ποὺ τοὺς εἶχαν ἀναστατώσει.

Ἡ φημολογία εἶχε ὀργιάσει στὸ νησι ἀλλὰ τὸ ἐκπληκτικὸ ἦταν ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Τούρκοι ὁμολογοῦσαν ὅτι *ὁ ἀναστεναγμὸς αὐτὸς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν φωνὴ τῆς Παναγίας*, τῆς Ἀνὰ Μαριέμ στὰ τουρκικά, ποὺ ἤθελε νὰ προειδοποιήσει ὅτι ἐπέκειτο μιὰ μεγάλη καταστροφὴ.

Τὸ νέο ἔφτασε καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἓνας γνωστὸς Τούρκος δημοσιογράφος, ὁ Sadettin Teksoy ἀπὸ τὸ τουρκικὸ κανάλι STAR, ἀποφάσισε νὰ πάει στὸ νησι νὰ ἐρευνήσει τὴν ὑπόθεση. Ἀφοῦ ἔφτασε ἐκεῖ, πῆγε στὴν ἐκκλησίαν τὴν ὥρα ποὺ ὁ

έλληνορθόδοξος ιερέας τελοῦσε σχεδὸν μόνος του τὸν ἑσπερινό. Ὁ Τούρκος δημοσιογράφος ἀφοῦ περίμενε νὰ τελειώσει ἡ τελετή, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρωτήσει τί νομίζει πὼς συμβαίνει. Ὁ ιερέας ἀπάντησε πὼς πραγματικά ἀκούγεται κάθε βράδυ ἓνας ἡχηρὸς ἀναστεναγμός, ἀλλὰ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἐξηγήσει τὴν πραγματικὴ αἰτία, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ὕψος του ἔδειχνε πὼς δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἐμπλακεῖ σὲ πιθανὴ πρόκληση πρὸς τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα τῶν μουσουλμάνων Τούρκων.

Ὁ δημοσιογράφος ὅμως ἐπέμενε καὶ τελικὰ ἀφοῦ στήθηκε ἐπὶ ὥρες στὸ περίγυρο τοῦ ναοῦ κατάφερε νὰ μαγνητοφωνήσει τὸ ἀναστεναγμὸ ἐνῶ πῆρε καὶ ἀρκετὲς συνεντεύξεις ἀπὸ Τούρκους κατοίκους τοῦ νησιοῦ. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ τότε διευθυντὴς τοῦ σχολείου, δήλωσε μπροστὰ στὴν κάμερα ὅτι ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στὸ Μπουργάζ ζοῦσαν πολλοὶ Ἕλληνες καὶ τὸ νησὶ ἦταν καθαρὰ ὀρθόδοξο χριστιανικόν, γι' αὐτὸ ἔχει καὶ μιὰ μεγάλη χριστιανικὴ παράδοση καὶ πρόσθεσε μὲ ἔμφαση, «Τώρα, ἴσως ἡ Παναγία τῶν χριστιανῶν ἦρθε ξανὰ πιθανῶς θέλοντας νὰ κάνει μιὰ παρέμβαση καὶ νὰ προειδοποιήσει ὅτι ἔρχονταν μιὰ μεγάλη συμφορὰ».

Αὐτὰ ἀπὸ ἓνα Τούρκο, (ὕπάρχουν στὸ ἀρχεῖο μας τὰ σχετικὰ video).

Καὶ πράγματι ἡ μεγάλη συμφορὰ ἦρθε πολὺ γρήγορα. Ὅχιτῶ μῆνες μετὰ, μιὰ μόλις μέρα μετὰ τὴν μεγάλη γιορτὴ τῆς Παναγίας, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ μεγάλος σεισμὸς στὶς 17 Αὐγούστου τοῦ 1999 ἔπληξε τὴν Τουρκία μὲ πολλὰς χιλιάδες θύματα. Γιὰ τοὺς Τούρκους τῆς Ἀντιγόνης ὁ «*ἀναστεναγμὸς τῆς Παναγίας*» ἦταν ἡ μεγάλη προειδοποίηση γι' αὐτὴ τὴν ἐπερχόμενη μεγάλη φονικὴ καταστροφή.

Ἀλλὰ ὁ σεισμὸς αὐτὸς εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη, πολὺ σημαντικὴ καὶ πολὺ *σημαδιακὴ* διάσταση.

Νὰ θυμηθοῦμε, ὅτι τὴν περίοδο ἐκείνη, παραμονὲς τοῦ σειсмоῦ, οἱ ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις ἦταν στὸ *ναδίρ*. Εἶχε προηγηθεῖ ἡ κρίση τῶν Ἰμίων τὸ 1996 καὶ στὴ συνέχεια ἡ μεγάλη κρίση τοῦ Ἀμπντουλάχ Ὁτσαλὰν. Πολλοὶ πίστευαν τότε ὅτι οἱ Τούρκοι ἦταν ἔτοιμοι γιὰ τὴν μεγάλη ἔφοδο πρὸς τὴν χώρα μας. Πράγματι οἱ πληροφορίες ἀνέφεραν ὅτι οἱ Τούρκοι ἐτοίμαζαν μιὰ μεγάλη ἐπιχείρηση-πρόκληση στὸ Αἰγαῖο μὲ «αἰχμὴ τοῦ δόρατος» γιὰ τὴν πρόκληση τὸ τουρκικὸ ναυτικόν.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἐπακολούθησε σίγουρά τους χάλασε τὰ ὅποια

σχέδια τους. Καί πράγματι ὅτι ἔγινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν πολὺ σημαδιακό.

Στὶς 16 Αὐγούστου 1999, δηλαδὴ τὸ βράδυ τοῦ μεγάλου σεισμοῦ στὴν ναυτική βάση τοῦ Golcuk γίνονταν ἡ μεγάλη τελετὴ ἀλλαγῆς τῆς ἡγεσίας τοῦ Ἐπιτελείου Ναυτικοῦ τῆς Τουρκίας. Στὸν ναῦσταθμο ἦταν συγκεντρωμένες ἀρκετὲς τουρκικὲς φρεγάτες, ἐνῶ μεγάλος ἀριθμὸς ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν τοῦ τουρκικοῦ ναυτικοῦ παρακολούθησαν τὴν τελετή.

Γύρω στὶς 3 ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἄρχισαν οἱ σεισμικὲς δονήσεις. Ἐκείνη τὴν στιγμή καὶ ἐνῶ οἱ περισσότεροι στὴν βάση ἡσύχαζαν μετὰ τὶς τελετές, αὐτόπτες μάρτυρες ἀνέφεραν ὅτι εἶχε παρατηρηθεῖ **μιὰ μεγάλη πηγὴ φωτιᾶς νὰ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ ἔδαφος πολὺ κοντὰ στὴν ναυτική βάση καὶ σὲ μεγάλο ὕψος.** Μέχρι σήμερα κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐρευνητὲς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσει τὴν αἰτία καὶ τὴν προέλευση αὐτῆς τῆς φωτιᾶς.

Τὸ κυρίως κτίριο τῆς βάσης κλονίστηκε συνθέμελα καὶ ἀμέσως κατέρρευσε ἀπὸ τὶς σεισμικὲς δονήσεις μὲ ἓνα τρομακτικὸ καὶ ἀνατριχιαστικὸ θόρυβο ἐν μέσω κραυγῶν ἀπελπισίας.

Στὰ ἐρείπια τοῦ ἔθαψε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ἀφρόκρεμας τοῦ τούρκικοῦ ναυτικοῦ. Ὅπως ἀνέφερε μὲ ἐπίσημη ἀνακοίνωση τὸ τουρκικὸ Ἐπιτελεῖο Ναυτικοῦ ἀπὸ τὸν σεισμὸ καὶ τὴν κατάρρευση τῆς βάσης βρῆκαν ἀκαριαῖο θάνατο δυὸ ναύαρχοι, 27 ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, 136 ὑπαξιωματικοί, 82 ναῦτες, 9 ναυτικοὶ ἐμπειρογνώμονες, ἓνας μαθητὴς τῆς σχολῆς Δοκίμων καὶ 126 «εἰδικοὶ ἐργάτες» τῆς βάσης. Σύνολο 441 ἄτομα θάφτηκαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς μεγαλύτερης ναυτικῆς βάσης τῆς Τουρκίας ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι τὸ χτύπημα ἦταν καίριο σὲ μιὰ περίοδο ποὺ τὸ τουρκικὸ ναυτικὸ ἐτοιμάζονταν γιὰ τὴν μεγάλη ἐξόρμηση τῆς πλήρης ἐπικράτησής του στὸ Αἰγαῖο καὶ σίγουρα θὰ χρειάζονταν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ ἀνακτίσει τὶς δυνάμεις του ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτό.

Τὰ ἐρωτήματα ὅμως παρέμειναν γιὰ τὴν ναυτικὴ βάση τοῦ Golcuk καὶ τὴν παράξενη **μεγάλῃ λάμψη** ποὺ προηγήθηκε δευτερόλεπτα μετὰ τὴν κατάρρευση μέσα σὲ ἐκκωφαντικὸ θόρυβο τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου τῆς βάσης.

Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε ὅτι οἱ Τούρκοι δὲν ἐπέτρεψαν κανένα ξένο σωστικὸ συνεργεῖο νὰ πλησιάσει στὴν βάση, ἐνῶ εἶχαν μεγάλη

ανάγκη καθώς κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς βάσης ἀκόμα ἀγωνίζονταν νὰ σωθοῦν ἑκατοντάδες ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦτες καὶ φυσικὰ κανένα δημοσιογράφο νὰ βγάλει φωτογραφίες ἀπὸ τὴν καταστροφή. Μόνο ὀρισμένα Ἰσραηλινά, «εἰδικὰ ἐξοπλισμένα» συνεργεῖα, εἶχαν τότε τὴν δυνατότητα πρόσβασης. Οἱ ἐξηγήσεις ποὺ εἶχαν δοθεῖ τότε ἀλλὰ δὲν ἔγιναν πιστευτές, ἦταν ὅτι δὲν ἤθελαν νὰ δοῦνε ξένες κάμερες τὶς ἐγκαταστάσεις τῆς βάσης.

Γεγονὸς ἦταν ὅτι στὰ ἐρείπια τῆς ναυτικῆς βάσης θάφτηκαν οἱ τότε ὑπερφίαλες τουρκικὲς φιλοδοξίες γιὰ τὴν «μεγάλῃ ἐπίθεσιν» κατὰ τῆς Ἑλλάδας, μιὰ μόλις μέρα μετὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Βλ. “ Ἡ Παναγία καὶ οἱ ἀλλόθρησκοι ” Πρωτοπρ. Π. Δημητρίου Ἀθανασίου
ἐκδ. ΓΡΗΓΟΡΗ

Για την ωραιότερη ἀκολουθία τῆς ζωῆς μου

Τῇ σοβιετικῇ ἐποχῇ, δὲν ὑπῆρχε ἴσως φρικτότερο σύμβολο τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴ μονὴ Ντιβέγεβο.

Αὐτὴ ἡ μονή, ἰδρυμένη ἀπὸ τὸν ὁσιο Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, εἶχε μεταβληθεῖ σὲ τρομακτικὰ ἐρείπια. Ὑψωνόταν πάνω ἀπὸ τὴν ἄλλοτε ὁμορφη καὶ χαρούμενη πόλη Ντιβέγεβο, ποὺ εἶχε πιά μετατραπεῖ σὲ ἓνα μίζερο σοβιετικὸ περιφερειακὸ κέντρο. Οἱ ἀρχὲς δὲν ἐξαφάνισαν ὁλοκληρωτικὰ τὸ μοναστήρι. Ἄφησαν τὰ ἐρείπια σὰν ἀναμνηστικὸ τῆς νίκης τους, σὰν μνημεῖο τῆς αἰώνιας ὑποδούλωσης τῆς Ἐκκλησίας. Κοντὰ στὶς ἱερὲς πύλες τῆς μονῆς, εἶχε ὑψωθεῖ ἄγαλμα τοῦ ἡγέτη τῆς ἐπανάστασης, τὸ ὁποῖο ὑποδεχόταν ἄγρια καὶ ἀπειλητικὰ ὅποιον ἐρχόταν στὸ ρημαγμένο μοναστήρι.

Ὅλα ἐδῶ μαρτυροῦσαν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπιστροφή στὸ παρελθόν. Οἱ τόσο ἀγαπημένες σὲ ὅλη τὴν ὀρθόδοξη Ρωσία προφητεῖες τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ γιὰ τὸ λαμπρὸ μέλλον τῆς μονῆς Ντιβέγεβο, ἔμοιαζαν ποδοπατημένες γιὰ πάντα καὶ γελοιοποιημένες. Πουθενά, οὔτε στὰ κοντινὰ οὔτε στὰ μακρινὰ περὶχωρα τοῦ Ντιβέγεβο, δὲν εἶχαν ἀπομείνει ναοὶ σὲ λειτουργία – εἶχαν ὅλοι καταστραφεῖ. Στὸ ἄλλοτε ἔνδοξο μοναστήρι τοῦ Σάρωφ καὶ στὴ γύρω πόλη του, ἐκτεινόταν μία ἀπὸ τὶς πιὸ μυστικὲς καὶ φυλασσόμενες ἐγκαταστάσεις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσης, μὲ τὴν ὀνομασία «Ἀρζαμάς-16». Ἦταν τόπος κατασκευῆς πυρηνικῶν ὀπλῶν.

Ὅσοι ἱερεῖς ἐπικειροῦσαν προσκύνημα στὸ Ντιβέγεβο, τὸ ἔκαναν κρυφά, ντυμένοι μὲ κοσμικὰ ροῦχα. Ἀλλὰ ἔτσι κι ἀλλιῶς τοὺς ἀνακάλυπταν. Τὸ ἴδιο ἔτος, ποὺ κατάφερα πρώτη φορὰ νὰ πάω στὸ κατεστραμμένο μοναστήρι, εἶχαν συλλάβει δύο ἱερομόναχους, ποὺ εἶχαν ἔρθει νὰ προσκυνήσουν τὰ ἱερὰ τοῦ Ντιβέγεβο, καὶ τοὺς εἶχαν χτυπήσει βάνανυσα σπὴν ἀστυνομία. Γιὰ 15 μέρες τοὺς κρατοῦσαν σὲ κελὶ μὲ δάπεδο σκεπασμένο ἀπὸ πάγο.

Ἐκεῖνο τὸν χειμῶνα, ἓνας ἐξαιρετικὸς μοναχὸς ἀπὸ τὴ Λαύρα τοῦ Ἀγίου Σεργίου, ὁ ἀρχιμανδρίτης Βονιφάτιος, μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω σὲ ταξίδι στὸ Ντιβέγεβο. Ἦθελε νὰ πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ κοινωνήσει τὶς ἡλικιωμένες μοναχές, ποὺ ζοῦσαν στὰ περὶχωρα

τοῦ μοναστηριοῦ – τὶς τελευταῖες ποὺ εἶχαν ἐπιζήσει ὡς τὶς μέρες μας ἀπὸ τὴν προεπαναστατικὴ ἐποχὴ τῆς μονῆς. Σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἱερέας ποὺ ἔφυγε γιὰ μακρὸ ταξίδι μὲ τὰ Τίμια Δῶρα, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ πάρει μαζί του συνοδό, ὥστε σὲ ἀπρόβλεπτες καταστάσεις νὰ ὑπερασπιστοῦν μαζί καὶ νὰ διαφυλάξουν τὸν πολύτιμο μαργαρίτη.

Τὸ ταξίδι θὰ γινόταν μὲ τρένο ὡς τὸ Νίζνι Νόβγκοροντ (Γκόρκι λεγόταν τότε), κι ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἀμάξι ὡς τὸ Ντιβέγεβο. Στὸ τρένο ὁ παππούλης δὲν κοιμήθηκε: στὸν αὐχένα του κρεμόταν ἀπὸ μεταξένιο κορδόνι ἓνα μικρὸ ἄρτοφόριο μὲ τὰ Τίμια Δῶρα. Ἐγὼ κοιμόμουν στὸ διπλάνο κρεβάτι καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ξυπνοῦσα ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν τροχῶν κι ἔβλεπα ὅτι ὁ πατὴρ Βονιφάτιος καθόταν στὸ τραπεζάκι καὶ διάβαζε τὸ Εὐαγγέλιο μὲ τὸ ἀδύναμο φῶς τῆς νυχτερινῆς λάμπας τοῦ βαγονιοῦ.

Φτάσαμε στὸ Νίζνι Νόβγκοροντ, τὴν πατρίδα τοῦ π. Βονιφάτιου, καὶ μέinaμε στὸ πατρικὸ του σπίτι. Ὁ πατὴρ Βονιφάτιος μοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσω ἓνα προεπαναστατικὸ βιβλίο – τὸν πρῶτο τόμο τῶν ἔργων τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντανίνωφ κι ἐγὼ ὅλη νύχτα δὲν ἔκλεισα μάτι, ἀνακαλύπτοντας αὐτὸν τὸν καταπληκτικὸ συγγραφέα τοῦ χριστιανισμοῦ.

Τὸ πρῶτὸ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Ντιβέγεβο. Ὁ δρόμος ἦταν γύρω στὰ 80 χιλιόμετρα. Ὁ πατὴρ Βονιφάτιος προσπάθησε νὰ ντυθεῖ ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν πάνω του ν' ἀναγνωρίσουν τὸν ἱερέα: μάζεψε ἐπιμελῶς τὴν ἄκρη τοῦ ράσου κάτω ἀπὸ τὸ παλτὸ καὶ ἔκρυβε τὴ μακρύτατη γενειάδα του μὲ κασκὸλ καὶ κολλάρο.

Ἦδη ἄρχιζε νὰ νυχτώνει, ὅταν πλησιάσαμε στὸν προορισμὸ μας. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου, μέσα ἀπὸ τοὺς στροβιλισμοὺς τῆς χιονοθύελλας τοῦ Φεβρουαρίου, διέκρινα μὲ συγκίνηση τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ χωρὶς τὸν τροῦλο, καὶ τοὺς σκελετοὺς τῶν κατεστραμμένων ναῶν. Παρὰ τὴν τόσο θλιβερὴ εἰκόνα, ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀσυνήθιστη μουσικὴ δύναμη αὐτῆς τῆς μεγάλης μονῆς – σκέφτηκα ἀμέσως ὅτι ἡ μονὴ τοῦ Ντιβέγεβο δὲν πέθανε, ἀλλὰ ζεῖ τὴ δική της, ἀκατανόητη γιὰ τὸν κόσμο, ἀπόκρυφη ζωὴ.

Ἔτσι ἀποδείχθηκε! Σ' ἓνα φτωχικὸ σπιτάκι στὰ περὶχωρα τοῦ Ντιβέγεβο συνάντησα κάποιον, ποὺ δὲ θὰ μπορούσα νὰ φαντασθῶ οὔτε στὰ πιὸ φωτεινά μου ὄνειρα. Εἶδα τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν

ἀκατάβλητη καὶ ἀνίκητη, ποὺ μένει πάντα νέα καὶ ζεῖ τὸν Προνοητὴ καὶ Σωτῆρα Θεὸ μὲ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση. Τότε ἀκριβῶς ἄρχισε νὰ καταλαβαίνω τὴ μεγάλη δύναμη τῶν τολμηρῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ!».

Στὴν πιὸ ὥραία καὶ ἀξέχαστη ἀκολουθία τῆς ζωῆς μου δὲν βρισκόμουν σὲ κάποιο μεγαλοπρεπὴ καθεδρικὸ ναό, οὔτε σὲ ναὸ δοξασμένο ἀπὸ τὴν πατίνα τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ στὸ περιφερειακὸ κέντρο Ντιβέγεβο, στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Λιεσνάγια, ἀριθμὸς 16. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια δὲν ἦταν κἂν σπίτι. Ἦταν ἀποθήκη κατοικημένη...

Ὅταν πρωτοπῆγα ἐκεῖ μὲ τὸν π. Βονιφάτιο, εἶδα ἓνα δωματιάκι μὲ ὑπερβολικὰ χαμηλὴ ὀροφὴ καὶ μέσα ἐκεῖ δέκα γερόντισσες, τρομερά... ἀρχαῖες! Ἡ πιὸ νέα ἦταν τουλάχιστον πάνω ἀπὸ 80 ἐτῶν. Καὶ ἡ μεγαλύτερη εἶχε ξεπεράσει τὰ 100. Ὅλες φοροῦσαν ἀπλὰ γεροντικὰ ροῦχα, συνηθισμένα μαντήλια. Οὔτε ράσα, οὔτε μοναχικὲς καλύπτρες, οὔτε κουκούλια. Μὰ τὶ μοναχὲς ἦταν αὐτές; «Ἐ, ἀπλὲς γιαγιάδες», θὰ σκεφτόμουν, ἂν δὲν ἤξερα ὅτι αὐτὲς οἱ γερόντισσες ἦταν μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ γενναῖες γυναῖκες τοῦ καιροῦ μας, ἀληθινὲς ἀσκήτριες, ποὺ εἶχαν περάσει στὶς φυλακὲς καὶ τὰ στρατόπεδα χρόνια καὶ δεκαετίες. Καὶ παρ' ὅλες τὶς δοκιμασίες, εἶχαν πολλαπλασιάσει στὴν ψυχὴ τους τὴν πίστη καὶ τὴν ἀφοσίωση στὸν Θεό.

Συγκλονίστηκα, ὅταν μπροστά μου ὁ πατὴρ Βονιφάτιος, αὐτὸς ὁ σεβάσμιος ἀρχιμανδρίτης, ὁ οἰκονόμος τῶν ναῶν τῶν πατριαρχικῶν καταλυμάτων τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Σεργίου, ὁ ἄξιος καὶ γνωστὸς στὴ Μόσχα πνευματικός, γονάτισε μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς γερόντισσες καὶ τοὺς ἔβαλε ἐδαφιαῖα μετάνοια! Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν πίστευα στὰ μάτια μου. Ὁ ἱερέας σπκώθηκε κι ἄρχισε νὰ εὐλογεῖ τὶς γερόντισσες, ποὺ τὸν πλησίαζαν μὲ τὴ σειρὰ κουτσαίνοντας ἀδέξια. Ἡ χαρὰ τους γιὰ τὸν ἐρχομὸ του ἦταν ὀλοφάνερη.

Ὅσο ὁ πατὴρ Βονιφάτιος καὶ οἱ γερόντισσες ἀντήλλασαν χαιρετισμούς, ἐγὼ ἔριχνα ματιὰς τριγύρω. Στοιὺς τοίχους τοῦ δωματίου μπροστὰ στὶς εἰκόνες μὲ τὶς ἀρχαῖες κορνίζες, ἔκαιγαν θαμπὰ καντήλια. Μιὰ εἰκόνα ἀμέσως μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Ἦταν μιὰ μεγάλη, ὑπέροχης αἰσθητικῆς, εἰκόνα, τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ. Τὸ πρόσωπο τοῦ γέροντος ἔλαμπε μὲ τέτοια καλοσύνη καὶ θέρμη, ὥστε δὲν ἤθελα νὰ πάρω τὰ μάτια

μου από πάνω του. Ἡ εἰκόνα αὐτή, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, εἶχε ἀγιογραφηθεῖ γιὰ τὸν νέο ναὸ τοῦ Ντιβέγεβο, ποὺ δὲν πρόλαβαν νὰ ἐγκαινιάσουν πρὶν τὴν ἐπανάσταση, καὶ εἶχε ἀπὸ θαῦμα σωθεῖ ἀπὸ τὴ βεβήλωση.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἄρχισαν νὰ προετοιμάζονται γιὰ τὴν ἀγρυπνία. Ἡ ἀναπνοή μου σταμάτησε, ὅταν οἱ μοναχὲς ἄρχισαν νὰ βγάζουν ἀπὸ τὶς μυσικὲς τοὺς κρυψῶνες τὰ αὐθεντικὰ ἀντικείμενα τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ, καὶ νὰ τὰ τοποθετοῦν μὲ προσοχὴ πάνω στὸ κακοφτιαγμένο τραπέζι. Ἐδῶ βρίσκονταν τὸ ἐπιτραχήλιο τοῦ ὁσίου, ὁ βαρὺς σιδερένιος σταυρὸς τοῦ μὲ τὶς ἀλυσίδες, ἓνα δερμάτινο γάντι, τὸ παμπάλαιο τσίγκινο δοχεῖο, ὅπου ὁ γέροντας τοῦ Σάρωφ ἐτοίμαζε τὸ φαγητό του. Μετὰ τὴν ἐρήμωση τοῦ μοναστηριοῦ τὰ κειμήλια αὐτὰ περνοῦσαν ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, ἀπὸ τὴ μία ἀδελφὴ τοῦ Ντιβέγεβο σπὴν ἄλλη.

Ὁ πατὴρ Βονιφάπιος φόρεσε τὰ ἄμφιά του κι ἔκανε τὴν ἐναρκτήρια ἐκφώνηση. Οἱ μοναχὲς ἀμέσως ζωήρεψαν κι ἄρχισαν νὰ ψάλλουν.

Τὶ θαυμάσιος, τὶ ἐξάσιος χορὸς ἦταν ἐκεῖνος!

«Ἦχος πλάγιος τοῦ δευτέρου! Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου!», ἐκφώνησε μὲ τραχιά, βραχνὴ γεροντικὴ φωνὴ ἡ μοναχὴ ποὺ κανοναρχοῦσε. Ἦταν 102 ἐτῶν. Εἶχε περάσει σχεδὸν 20 χρόνια σὲ φυλακὲς καὶ ἐξορίες.

Κι ὅλες οἱ μεγάλες γερόντισσες ἄρχισαν νὰ ψάλλουν μαζί της:

«Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου! Εἰσάκουσόν μου, Κύριε!».

Δὲν ὑπάρχουν λόγια γιὰ νὰ περιγράψουν ἐκείνη τὴν ἀκολουθία. Τὰ κερὰ ἔκαιγαν. Ὁ ὁσίου Σεραφεῖμ κοίταζε ἀπὸ τὴν εἰκόνα μὲ τὴν ἀπέραντα ἀγαθὴ καὶ σοφὴ ματιά του. Οἱ ἐκπληκτικὲς μοναχὲς ἔψαλαν σχεδὸν ὅλη τὴν ἀκολουθία ἀπ' ἔξω. Κάπου-κάπου μονάχα ἔριχνε κάποια ἀπ' αὐτὲς μιὰ ματιά στὰ κοντρά βιβλία, μέσα ἀπὸ ἓναν τεράστιο μεγεθυντικὸ φακὸ μὲ ξύλινη λαβή. Ἔτσι ἔκαναν τὶς ἀκολουθίες στὰ στρατόπεδα, στὶς ἐξορίες, κι ἔπειτα ἐδῶ, στὸ Ντιβέγεβο, μετὰ τὴν ἐπιστροφή τους, ὅταν ἐγκαταστάθηκαν πιά στὶς φτωχικὲς καλύβες ἀπόμερα τῆς πόλης.

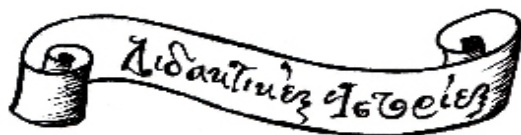
Ὅλα ἦταν συνηθισμένα γι' αὐτές, μὰ ἐγὼ πραγματικὰ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω, ἂν βρισκόμουν στὸν οὐρανὸ ἢ σπὴ γῆ.

Αὐτὲς οἱ γερόντισσες εἶχαν τέτοια πνευματικὴ δύναμη, τέτοια προσευχή, τέτοια ἀνδρεία, τέτοια πραότητα, καλοσύνη καὶ

ὅτι αὐτὲς θὰ νικήσουν τὰ πάντα. Καὶ τὴν ἄθην ἐξουσία μὲ ὅλην τὴ δύναμή της καὶ τὴν ἀπιστία τοῦ κόσμου καὶ τὸν ἴδιο τὸν θάνατο, ποὺ τὸν κοίταζαν ἄφοβα.

Βλ. “Σχεδὸν ἅγιοι” Πνευματικὲς ἀφηγήσεις ἀπὸ τὴν Ρωσία τοῦ χθὲς καὶ τοῦ σήμερα, π. Τύχων Σεβκούνωφ

Κάποια μοναχή, πρὶν χρόνια, με παρεκάλεσε νὰ τῆς δώσω κάποιον κανόνα, ὥστε με αὐτὸν νὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ λίγο τὸν πατέρα της, ποὺ εἶχε πεθάνει χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ κοινωνήσῃ. Βέβαια, οἱ μνημονεύσεις στὴ Θεία Λειτουργία ἐγίνοντο πάντοτε, καθὼς ἐπίσης Μνημόσυνα, Τρισάγια κ.λ.π. Ζητοῦσε ὅμως κάτι περισσότερο, γιὰ νὰ τὰ κάμῃ ἀπὸ μόνη της.

Τῆς συνέστησα τὰ ἐξῆς: Νὰ διαβάσῃ κάθε βράδυ, ἐκτὸς Κυριακῆς, τὸν κανόνα ἀπὸ τὸ πρῶτο Μεγάλο Ψυχοσάββατο τοῦ Τριωδίου καὶ σὲ κάθε ὥδῃ ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της, νὰ τύχῃ τοῦ ἐλέους τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Ἐπίσης τῆς εἶπα νὰ προσθέσῃ (κατὰ δύναμιν) ὀρισμένες στρωτὲς μετάνοιες καθὼς καὶ σταυρωτὰ κομποσχοίνια.

Μετὰ τὴν πάροδο ἑξὶ περίπου μνηῶν, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ ἀκολουθία, ἡ ἐν λόγῳ μοναχὴ πῆγε στὸ κελλί της γιὰ ἀνάπαισι. Καὶ λέγοντας τὴν εὐχούλα, ξαφνικά, ἀπροσδόκητα βρέθηκε στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ, στὴν κουζίνα, εἶδε τὸν πατέρα της περίλυπο καὶ θλιμμένο. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἓναν ἀπέραντο πόνο...

Σημειωτέον ὅτι ἡ μοναχὴ καὶ στὸν κανόνα ποὺ ἔκανε καὶ στὴ Θεία Λειτουργία (ὅταν μνημόνευε τὴν ψυχὴ του) ἔνιωθε μέσα της μιὰ ἀγωνία μεταφυσικὴ, ποὺ συνωδεύετο ἀπὸ πολλὴ θλίψι (σὰν νὰ ἔνιωθε τὸν ἀγῶνα ἢ τὴν ἀγωνία τῆς ψυχῆς τοῦ πατέρα της).

Μόλις τὸν εἶδε ἔτσι, τόσο περίλυπο, τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ:

- Πατέρα, πῶς εἶσαι; τί κάνεις; εἶσαι καλὰ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι;

Τῆς ἀπάντησε με πολλὴ σιγανὴ φωνὴ πῶς εἶναι σὲ μέρος σκοτεινὸ, ἀπαίσιο, χωρὶς ἄνεσι, χωρὶς παρηγοριά, χωρὶς ἐλπίδα... σὲ τόπο ἀπαρηγόρητο, θλιβερό, σκοτεινὸ.

- Μὰ γιατί, πατέρα, ξαναρωτᾷ ἡ κόρη του, ἡ μοναχὴ. Ἐκεῖ δὲν ἔχει φῶς; Δὲν βλέπετε κι ἐσεῖς τὸν Θεό, νὰ χαίρεσθε, νὰ ἀνακουφίζεσθε;

Καὶ ἐκεῖνος ἀπαντᾷ θλιμμένα:

- Ἄλλοι εἶναι αὐτοί, ποὺ βλέπουν τὸν Θεὸ καὶ χαίρονται μέσα

στο φῶς... Βρίσκονται σὲ ἄλλον τόπο. Ἐμεῖς χωρὶς φῶς, χωρὶς χαρά, χωρὶς παρηγοριά, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα... Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

Ἐκλαίγε ὁ ἄνθρωπος, πὺ οὐδέποτε τὸν εἶχε δεῖ νὰ κλαίῃ ἢ νὰ συγκινῆται... Σχίσθηκε ἡ καρδιά της ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ τὸν ρώτησε:

- Πατέρα, πές μου, πῶς μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω; Τὶ νὰ κάνω γιὰ σένα;...

Τότε ἐκεῖνος τῆς ἔβαλε μιὰ βαθειὰ μετάνοια καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι, πρὶν προλάβει νὰ τὸ τραβήξῃ. Καὶ μὲ μάτια πὺ συνεχῶς τρέχανε δάκρυα, τῆς εἶπε:

- Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, γιὰ τὸν κανόνα πὺ μοῦ διαβάσεις καὶ γιὰ ὅσα κάνεις γιὰ μένα... Πολὺ μὲ ἀνακουφίζουν, πολὺ...

Ἀμέσως ἐξαφανίσθηκε καὶ ἡ μοναχὴ βρέθηκε πάλι στὸ κελλάκι της, ἔχοντας στὸ δεξί της χέρι τὴν αἴσθησι τῆς ἀφῆς ἀπὸ τὸ φίλημα τοῦ πατέρα της. Καὶ τότε ἐκείνη ἀνεφώνησε:

Ὡ, Κύριε, ὁ τῶν ὅλων Βασιλεὺς καὶ Κύριος, ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας ζώντων τε καὶ κεκοιμημένων, ἐλέησε τὸν πατέρα μου...

Μιὰ Κυριακὴ λειτουργοῦσε ὁ Μέγας Εὐθύμιος, μαζί μὲ τὸν Ἱερέα καὶ ὑποτακτικὸ του, πατέρα Δομετιανό.

Τελείωσαν τ' Ἀναγνώσματα καὶ ἡ Ἐκτενὴς δέσις καὶ ἄρχισε ὁ Χερουβικὸς Ὕμνος. Καὶ τότε... ὦ! τότε... συνέβη ἓνα φοβερὸ καὶ καταπληκτικὸ θαῦμα. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι μοναχοί, ἀνεξαιρέτως ὅλοι, εἶδαν ξαφνικὰ νὰ κατεβαίνει ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὸν τροῦλλον τοῦ Ναοῦ, μιὰ τεράστια φλόγα σὰν ἓνα ἀπλωμένο σεντόνι, σὰν ἓνα πυρακτωμένο σύννεφο, καὶ νὰ περιβάλλῃ τὸν Μέγα Εὐθύμιον μαζί μὲ τὸν πατέρα Δομετιανὸ μέσα στὸ Ἱερὸ Βῆμα...

Φοβερὸ τὸ θέαμα... καὶ ἀκόμα φοβερώτερο, ὅταν τοὺς εἶδαν νὰ πραγματοποιοῦν τὴν Μεγάλῃ Εἴσοδῳ κυκλωμένοι ἀπὸ φλόγες, νὰ κινοῦνται μέσα σ' αὐτὲς καὶ μαζί μ' αὐτές...

Ἐπесαν ὅλοι μπρούμυτα, γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν ν' ἀντέξουν τὸ φῶς καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν φλογῶν, πὺ τύλιγαν τοὺς δύο ἀξίους ἐκείνους Λειτουργούς...

Αὐτὸ μᾶς θυμίζει τὴ Μεταμόρφωσι τοῦ Κυρίου στὸ ὄρος Θαβώρ.

- Θα μπορούσα να φωνάξω: - ὦ, τῆς ἀθλιότητος ἡμῶν τῶν νεωτέρων καὶ σημερινῶν κληρικῶν!

Οἱ δύο λειτουργοί, φλογοφόροι καὶ φωτοφόροι, παρέμειναν σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι μέχρι τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ὅντως φοβερὸν ἦταν, ὅταν ἦλθε ἡ στιγμή τῆς Θείας Κοινωνίας τῶν μοναχῶν. Πῶς πῆγαν νὰ κοινωνήσουν βλέποντας αὐτὸ τὸ φοβερὸ θέαμα; Μὲ πόδια ποὺ ἔτρεμαν, μὲ θάμβος στὰ μάτια, μὲ ἔκπληξι ἐσωτερική, ἔκστασι στὸν νοῦ καὶ μὲ εἰρήνη καὶ ἀγαλλίασι στὴν καρδιά... Ὁ οὐρανός, ὁ παράδεισος, ἡ Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ Δόξα τοῦ Χριστοῦ μας, ὅλα ἦσαν παρόντα, ὅλα μέσα τους...

Καὶ ὅλα μέσα μας... γιατί ἔτσι γίνεται, ἔστω κι ἂν δὲν τὰ βλέπουμε!...

Ἀκατάληπτη ἡ ὠραιότης καὶ ἀνέκφραστη ἡ μακαριότης, ποὺ ἐβίωθη ἀπὸ τοὺς συμμετέχοντας σ' ἐκείνη τὴ Θεία Λειτουργία! Πῶς νὰ περιγράψῃ κανεὶς ἐκεῖνα, «ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε»; Κι ὅμως καὶ εἶδαν καὶ ἄκουσαν καὶ ἐβίωσαν, ὅσα ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς στὰ ἐκλεκτὰ ἐκεῖνα ἔμψυχα ὀσπράκινα σκεύη.

Πρὶν ἀπὸ τὸ 1940, στὸ κελλὶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ποὺ ἀνήκει στὴν πνευματικὴ δικαιοδοσία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ζοῦσε ἕνας σεβάσμιος Γέροντας, ὁ πατὴρ Ἰωακεῖμ ὁ Ρουμάνος. Αὐτὸς ὁ γέροντας πρὶν πεθάνει, ἦρθε σὲ ἔκστασι καὶ εἶδε ἕνα παράδοξο ὄραμα:

Ἀφοῦ τελείωσε ἕνα πρωινὸ τὴν Θεία Λειτουργία καὶ κατέλυε τὸ Ἅγιο Ποτήριο, μᾶλλον εἶχε καταλύσει καὶ τὸ σφόγγιζε, ξαφνικὰ βλέπει δεξιὰ καὶ ἀριστερά του Ἀγγέλους πολλούς. Ὅλοι τοὺς ἄστραφταν ἀπὸ ἀνεκδιήγητη ὠραιότητα καὶ θεία λαμπρότητα. Ὅλο τὸ Ἅγιο Βῆμα καὶ ὁ μικρὸς Ναὸς πλημμύρισε ἀπὸ ὑπερακατάληπτον, ἐράσμιον φῶς καὶ θεία γλυκύτητα καὶ ὁμορφιά.

Τότε οἱ Ἄγγελοι μὲ μία φωνὴ τοῦ εἶπαν:

- Ἠλθαμε νὰ σὲ πάρουμε... πές μας τι ἔργα ἔκανες; Ἄν ἔκανες καλὰ καὶ εὐάρεστα στὸν Θεό, θὰ σὲ πᾶμε κοντά Του, στὴ δική Του αἰώνια εὐφροσύνη καὶ μακαριότητα· διαφορετικά, θὰ σὲ μεταφέρουμε στὸ ἀπαράκλητον τῆς κολάσεως...

Τά 'χασε ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος παππούλης καὶ τραυλίζοντας εἶπε μὲ ἄκρα ταπείνωση:

- Δὲν ἔκανα τίποτα... δὲν θυμᾶμαι νὰ ἔχω κάνει κανένα καλό...

- "Ε, τότε, τὶ νὰ σὲ κάνουμε; Ποῦ νὰ σὲ πᾶμε; Πενήντα χρόνια στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ δὲν ἔκαμες τίποτα;

Καὶ τότε τοὺς ἀπάντησε:

- Νά, κάθε μέρα, ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινα ἱερεὺς, λειτουργοῦσα. Μνημόνευα ὅσους μοναχοὺς καὶ πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους μποροῦσα. Μνημόνευα γιὰ χρόνια πολλὰ καὶ ὅσα ὀνόματα κοσμικῶν μοῦ ἔφερναν καὶ παρακαλοῦσα γιὰ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους χριστιανοὺς καὶ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Ἐκλιπαροῦσα τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους αὐτοὺς καὶ ἤλπιζα μόνο στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἔχυνα κάθε μέρα πολλὰ δάκρυα γι' αὐτὸ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναχράντου Μητρός Του... Ἦλπιζα καὶ ἐλπίζω μόνο στὸ ἔλεος καὶ στὴ μακροθυμία τοῦ Ἁγίου Θεοῦ... Ἄλλο κανένα ἔργο δὲν θυμᾶμαι νὰ ἔχω κάνει...

Καὶ τότε τοὺς ἀπάντησαν:

- Ὅχι γιὰ τὰ ἔργα ποὺ ἔκανες, ἀλλὰ ἀφοῦ ἤλπιζες μόνο στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, πολὺ καλὰ, τότε ἔλα μαζί μας...

- Καλὰ, δὲν γίνεται αὐριο; Νὰ τὸ πῶ στὸν Πνευματικὸ καὶ στοὺς Πατέρες; Λίγο νὰ ἐτοιμαστώ!

Καὶ ἡ ἀπάντησις τῶν Ἀγγέλων:

- Ἔχει καλῶς. Σοὺ κάνουμε ὑπακοή. Θὰ ἔλθουμε αὐριο.

Συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἐκστατικὴ ἐκείνη θεωρία μὲ τὸ ἅγιο Ποτήριο στὸ χέρι, ποὺ μὲ μηχανικὲς, προσεκτικὲς κινήσεις τὸ ἔσφόγγιζε μὲ τὸ μάρτρο...

Τὸ ἀνακοίνωσε στὸν Πνευματικὸ καὶ στὴ συνέχεια στοὺς δύο – τρεῖς Πατέρες τῆς συνοδείας. Σὲ κανέναν ἄλλον.

Καὶ ἄρχισε ἡ προετοιμασία διὰ προσευχῆς καὶ δακρύων. Τὴν νύχτα ποὺ ἦλθε, ἦταν καὶ ἡ τελευταία του Θεία Λειτουργία, τὴν ὁποία ἐθυμοῦντο γιὰ πολλὰ – πολλὰ χρόνια μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ συγκίνησι οἱ δύο – τρεῖς Πατέρες καὶ ὁ Πνευματικὸς, ποὺ παρευρέθησαν. Ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ποὺ ἦταν καὶ Ρουμάνος, αὐτὸς μοῦ τὸ διηγήθηκε.

Τελείωσε αὐτὴ ἡ μακρὰ Θεία Λειτουργία. Ὑστερα πῆγαν στὴν Τράπεζα, κάθησαν γιὰ τελευταία φορά, πῆρε ἐλαχιστὴ τροφή. Σὲ λίγο αἰσθάνθηκε ἀδιαθεσία. Πῆγε καὶ ξάπλωσε.

Ἔλεγε συνέχεια τό “Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου”, “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”, “Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον με”...

Πρὸς τὸ ἀπόγευμα, βάρυνε. Τὸ πρόσωπό του σὲ κάποια στιγμή ἀστραψε... Τὸ κελλάκι πλημμύρισε ἀπὸ ἄρρητη εὐωδία...

- Πατέρες, συγχωρήσατέ με... Κύριε, ἡ ψυχὴ μου στὰ Χέρια Σου...

Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐκοιμήθη.

Μιὰ ἀνείπωτη γαλήνη ἀπλώθηκε παντοῦ... Καὶ μιὰ ἀνέκφραστη ἀναστάσιμη χαρὰ ζέστανε τὶς καρδιὲς τῶν παρευρισκομένων...

Στὶς ἀρχὲς τοῦ προηγούμενου ἔτους ἦλθε ἓνας χριστιανὸς γιὰ Ἐξομολόγησι, πού εἶχε παπποῦ ἱερέα σ’ ἓνα χωριὸ στὰ περὶχωρα τῆς Δράμας. Ὅταν ἦταν μικρός, διακονοῦσε τὸν παπποῦ του, τὸν παπα Γιώργη, στὸ Ἱερὸ Βῆμα. Ὁ παπα Γιώργης ἦλθε πρόσφυγας ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία μετὰ ἀπὸ τὶς σφαγὲς στὴ Σμύρνη καὶ τὸ κάψιμο τῆς πόλης. Ἦταν δέ, ἂν καὶ ἀγράμματος, εὐλαβέστατος

Τὸ ἐκκλησιάκι τοῦ χωριοῦ ἦταν πτωχό, μὲ δάπεδο κακοστρωμμένο ἀπὸ πρόχειρες πλάκες, καὶ ὁ παπα Γιώργης κάθε τόσο σκόνταφτε σ’ αὐτές.

Ἐνα Σάββατο πού λειτουργοῦσε μὲ πέντε - ἕξι πιστοὺς, στὴ Μεγάλῃ Εἵσοδο σκόνταψε καὶ παρ’ ὀλίγον νὰ σωριαστῇ κάτω μὲ τὰ Τίμια Δῶρα. Ὁ ἐγγονός του τότε εἶδε ξαφνικὰ μιὰ ὀλόλαμπρη Κυρία νὰ τὸν συγκρατῇ γιὰ νὰ μὴν πέση, καὶ νὰ τοῦ λέγῃ: “Μὴ φοβᾶσαι... σὲ κρατῶ καλὰ... προχώρα...”. Τρέμοντας ὁ παπα Γιώργης ἀπὸ τὴν ἱερὴ συγκίνησι, εἰσῆλθε μαζί Της στὸ Ἅγιο Βῆμα. Ἐκείνη ἐκλείσει τὰ βημόθυρα τῆς Ὁραίας Πύλης καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ θυμιατὸ γιὰ νὰ θυμιατίσῃ, ὅταν τὰ Τίμια Δῶρα τοποθετήθηκαν πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα.

Ὁ μικρὸς ἐγγονὸς τὰ ἐβλεπε ὅλα κατάπληκτος, ἄφωνος καὶ θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τῆς μεγαλόπρεπης Ἐκείνης Κυρίας. Ἡ ψυχούλα του – καὶ δὲν τὸ ξεχνάει αὐτό – πλημμύρισε ἀπὸ ἱερὸ θαυμασμὸ καὶ δέος. Καθόλου ὅμως δὲν κατάλαβε, πῶς, τὸ θυμιατὸ πού κρατοῦσε μὲ τὸ χεράκι του, βρέθηκε στὰ χέρια τῆς ὀλόλαμπρης Ἐκείνης Κυρίας, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Βασίλισσας τῶν Οὐρανῶν!

Συνῆλθε ὁ μικρὸς καὶ εἶδε τὸν παπποῦ του νὰ κλαίῃ. Σὲ κάθε

αἵτησι, ἐκφώνησι καὶ Εὐκὴ πού διάβαζε, συνεχῶς ἐπανελάμβανε τὴ λέξι “Παναῖα μου”.

“ Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον... Παναῖα μου”

“ Ἀγγελον εἰρήνης... Παναῖα μου”.

“ Διὰ τῶν οἰκιρμῶν... Παναῖα μου”.

“ Ἄξιον καὶ δίκαιον σὲ ὑμνεῖν... Παναῖα μου”.

Στὸν Καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων τὸ ἴδιο. Εἰδικώτερα στό “ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας...”, ἐκεῖ λυγμοί, δάκρυα πολλὰ καὶ πολλὰς φορές “Παναῖα μου”. Καὶ αὐτὸ συνεχίσθηκε μέχρι τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ἀφοῦ ἔκανε καὶ τὴν Κατάλυσιν τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου, εἶπε στὸν ἐγγονό του: “Δὲν θὰ πῆς σὲ κανέναν ὅ,τι εἶδες καὶ ἄκουσες... σὲ κανέναν, γιατί ἡ Παναῖα θὰ σοῦ κόψη τὴν γλῶσσα...”.

Στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς (1941 – 1944) ἐμφανίσθηκε ξανὰ ἡ Παναγία στὸν παπα Γιώργη, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν στηρίξῃ - ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων - δυὸ χρόνια πρὶν κοιμηθεῖ.

Ἀπὸ τότε ὁ παπα Γιώργης μέρα νύχτα, συνεχῶς μουρμούριζε “Παναῖα μου”. Μ’ αὐτὴ τὴν ἔκφρασιν τὸν “πεύραζαν” καλόκαρδα οἱ συγχωριανοί του, πού ἦσαν συγχρόνως καὶ τὰ λογικά του πρόβατα.

Ἐκοιμήθη ὀσιακῶς. Ἐνα πρωῒνὸ πού ἦταν ἀδιάθετος, ἄνοιξε ὁ γυιὸς του (ὁ πατέρας τοῦ ἐξομολογουμένου) τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ τὸν εἶδε γονατιστὸ μὲ τὰ γεροντικά του χέρια ὑψωμένα καὶ λουσμένο μέσα σ’ ἓνα ὑπερκόσμιο φῶς νὰ ψελλίζει: “Παναῖα μου... Παναῖα μου... Παναῖα μου, ἔρχομαι...”. Παρέλαβε τὴν ψυχὴ του Ἐκείνη, τῆς Ὅποίας τὸ Ὄνομα δὲν ἔλειψε ποτὲ ἀπὸ τὰ κεῖλη καὶ τὴν καρδιά του.

Κάποτε, ζοῦσε σὲ μιὰ κωμόπολιν τῆς Κρήτης κοντὰ στοὺς Καλοὺς Λιμένας ἓνας γεωργός, ἔξυπνος καὶ καλλιεργημένος, ἀλλὰ γεννημένος καὶ μεγαλωμένος μέσα στὶς τότε γνωστὲς αἰρέσεις. Μέσα του ὅμως εἶχε ἀνησυχία καὶ κάθε τόσο ἀναρωτιόταν: “Εἶμαι στὸν σωστὸ δρόμο; ἢ κάνω λάθος καὶ πνίγομαι καὶ ἐγὼ καὶ ἡ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου; Ἄχ, Θεέ μου, στείλε μου ἓναν Ἀγγελό Σου, ἂν ἔχης καὶ ἂν ὑπάρκῃ, γιὰ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ στὸ σωστό... “. Καὶ πάλι “Ἄχ, Θεέ μου...” καὶ ἄχ, “Θεέ μου...”. Αὐτὸ ἐγίνετο γιὰ χρόνια...

Κάποτε πέρασε ένας Διάκονος Ὁρθόδοξος, ἔξω ἀπὸ τὸν ἀμπελῶνα του. Τὸν πλησίασε καὶ ἄρχισε μιὰ συζήτησι μὲ πολλές ἐρωταποκρίσεις. Ὁ ἀμπελουργὸς αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τὴ συζήτησι. Πέρασε ἡ ὥρα καὶ ὁ εὐκατάστατος γεωργὸς κάλεσε τὸν Διάκονο στὸ σπίτι του.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι, ὁ Διάκονος ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Πίστι. Ὁλη ἡ οἰκογένεια κρεμάσθηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ὁλη τὴ νύχτα τοὺς ὠμιλοῦσε γιὰ τὸν Κύριο, γιὰ τὴν ἐνανθρώπισι Του ὡς Θεανθρώπου, γιὰ τὴν Λατρεία, γιὰ τὰ Μυστήρια, γιὰ τὸν θάνατο, γιὰ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, γιὰ τὴν Κρίσι τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὰ τόσα ἄλλα τῆς Πίστεώς μας.

Κανεὶς δὲν κουράσθηκε. Ὅλοι τοὺς σκλαβώθηκαν ἀπὸ τὰ γλυκὰ σὰν μέλι λόγια του. Ἡ καρδιά τους ζεστάθηκε, ὁ πόθος γιὰ τὴν ἀληθινὴ πίστι ἀναψε. Τὰ μάτια τους ἀνοίξαν, φωτίσθηκαν ἀπὸ τὸ φῶς αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως...

Τὸ πρωῒ ἤθελαν ὅλοι μαζί, ἂν ἦταν δυνατόν, ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ βαπτισθοῦν. Δὲν ἔχασε καιρὸ ὁ Διάκονος. Πῆρε μαζί του τὸν ἀμπελουργὸ καὶ πῆγαν στὸν τοπικὸ ἐπίσκοπο. Ὁ ἐπίσκοπος τοὺς δέχθηκε καὶ ρώτησε τὸν Διάκονο ποιὸς εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἦλθε καὶ ποῦ μεταβαίνει.

Ὁ Διάκονος σηκώθηκε ὀρθος καὶ ἀποκρίθηκε:

- Ἔρχομαι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶμαι Ἀρχιδιάκονος τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως καὶ πηγαίνω στὴν Ἀθήνα γιὰ ὑποθέσεις ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐπεκράτησαν ἀνεμοὶ καὶ τρικυμία δυνατή, λιμενισθήκαμε ἐδῶ, στοὺς λεγομένους Καλοὺς Λιμένας. Ἔρχομαι δὲ σήμερα πρὸς ἐσᾶς, γιὰ νὰ παρακαλέσω νὰ βαπτισθῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ οἰκογένειά του, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ μέλη κατήχησα καταλλήλως ὅλη τὴ νύχτα στὰ νάματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἀκούγοντας ὁ ἐπίσκοπος ὅτι ἦταν Ἀρχιδιάκονος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, δὲν ρώτησε τίποτε ἄλλο, μόνον τοῦ εἶπε νὰ παραμείνῃ φιλοξενούμενος, μέχρις ὅτου ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς, καὶ τὸν παρεκάλεσε τὴν ἐπομένη, ποῦ ἦταν Παρασκευή, νὰ λάβῃ μέρος στὴ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων, διότι ἦταν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή. Τὸν διαβεβαίωσε συγχρόνως ὅτι θὰ συνεχιζόταν ἡ κατήχησις γιὰ λίγες ἀκόμη ἡμέρες καὶ τὸ Πάσχα θὰ βάπτιζε τὸν γεωργὸ καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα πράγματι ἐτελέσθη ἡ Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία. Στὴ Μεγάλῃ Εἰσοδῷ ἐδόθη στὸν Διάκονο νὰ κρατήσῃ καὶ μεταφέρῃ σιωπηλὰ τὸν Ἅγιον Δίσκο μὲ τὸ Πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου.

Τὸ παρέλαβε ὁ ξένος Ἀρχιδιάκονος, ἀλλὰ ἔτρεμε πολὺ. Σχεδὸν κλονιζόμενος ἔκαμε τὴν μεταφορά. Μὲ πολλὴ βία, ἱερὸ δέος καὶ φόβο, κατάφερε νὰ μὴ μέσα στὸ Ἅγιο Βῆμα..

Αὐτὸ τὸ πρόσεξαν ὅλοι καὶ τοὺς ἔκαμε πολὺ ἐντύπωσι. Καὶ ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὁ ἱερεὺς καὶ τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν εἶδαν καὶ αἰσθάνθηκαν ὅτι ὁ φόβος τοῦ Ἀρχidiaκόνου δὲν ἦταν συνηθισμένος φόβος. Αὐτὴ ἡ ἐξωκόσμιος καὶ μυστηριώδης συμπεριφορὰ ὑπῆρχε καὶ στὴ Θεία Κοινωνία.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Λειτουργίας ὁ ἐπίσκοπος ρώτησε τὸν Ἀρχιδιάκονο μήπως ἦταν ἄρρωστος ἢ μήπως εἶχε κάποια παράξενη ἀσθένεια.

Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀρχidiaκόνου:

- "Ὅντως, Ἅγιε δέσποτα, κατέχομαι ἀπὸ ἀσθένειαν, τὴν ὁποίαν ὅμως κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ. Ὅσες φορὲς διακονῶ στὴ Θεία καὶ φρικτὴ Μυσταγωγία καὶ παίρνω στὰ χέρια μου τὸ Τίμιο καὶ Πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἐπαρκοῦν οἱ δυνάμεις μου σὲ τόσο μεγάλο βάρος, γι' αὐτὸ καὶ ἀδυνατῶ νὰ βαδίσω ἐλεύθερα καὶ ἀκλινῶς, δηλαδὴ χωρὶς νὰ κλονίζωμαι ἀπὸ τὸν τρόπο.

Καὶ πρόσθεσε ἐπὶ λέξει:

- Καὶ τίς δύναται, ἅγιε δέσποτα, ἐκ τῶν γνῶσιν ἐχόντων τῆς υποθέσεως τῆς Θείας Μυσταγωγίας, νὰ κρατήσῃ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ "Τὸν τοῖς πᾶσιν Ἀχώρητον;". Ἡ συγκατάβασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνέχισε ὁ Ἀρχidiaκονος, ἐνισχύουσα τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν, καθιστᾷ τὰ ὀγκώδη ἐλαφρὰ καὶ τὰ ἀδύνατα δυνατά. Μακάριος δέ, Ἅγιε δέσποτα, ὁ ἀξιωθείς νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ μέγα τοῦτο Μυστήριον, εἰς τὸ ὁποῖο οἱ ἐν οὐρανοῖς Ἄγγελοι καὶ πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῆς οὐρανίου δόξης ὑπηρετοῦντες, παρίστανται μετὰ φόβου καὶ τρόμου.

Ὅταν τὰ εἶπε αὐτά, ἐταράχθη ὁ Ἅγιος Διάκονος. Ὁλόκληρο τὸ Ἅγιο Βῆμα ἄστραψε ἀπὸ οὐράνιο φῶς. Ἄστραψε καὶ ὁ Ἀρχidiaκονος καὶ μὲ ἀλλοιωμένη πλέον, παράξενη, οὐράνια φωνὴ ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ:

- Ἐγὼ εἶμι ἐν ἐκ τῶν λειτουργικῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα στέλλονται

“εἰς διακονίαν... διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν”. Ἐγώ εἰμι ὁ Ἄγγελος, ὁ ἀποσταλὲς εἰς τὸν ἐκατόνταρχον Κορνήλιον, τὸν εὐσεβῆ καὶ φοβούμενον τὸν Θεὸν σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ὅστις ἐδέετο τοῦ Θεοῦ διὰ παντὸς ποιῶν ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ. Εἶμαι ἓνας Ἄγγελος ἀπὸ τοῦ Ἀγγελικοῦ ἐκείνου Τάγματος, ποὺ προσφέρει τὴς προσευχάς “τῶν θελόντων σωθῆναι” εἰς τὸν οὐράνιον Θρόνον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

“Ὅταν συνεχῶς προσπύχето ὁ γεωργός, τὸν ὁποῖο σὰς παρέδωκα χθές, ὅπως βαπτισθῇ αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του, ἐζητοῦσε παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ ὑποδειχθῇ ἡ ἀληθὴς θρησκεία, διὰ νὰ προσκυνήσῃ ἐν γνώσει τὸν Θεόν. Καὶ ἐγὼ ἤμουν αὐτός, ποὺ προσήγαγε τὴν προσευχήν του ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τοῦτον μὲ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς νὰ ὀδηγήσω εἰς τρίβον εὐθείαν καὶ ἐκπληρώσας τὴν ἀποστολήν μου ἀπέρχομαι εἰς τὰ ἴδια.

“Ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτόν, ἐταράχθησαν τόσο πολὺ, ὥστε ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπο κάτω σπὸ ἔδαφος τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Ὁ Ἄγγελος ὅμως τοὺς εἶπε:

- Μὴ φοβῆσθε, ἀλλὰ τὸν Θεὸν νὰ εὐλογῆτε καὶ Αὐτὸν νὰ προσκυνῆτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἐφανερώθηκα εἰς ἐσᾶς, ἀλλὰ οὔτε ἔφαγον οὔτε ἔπιον, μόνον ὡς εἰς ὅρασιν ἐσεῖς μὲ βλέπατε οὕτως. Τίποτε ὅμως ἐξ αὐτῶν δὲν συνέβη. Καὶ τώρα ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ, διότι ἀναβαίνω πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με.

Σηκώθηκαν καὶ δὲν εἶδαν κανέναν. Ἐδόξασαν τὸν Θεὸ γιὰ τὰ θαυμαστά Του ἔργα καὶ διότι ἐφανερώθη εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀναξίους Ἄγγελος Κυρίου!

Ὁ γεωργός, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τὰ τελούμενα τῆς Προηγιασμένης Λατρείας ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο, κατὰ παράδοξο καὶ ἀνερμήνευτο τρόπο ἄκουσε καὶ εἶδε ὅσα ἐγίναν καὶ εἰπώθησαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελο.

Βλ. “Ἐμπερίεις κατὰ τὴν Θ. Λειτουργία” Πρωτ. π. Στεφάνου Ἀναγνωστοπούλου

Πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου μας οἰκονόμησε καὶ ἐφέτος ἐν μέσῳ τῶν δυσκολιῶν καὶ περιπετειῶν τῶν ἡμερῶν λόγω τῆς ἀσθενείας τοῦ κορωνοϊοῦ νὰ ἐορτάσουμε καὶ νὰ τιμήσουμε τὴν ἐπέτειο τῶν ἐγκαινίων τοῦ ὁμονύμου Ἱεροῦ ναοῦ. Τὸ Σάββατο ἐσπέρας ἐψάλη ὁ Ἀναστάσιμος Ἑσπερινὸς

μετ' ἀρτοκλασίας.

Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῒ στὸν Πανηγυρικὸ Ὅρθρο καὶ τὴν Θεία Λειτουργία προεξῆρχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικος, συμπαρασταστούμενος ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Ἀρχιμανδρίτου π. Γρηγορίου, τοῦ Ἱερομ/χου π. Δαμιανοῦ καὶ τοῦ διακόνου π. Μακαρίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγίνε ἡ καθιερωμένη λιτάνευσις τῆς εἰκόνος τῶν προστατῶν μας Ἀγ. Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης καὶ ἐψάλη ἡ ἀκολουθία τῆς Πανηγυρικῆς ἀρτοκλασίας στὸν περίβολο χώρῳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Τέλος παρετέθη πλουσία τράπεζα πρὸς ὅλους τοὺς προσκυνητὰς ὅπου ὁ Μακαριώτατος ἀπνύθνε λόγους πνευματικῆς οἰκοδομῆς πρὸς τοὺς παρακαθήμενους πιστοὺς.

Εἶθε ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου μας νὰ μᾶς φωτίζει εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ οἱ πρεσβεῖες τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης νὰ μᾶς προστατεύουν ἀπὸ κάθε ἐπὴρεια τοῦ κακοῦ.

Ἡ ἐπιστροφὴ τῆς πόρνῃς

Πολλὲς φορές στὴν προσευχή μου ζητοῦσα ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ μὲ φωτίσει νὰ καταλάβω πὼς εἶναι ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια, γιατί ἔνιωθα καὶ καταλάβαινα πὼς ἡ δική μου ἡ μετάνοια δὲν ἦταν αὐτὴ ποὺ ἤθελε ὁ Θεός.

Κάποιο πρωινό, λοιπόν, πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, γύρω στὸ 1996-97, εἶχα πάρει μία κοπέλα στὸ ταξί μου γιὰ νὰ τὴ μεταφέρω στὸν προορισμό της. Στὸ δρόμο μὲ ρώτησε τι ἦταν αὐτὸ ποὺ ἀκούγαμε.

Τῆς εἶπα πὼς εἶναι μία κασέτα ἀπὸ ἓνα κήρυγμα περὶ μετανοίας καὶ ἀφοῦ ἄκουσε λίγο, πιὸ κάτω πάλι μὲ ρώτησε:

- Ἀλήθεια, τι εἶναι μετάνοια;

- Μετάνοια εἶναι, γλυκιά μου, ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ ξέρω, νὰ συναισθανθεῖ κανεὶς τὴν ἁμαρτωλότητά του, νὰ καταλάβει πὼς εἶναι ἄρρωστος ψυχικὰ καὶ πὼς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ θεραπεία καὶ πρῶτος ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλάω.

Βλέποντας, ὅμως, τὴν κοπέλα ἀπὸ τὸν καθρέφτη, καθὼς τῆς μιλοῦσα, εἶδα λίγο τὰ μάτια της γυαλισμένα ἀπὸ συγκίνηση ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ κρύψει, ἀλλὰ καὶ πάλι μὲ ρώτησε:

- Καὶ πὼς ἔρχεται αὐτὴ ἡ θεραπεία;

- "Ὅταν πάρουμε τὴν ἡρωικὴ ἀπόφαση νὰ πᾶμε νὰ καταγγείλουμε τὸν ἑαυτό μας, ὅχι τὸν γείτονα, γιατί τὸν γείτονα εὐκολὰ τὸν καταγγέλλουμε καὶ μάλιστα μὲ πολλὴ ὄρεξη, ἀλλὰ τὸν ἑαυτό μας, συντρίβοντας τὸν παχυλὸ ἐγωισμό μας, τὴν ὑπερηφάνεια, τὴν κενοδοξία, τὴν ἀλαζονεία, τὴν ἔπαρση, τὴν οἴηση, γιατί ἡ ἁμαρτία, πλέον, ἔχει γίνει κατάσταση μέσα μας καὶ τὰ πάθη τῶρα εἶναι ριζωμένα σὰν πλατάνια καὶ χρειάζεται κάθαρση. Καὶ ἡ κάθαρση ἔρχεται, ὅταν ἡ ψυχὴ κουρνιαξοῦν στὸ πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ μὲ δάκρυα μετανοίας καὶ ἀρχίσει νὰ ἐξομολογεῖται τὰ κρίματά της, γιὰ νὰ πάρει αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἄφεση ἁμαρτιῶν, γιὰ νὰ μπορεῖ μετὰ νὰ κοινωνήσῃ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Καὶ τότε, πιστεψέ με, γλυκιά μου, ἔρχονται στιγμὲς ποὺ πᾶς νὰ κάνεις ἀπόδειπνο καὶ τὰ δάκρυα φτάνουν στὸν ἀστράγαλο, ὅχι στὸ μάγουλο. Ἀπ' τὸν ἀστράγαλο τὰ σκουπίζεις καὶ λές: «Ἐ, γλυκύτατε Ἰησοῦ μου, τι ἔκανα τόσα χρόνια; Ποῦ ἔβασκα; Τὶ φιλοσοφίες καὶ θεωρεῖες

ἔλεγα; Ἔκανα καὶ τὸν ἔξυπνο. Πατὶ τόσα χρόνια χαμένα; Γιατί; Γιατί;»....

Ἕνας ἄλλος ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης, κι αὐτὸ τὸ λέω σὲ σᾶς, ἀδελφοί μου, τώρα, ὅταν γονάτιζε νὰ προσευχηθεῖ ἔλεγε: «Χριστέ μου, σὲ παρακαλῶ μὴ μοῦ δίνεις ἄλλη χαρὰ γιατί θὰ σπάσει ἡ καρδιά μου». Πωπῶ! Ὅχι δώσ' μου, σταμάτα, Κύριε. Καὶ λένε οἱ Πατέρες ἔλιωνε ἀπὸ γλύκα, ἀπὸ οὐράνια αὔρα, ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Βλέπετε, ἀδελφοί μου, ὅταν ὁ ἄνθρωπος βάλει ἀρχὴ μετανοίας, σὲ τι μέτρα ἀγιότητας μπορεῖ νὰ φθάσει! Πάντοτε, βέβαια, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ νὰ μὴν τὸ ξεχάσουμε ποτέ.

Ἀλλὰ ὅση ὥρα προσπαθοῦσα νὰ τῆς ἐξηγήσω, κοιτάζοντάς την ἀπὸ τὸν καθρέφτη, πρώτη φορὰ εἶδα ἄνθρωπο σὲ τέτοια κατάνυξη, πού τὰ δάκρυα πηδοῦσαν, σπὴν κυριολεξία, πηδοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της, ἄλλα σκουπίζοντας ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ ἄλλα ἔτρεχαν μὲς στὰ στήθια της. Ἀφοῦ σκούπισε καὶ ξανασκούπισε τὰ δάκρυά της μὲ ρώτησε:

- Ὁ Χριστὸς συγχωρεῖ καὶ δέχεται καὶ τὶς πόρνες;

Καὶ ἔβαλε τὰ χεράκια της στὸ πρόσωπό της καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει μὲ λυγμούς καὶ ἀναφιλητά.

- Μὰ καὶ βέβαια, γλυκιά μου, γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἦρθε ὁ Χριστός. Ξέρεις γιατί τὰ χεράκια του εἶναι ἀνοιγμένα πάνω στὸ Σταυρό; Γιὰ νὰ ἀγκαλιάσει κάθε μετανοοῦντα καὶ κάθε ἁμαρτωλὸ καὶ πρῶτο πρῶτο ἐμένα πού σοῦ μιλάω. Γιὰ θυμήσου τι εἶπε ὁ Χριστὸς μας: **«οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν»** (Ματθ. 9, 13). Ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ. Ὅταν λὲς πόρνη τι ἐννοεῖς; Δουλεύεις σὲ κάποια πάμπ, σὲ κάποιο μπαράκι;

- Ὅχι, ὄχι κύριε Θανάση, ἀλλὰ πόρνη κανονικὴ, μὲ πληρωμὴ σὲ σπίτι καὶ μάλιστα ἀρκετὰ χρόνια. Ἀλλὰ πίστεψέ με, ἄλλοι μὲ σπρώξανε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Καὶ πάλι ἄρχισε νὰ κλαίει μὲ λυγμούς.

- Ὅχι, γλυκιά μου, ὄχι, καὶ ἂν ἀκόμη ἔτσι ἔγιναν ὅπως τὰ λές, δὲν συμφέρει σπὴν ψυχὴ μας νὰ ρίχνουμε καὶ τὴ δική μας προσωπικὴ εὐθύνη στοὺς ἄλλους, γιατί ἔτσι φεύγουμε ἀπὸ τὴ μετάνοια καὶ πᾶμε σπὴν αὐτοδικαίωση. Ἄλλωστε, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως δὲν θὰ μᾶς πεῖ ὁ Χριστὸς «γιατὶ ἁμαρτήσατε;» ὄχι, γιατί ὅλοι ἁμαρτωλοὶ εἴμαστε, ἀλλὰ «γιατὶ δὲν μετανοήσατε;». Καὶ τότε, θὰ μείνουμε ἀναπολόγητοι. Τὶ κρίμα!

Θὰ σοῦ πῶ κάτι πού ἔχει μεταφορικὴ ἔννοια. Ἐὰν ὁ Χριστὸς

μας φύγει ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ πάει στὴν Κόλαση καὶ πεῖ σὲ ὅλους τοὺς κολασμένους ἐκεῖ:

«Θέλω νὰ σᾶς κάνω ἓνα δῶρο, τὶ δῶρο θέλετε; Ἔτσι, ἓνα δῶρο θέλω νὰ σᾶς κάνω», ὅλοι μαζί θὰ φωνάξουν μὲ ἓνα στόμα:

«Νὰ μᾶς δώσεις πέντε λεπτά, Κύριε».

«Μὰ τὶ νὰ τὰ κάνετε;».

«Νὰ μετανοήσουμε, Κύριε».

«Καλὰ, ἐγὼ σᾶς ἔδωσα ἐξήντα, ἐβδομήντα, ὀγδόντα χρόνια, δὲν βρήκατε πέντε λεπτὰ καιρὸ νὰ πᾶτε σὲ ἓναν πνευματικὸ νὰ ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας, νὰ πεῖτε τὰ κρίματά σας; Τόσα χρόνια σᾶς περίμενα, τὶ κάνατε;».

Εἶπαμε ὅτι εἶναι μεταφορικὴ ἡ ἔννοια. Ἄν πάρει τὸ βιβλιάριο ἀσθενείας ποὺ ἔχουμε ὅλοι μας καὶ τὸ ἀνοίξει ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα καὶ δεῖ μέσα σφραγίδα καρδιολόγου, πνευμονολόγου, χειρουργοῦ, ὀδοντίατρου, ὀφθαλμιάτρου, παθολόγου –γεμάτο σφραγίδες εἶναι καὶ τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό σου- καὶ μὲ ρωτήσει ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα καὶ μοῦ πεῖ: «Καλὰ Θανάση μου, ἡ σφραγίδα τοῦ πνευματικοῦ σου ποῦ εἶναι; Πὰ τὸ σῶμα σου ἔτρεξες καὶ καλὰ ἔκανες, ἀλλὰ γιὰ τὴν ψυχὴ σου τὶ ἔκανες ἐδῶ κάτω στὴ γῆ;». Πωπῶ! Τὶ νὰ τοῦ πῶ καὶ τὶ νὰ δικαιολογηθῶ, πές μου σὲ παρακαλῶ;

Καὶ ἀμέσως, θυμᾶμαι, ἀπάντησε ἡ κοπέλα:

- Ἐγὼ φταίω, κύριε Θανάση, καὶ κανεὶς ἄλλος. Νὰ ἤξερες πόσο σιχαίνομαι τὸν ἑαυτό μου, πόσο ἀηδία αἰσθάνομαι μέσα μου, ἀλλὰ πίστεψέ με, δὲν πρόκειται νὰ ξαναπάω σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Νά, τὰ κλειδιὰ αὐτὰ ποὺ κρατᾶω στὰ χέρια μου δὲν θὰ ξανανοίξουν τὴν πόρτα αὐτὴ ποτὲ πιά ξανά.

Ἄρχισε πάλι νὰ κλαίει μὲ λυγμοὺς ζητώντας συνέχεια συγγνώμῃ καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα ἔφυγαν οἱ μπογιές καὶ τὰ κραγιὸν καὶ τὸ προσωπάκι τῆς εἶχε γίνει χάλια τῆς καμμένης.

- Γλυκιά μου, τῆς λέω, μὴ στεναχωριέσαι καὶ μὴν ντρέπεσαι, δὲν χρειάζεται νὰ ζητᾷς συγγνώμῃ. Ἄλλωστε αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι τὰ πιὸ ὁμορφα δάκρυα, εἶναι τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, γιὰτὶ μόνο αὐτὰ μποροῦν νὰ ξεπλύνουν τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἁμαρτίας.

Καὶ τότε, θυμᾶμαι, μονολόγησα μέσα μου καὶ εἶπα:

«Χριστέ μου, ἂς εἶχα κι ἐγὼ ἓνα τέτοιο δάκρυ ἀπὸ τὰ δάκρυα αὐτῆς τῆς κοπέλας».

- Κύριε Θανάση, σὲ παρακαλῶ, πῆγαινέ με ἐὰν ξέρεις τώρα σὲ ἓναν πνευματικὸ, νὰ βγάλω ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔχω μέσα μου, γιὰτὶ μὲ

βαραίνουν τόσο πολύ.

- Είσαι σίγουρη;

- Πά το μόνο που είμαι σίγουρη.

- Κοίταξε, έδω που βρισκόμαστε, λίγο πιο πάνω στην Έπαυρη, είναι ο δικός μου πνευματικός, ένας παππούλης πρῶος και ταπεινός, γεμάτος αγάπη· έχουν έξομολογηθεί χιλιάδες ψυχές στο πετραχήλι του, τι λές, πᾶμε;

- Πᾶμε, κύριε Θανάση, και σὲ παρακαλῶ κάνε λίγο γρήγορα.

Στὸ δρόμο, στὰ λίγα λεπτά ὥσπου νὰ φθάσουμε, τὰ εἶχα γιὰ λίγο χαμένα· προσπαθοῦσα νὰ καταλάβω τὶ γινόταν, τὶ πρωινὸ ἦταν αὐτό. Προσευχόμουν ἀπὸ μέσα μου καὶ ἔλεγα: «Χριστέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὶ νὰ κάνω; Φώτισέ με, ἐλέησόν με».

Ὅταν φθάσαμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, γύρισα καὶ τὴν κοίταξα στὰ μάτια, λέγοντάς της γιὰ τελευταία φορά:

- Είσαι σίγουρη γλυκιά μου;

Καὶ μὲ τὰ δάκρυα νὰ τρέχουν μέχρι κάτω, μοῦ εἶπε:

- Σὲ παρακαλῶ, πὲς στὸν πατέρα νὰ μὲ δεχθεῖ.

Τότε κατάλαβα, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶχε ἐπισκεφθεῖ αὐτὴ τὴν ψυχὴ καὶ πὼς δὲν χρειαζόταν ἄλλη καθυστέρηση..

Μπαίνοντας, λοιπόν, στὸ σπίτι, εἶδα τὸ γιό του καὶ τὸν ρώτησα:

- Ποῦ εἶναι ὁ πατήρ;

- Δὲν εἶναι ἐδῶ.

- Ποῦ εἶναι;

- Εἶναι στὴν Καλλικράτεια.

- Ὅχι τώρα, ὄχι τώρα.

Ἀλλὰ μοῦ ἔδωσε τὸ τηλέφωνο καὶ πῆρα ἀμέσως.

- Πάτερ μου, αὐτὸ κι αὐτὸ συμβαίνει, τὶ νὰ κάνω; Σκέφτομαι νὰ πῶ στὴν κοπέλα νὰ ἔρθουμε ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν θὰ τῆς πάρω οὔτε μία δραχμὴ.

- Καλὰ, πὲς της ἐὰν θέλει, ἀλλὰ μὴν πιέξεις καταστάσεις.

- Ὅχι, πάτερ μου, ὄχι.

Ὅταν βγῆκα ἔξω στὸ ταξὶ καὶ τῆς εἶπα πὼς ὁ ἱερέας δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ εἶναι στὴν Καλλικράτεια, στεναχωρέθηκε πολὺ.

- Μποροῦμε νὰ πᾶμε ὅμως, ἐὰν θέλεις, κι ἐγώ, πιστεψέ με, δὲν θέλω οὔτε μία δραχμὴ.

- Δὲν εἶναι τὰ χρήματα, κύριε Θανάση, ἀπ' αὐτὰ ἔχω μπόλικά, ἀλλὰ γιὰ πὲς μου, σὲ παρακαλῶ, ἐδῶ κοντὰ δὲν ὑπάρχει καμία Ἐκκλησία;

- Πώς, ἐδῶ πιὸ κάτω εἶναι οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ μάλιστα πιστεύω, πὼς τέτοια ὥρα οἱ Πατέρες θὰ εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ.

Φαίνεται πὼς ἔτσι ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν φθάσαμε στὴν Ἐκκλησία, λίγο πρὶν ἀποχωρισθοῦμε, μοῦ εἶπε:

- Ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς, κύριε Θανάση, θὰ μὲ βλέπεις κάθε Κυριακὴ σ' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία.

- Μόνο ποὺ ἐγώ, γλυκιά μου, δὲν ἐκκλησιάζομαι σ' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὶ σημασία ἔχει ἐὰν σὲ βλέπω ἐγώ, σημασία ἔχει ὅτι θὰ σὲ βλέπει ὁ Χριστὸς μας καὶ θὰ χαίρεται, ἀλλὰ καὶ ἐσὺ θὰ χαίρεσαι, ὅταν θὰ μπαίνεις μὲς στὴν Ἐκκλησιά. Θὰ βλέπεις τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ θὰ λὲς μυστικά ἀπὸ μέσα σου: «Χριστέ μου, ἦρθα, γιὰ σένα ἦρθα, γιατί μὲ ἀγαπᾷς καὶ σὲ ἀγαπάω». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔμπρακτὴ ἀγάπη, ὅταν ἔχει μιὰ μικρὴ θυσία τόση δά, μιὰ ὥρα. Τώρα ὅμως, θέλω νὰ κάνεις κάτι καὶ ἐσὺ γιὰ μένα.

- Ὁ, πὶ θέλεις, κύριε Θανάση.

- Τώρα ποὺ θὰ ἐξομολογηθεῖς, θέλω νὰ προσεύχεσαι γιὰ ὅλους τοὺς ὁδηγούς, γιατί ἔτσι θὰ εἶμαι καὶ ἐγώ μέσα.

Κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ ταξί, ἦρθε νὰ μοῦ σφίξει τὸ χέρι, ἀλλὰ ἦταν τόσο συγκινημένη, ποὺ τὰ δάκρυα, αὐτὰ τὰ τόσα πολλὰ δάκρυα, ἀδελφοί μου, θυμᾶμαι, ἔπεφταν ζεστὰ πάνω στὴ χειραψία καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία, ἴσα - ἴσα ποὺ τὴν κατάλαβα, τὶ ἤθελε νὰ μοῦ πεῖ καὶ τὰ τελευταία της λόγια ἦταν: «Φίλε, δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ», καὶ ἔτρεξε γρήγορα ἀνεβαίνοντας τὰ σκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Σκούπισα τὰ μάτια μου, εὐχαρίστησα τὸν Θεὸ καὶ ἔβαλα μπρὸς γιὰ τὸ ἐπόμενο ἀγῶι. Δὲν πρόλαβα, ὅμως, νὰ πάω ἐκατὸ μέτρα πιὸ κάτω καὶ θυμήθηκα τὴν προσευχὴ ποὺ εἶχα κάνει στὸν Χριστό μας, νὰ μοῦ φανερώσει, πὼς θέλει τὴν πραγματικὴ, τὴν εἰλικρινή, τὴν ἀληθινὴ μετάνοια. Καὶ τώρα, μέσα μου, μυστικά, εἶχα τὴν ἀπάντηση: «Νά, ἔτσι τὴ θέλω τὴ μετάνοια».

Ἀπὸ τότε καὶ μετὰ, τὴν κοπέλα αὐτὴ δὲν τὴν ξαναεῖδα, δὲν ξέρω τὶ ἀπέγινε, ἂν καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν ξαναδῶ, γιὰ νὰ τὴν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ τῆς πῶ ἓνα μεγάλο εὐχαριστῶ, γιατί μοῦ ἔδειξε στὴν πράξη, τὶ σημαίνει μετάνοια, τὶ σημαίνει ἐπιστροφή στὸν Θεό. Νὰ τὴν ἔχει καλὰ ὁ Θεός, ὅπου κι ἂν βρίσκεται καὶ τῆς εὐχομαι ἀπὸ καρδίας καλὸ Παράδεισο.

Βλ. "Τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας Νο 1 Οἱ ἐμπειρίες ἐνὸς ταξιτζῆ". Ἀθανασίου Καπγκᾶ

Γι' αὐτὸ δὲν θὰ κάνω τατουάζ!

Καὶ ἐντομίδας οὐ ποιήσετε ἐπὶ ψυχῇ ἐν τῷ σώματι ὑμῶν
καὶ γράμματα σικτὰ οὐ ποιήσετε ἐν ὑμῖν·

Ἐγὼ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν.

(Λευιτικὸν κεφ. 19, στίχ.28).

*Δὲν θὰ κάμετε ἐντομὰς στὸ σῶμα σας, οὔτε θὰ χαράξετε
γράμματα στὸ δέρμα σας. Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σας.*

Τὶ εἶναι τὸ τατουάζ

Τὸ τατουάζ ἢ δερματοσιζία, ὅπως εἶναι καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία του, εἶναι ἓνα μόνιμο σημάδι ἢ σχέδιο ποὺ δημιουργεῖται στὸ δέρμα μὲ τὴν εἰσαγωγὴν εἰδικῶν χρωστικῶν οὐσιῶν στὴν ἐσωτερικὴ στοιβάδα του, τὸ λεγόμενο κυρίως δέρμα ἢ χόριο.

Τυπικά, ὁ τεχνίτης δημιουργίας τατουάζ, χρησιμοποιεῖ μία φορητὴ συσκευὴ μὲ τὴν ὁποία μία ἢ περισσότερες μικρὲς βελόνες τρυποῦν ἐπαναλαμβανόμενα τὸ δέρμα, ἐγχέοντας μὲ κάθε τρύπημα μικροσκοπικὲς σταγόνες ἀπὸ τὴ χρωστικὴ οὐσία.

Ἡ διαδικασία αὐτή, ποὺ γίνεται χωρὶς ἀναισθητικό, προκαλεῖ μικρὴ αἱμορραγία καὶ ἐλάχιστο, ἕως σοβαρὸ πόνο, ἀνάλογα μὲ τὸ ὅριο ἀντοχῆς κάθε ἀτόμου καὶ μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σώματος, ὅπου γίνεται τὸ τατουάζ.

Γιατὶ κάνουν κάποιοι τατουάζ.

Τὸ τελευταῖο διάστημα ὅλο καὶ περισσότεροι νέοι, ἀλλὰ καὶ μεγαλύτερης ἡλικίας ἄνθρωποι, ἐμφανίζονται μὲ διάφορες παραστάσεις σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματος, τὰ κοινῶς λεγόμενα τατουάζ. Τὰ προηγούμενα χρόνια, τὰ τατουάζ ἦταν «προνόμιο» τῶν ναυτικῶν, τῶν φυλακισμένων καὶ ἀτόμων περιθωριακῶν ποὺ ἤθελαν νὰ ἀποκαλύψουν τὴν ταυτότητά τους, σὲ ποιά ὁμάδα ἀνήκουν, τὶς πεποιθήσεις τους κ.ἄ. Σήμερα, παγκόσμια, ἀλλὰ καὶ

στη χώρα μας ειδικότερα, άτομα από όλες τις κοινωνικές τάξεις προστρέχουν να χαράξουν στο σώμα τους διάφορες παραστάσεις, γιατί έχει γίνει πλέον μόδα.

Θα προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε το θέμα από δύο πλευρές:

α) από πλευρᾱς πνευματικῆς

Ἀκούγεται τὸ ἐρώτημα: «Εἶναι ἁμαρτία νὰ ἔχει κάποιος τατουάζ;».

Ὅπως παραπάνω ἀναφέρθηκε, δίνει ἐντολὴ ὁ Θεὸς σὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ συγκεκριμένα στὸ Λευιτικὸν (κεφ. 19 στίχ. 28) νὰ μὴν κάνουμε ἐντομὰς (ἐγχαράξεις) καὶ γράμματα σπικτὰ δηλ. τατουάζ στὸ σῶμα μας. Ὁ ἄνθρωπος, λόγῳ τοῦ ἐωσφορικοῦ ἐγωισμοῦ ποὺ τὸν ἔχει κυριεύσει, θέλει νὰ ὀρίζει μόνος του τὴ ζωὴ του καὶ κατ' ἐπέκταση νὰ ἐνεργεῖ θεοποιῶντας τὸν ἑαυτό του. Εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν κάνουμε πράγματα πάνω στὸ σῶμα μας, ποὺ ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει. Εἶναι σὰν νὰ λέμε στὸ Θεό «Θεέ μου ἐσὺ δὲν ξέρεις πῶς νὰ μὲ κάνεις νὰ ἀρέσω εἴτε σὸν ἑαυτό μου, εἴτε στοὺς συνανθρώπους μου». Θεωρεῖ ὁ ἄνθρωπος ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἤξερε πῶς νὰ μᾶς κάνει ἢ τοῦ τελείωσαν τὰ χρώματα καὶ εἶπε ὁ ἄνθρωπος νὰ διορθώσει τὸ Θεό. Κατάφερε ὁ διάβολος νὰ ξεγυμνώσει τὸν ἄνθρωπο καὶ περισσότερο τὴ γυναῖκα καὶ στὸ γυμνὸ πλέον μέρος τοῦ σώματος νὰ πείσει, νὰ τὸ γεμίσει μὲ διάφορες παραστάσεις, ποὺ μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς στέλνουν μηνύματα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ ὑπονοούμενα σεξουαλικά καὶ προκλητικά. Ἔρχεται ὅμως τὸ Εὐαγγέλιο καὶ μᾶς λέει «οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. κεφ. 18 . στίχ. 7).

Κάποιοι ἄνθρωποι κάνουν τατουάζ γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων. Κι' αὐτὸ πάλι ἀπὸ ἐγωισμὸ δηλ. κοιτάξτε ποιοὺς εἶμαι, τι ἔχω ἐπάνω μου. Κάποιοι ἀπερίσκεπτα τὸ κάνουν ἀπὸ μόδα, ἐπειδὴ τὸ ἔχει κάνει κάποιος φίλος ἢ φίλη. Θέλουν νὰ ἔχουν τὴν ἴδια παράσταση γιὰ νὰ δείξουν τὸ μέγεθος τῆς φιλίας τους.

Καὶ θέτω τὸ ἐρώτημα: «Καὶ ποια εἶναι ἡ μόδα στὸ κάτω – κάτω ποὺ πρέπει νὰ τρέχουμε ἀπὸ πίσω της;». Εἶναι στ' ἀλήθεια περίεργο, πῶς ὅταν ἐπιτάσσει κάτι ἡ μόδα τρέχουμε ἀμέσως νὰ τὸ ἀκολουθήσουμε καὶ ὅ,τι λέει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὁ Χριστός, δὲν δίνουμε τὴν παραμικρὴ σημασία. Αὐτὸ συμβαίνει διότι ζοῦμε γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὸ τι θὰ πεῖ ὁ κόσμος...

Γιὰ τὸ τί θὰ πεῖ ὁμως ὁ Θεός, δὲν δίνουμε σημασία. Τὸν Θεὸ τὸν ἔχουμε γιὰ τὰ δύσκολα. Ὅταν ἔχουμε зόρια, τότε τρέχουμε στὸ Θεὸ καὶ σὴν Παναγία καὶ ζητᾶμε νὰ μᾶς βοηθήσουν.

Τελευταῖα βλέπουμε καὶ σὲ μικρὰ παιδάκια ἀκόμη κολλημένα αὐτοκολλητάκια, ποὺ διαρκοῦν μία ἢ δύο ἡμέρες. Εἶναι μιὰ κακὴ συνήθεια, ποὺ τὸ παιδὶ συνηθίζει νὰ ἔχει στὸ κορμάκι του τὰ ψευτοτατουάζ, μὲ ἀποτέλεσμα ὅταν μεγαλώσει, νὰ εἶναι ψυχολογικὰ ἑτοιμο νὰ κάνει καὶ τὸ μόνιμο τατουάζ, δίχως τὸν παραμικρὸ ἐνδοιασμό, γιὰτὶ τὸ θεωρεῖ φυσιολογικό.

Ὑπάρχει καὶ μία μερίδα ἀτόμων ποὺ χαράζουν στὸ σῶμα τους παραστάσεις μὲ τὸν Χριστό, τὴν Παναγία ἢ τὸν Σταυρό. Δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε αὐτό, διότι εἶναι πλάνη ἐκ δεξιῶν. Ἄν πράγματι ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία, θὰ πρέπει αὐτὸ νὰ φαίνεται ἀπὸ τὴ ζωὴ τους καὶ ὄχι νὰ τὸ δείχνουν μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, δηλ. ποιοὶ εἶναι καὶ τί πιστεύουν. Ὁ πονηρὸς ἀκόμη καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο βάζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ παραβαίνουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν μαρτυρίες, ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν κάνει τατουάζ, ἔχουν περισσότερους αἰσχροὺς λογισμοὺς τοῦ κανονικοῦ. Ἀκόμη ὁμολογοῦν κάποιοι ὅτι, ὅταν εἶναι μόνοι, αἰσθάνονται πόνο ἀνερμήνευτο.

καὶ β) ἀπὸ πλευρᾶς ἱατρικῆς

Ἡ δερματοσιζία προϋποθέτει λύση τῆς συνεχείας τοῦ δέρματος, δηλαδὴ πληγὴ, καὶ ἐξαιτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν ἐπιπλοκές, λέει ὁ Δρ. Μάρκος Μικελάκης, Δερματολόγος – Ἀφροδισιολόγος ἐξειδικευμένος σὴν Αἰσθητικὴ Δερματολογία - Δερματοχειρουργική. Στὶς πιθανὲς ἐπιπλοκὲς περιλαμβάνονται:

– **Ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις.....**

– **Μολύνσεις:** Ἄν δὲν τηροῦνται οἱ κανόνες ὑγιεινῆς, μπορεῖ νὰ ὑπάρξει μόλυνση τῆς πληγῆς ἀπὸ μικρόβια, ὅπως ὁ σταφυλόκοκκος....

– **Ἄλλα δερματικὰ προβλήματα...**

– **Μετάδοση νοσημάτων:** Ἄν ὁ ἐξοπλισμὸς μὲ τὸν ὁποῖο γίνεται τὸ τατουάζ δὲν ἔχει ἀπολυμανθεῖ σωστά, ὑπάρχει κίνδυνος μετάδοσης διαφόρων νοσημάτων, ὅπως τέτανος, ἡπατίτιδα Β, ἡπατίτιδα C, ἀκόμα καὶ HIV/AIDS.

– **Ἐπιπλοκὲς στὴ μαγνητικὴ τομογραφία:...**

«Γενικά, οί επιπλοκές από τὸ τατουάζ δὲν εἶναι σπάνιες»....

Πολλὰ μελάνια τατουάζ περιέχουν ἐπικίνδυνα βαρέα μέταλλα, φθαλικά ἄλατα καὶ ἀρωματικούς ὑδρογονάνθρακες. Ἀκόμη, πολλὰ μελάνια τατουάζ περιέχουν βαρέα μέταλλα ποὺ ἔχουν συνδεθεῖ μὲ ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ προβλημάτων υγείας, συμπεριλαμβανομένου τοῦ καρκίνου καὶ νευροεκφυλιστικῶν ἀσθενειῶν. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα μέταλλα ποὺ βρίσκονται στὰ τατουάζ εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς: ὑδράργυρος, μόλυβδος, ἀντιμόνιο, βηρύλλιο, κάδμιο, ἀρσενικό...., ἐπικίνδυνες φθαλικές ἐνώσεις καὶ ὑδρογονάνθρακες.

Οἱ φθαλικές ἐνώσεις, ποὺ περιέχονται ἐπίσης σὲ πολλὰ καλλυντικά προϊόντα ποὺ θεωροῦνται μὴ ἀσφαλῆ ἀπὸ τὴν Περιβαλλοντικὴ Ὁμάδα Ἑργασίας, ἔχει ἀποδειχθεῖ, σὲ μελέτες ποὺ ἔγιναν σὲ ζῶα, ὅτι μποροῦν νὰ βλάψουν τὸ συκώτι, τὰ νεφρά, τοὺς πνεύμονες καὶ τὸ ἀναπαραγωγικὸ σύστημα. Τὰ μαῦρα μελάνια τατουάζ συχνὰ εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ προϊόντα, ποὺ περιέχουν πολυκυκλικούς ἀρωματικούς ὑδρογονάνθρακες (ΡΑΗ). Μεταξὺ τῶν ΡΑΗ στὰ μελάνια εἶναι τὸ βένζο (α) πυρένιο, μιὰ ἔνωση ποὺ προσδιορίζεται ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Προστασίας τοῦ Περιβάλλοντος ὡς «μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἰσχυρὲς καὶ καλὰ τεκμηριωμένες καρκινογόνες οὐσίες τοῦ δέρματος».

Ἐρευνα τοῦ καθηγητῆ Δερματολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κοπεγχάγης, Γιόργκεν Σέραπ, ἔδειξε ὅτι, σὲ 13 ἀπὸ τὰ 21 πιὸ δημοφιλῆ μελάνια γιὰ τατουάζ ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν Εὐρώπη, περιέχονται καρκινογόνες χημικὲς οὐσίες, γεγονὸς ποὺ εἶχε ἐπιβεβαιωθεῖ καὶ ἀπὸ παλαιότερες ἔρευνες, οἱ ὁποῖες ἀνέφεραν, ὅτι τὸ μπλὲ καὶ τὸ πράσινο μελάνι περιέχουν, γιὰ παράδειγμα, κοβάλτιο, τὸ κόκκινο, ὑδράργυρο καὶ τὸ μαῦρο, βενζοπυρένιο, οὐσία ποὺ ἔχει διαπιστωθεῖ, ὅτι προκαλεῖ καρκίνο τοῦ δέρματος στὰ ζῶα.

Ἄν δὲν ἔχετε ἤδη ἓνα τατουάζ, ἡ καλύτερη συμβουλὴ εἶναι νὰ μὴν κάνετε κανένα. Μετὰ καὶ ἀπὸ αὐτὲς τὶς πληροφορίες πιστεύω, πὼς δύσκολα θὰ ἀποφασίσει κανεὶς νὰ κάνει τατουάζ.

Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου πολλοὶ συνάνθρωποὶ μας, ποὺ ἔκαναν τατουάζ, ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ ἀφαιρέσουν, εἴτε διότι δὲν τοὺς ἐκφράζει πλέον, εἴτε διότι ὅταν πρόκειται νὰ βροῦν δουλειὰ καὶ ἐμφανίζονται μπροστὰ στὸ μέλλοντα ἐργοδότη, αἰσθάνονται ἀμνηχανία ἢ καὶ ντροπὴ ἀκόμη. Γιὰ τὴν ἀπόφασή

τους να κάνουν τατουάζ, ίσως γίνει αιτία να μην τους πάρουν στη δουλειά, λόγω της εμφάνισης.

Άλλοι θέλουν να το αφαιρέσουν, διότι το δέρμα γηράσκει ή παράσταση παραμορφώνεται και φαίνεται κάτι άσχημο.

Ἄς παραμείνουμε, ὅπως μᾶς ἔπλασε ὁ Θεός. Ὅσο πιὸ ἀπλοὶ εἴμαστε, τόσο περισσότερο ἀρέσουμε στὸ Θεό. Αὐτό εἶναι καὶ τὸ ζητούμενο νὰ ἀρέσουμε στὸ Θεὸ καὶ ὄχι στοὺς ἀνθρώπους. Ἔχουμε γιὰ παράδειγμα τὴν Παναγία μας, καὶ τοὺς ἁγίους μας, γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐμφάνισή μας.

Ποιὸν τελικὰ θὰ ἀκολουθήσουμε, τὸν Χριστό, ἢ τὴ μόδα; Ἐπειδὴ κάποιοι θέλουν νὰ προβάλουν μέσα ἀπὸ τὴ μόδα διάφορα σύμβολα καὶ ἐπιθυμίες τοῦ σατανά, ἐμεῖς πρέπει νὰ τὰ υἱοθετήσουμε; Ὁ τέλειος στολισμὸς εἶναι ὅπως μᾶς ἔπλασε ὁ Θεός. Ἐπεμβάσεις κάνουμε στὸ σῶμα μας μόνο γιὰ θέματα υἱείας.

Βλ. Ἐπιλογές ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ κ. Κοτζάμπαση Ἰωάννη πού δημοσιεύτηκε στὸ Ἐνωμένη Ρωμιούνη

Τὸ θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ...

*Ἡ ἀνώτερη μορφή γλώσσας πού ἔχει ἐπινοήσει ποιεῖ
τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα*

Ἡ Ἀγγλικὴ γλώσσα ἔχει 490.000 λέξεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες 41.615 λέξεις εἶναι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα... (βιβλίο Γκίνες)

Ἡ Ἑλληνικὴ μὲ τὴν μαθηματικὴ δομὴ τῆς εἶναι ἡ γλώσσα τῆς πληροφορικῆς καὶ τῆς νέας γενιᾶς τῶν ἐξελιγμένων ὑπολογιστῶν, διότι μόνο σ' αὐτὴν δὲν ὑπάρχουν ὅρια. (Μπιλ Γκέιτς, Microsoft)

Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Κινέζικη, εἶναι οἱ μόνες γλώσσες μὲ συνεχή ζωὴ παρουσία ἀπὸ τοὺς ἴδιους λαοὺς καί.....στὸν ἴδιο χρόνον ἐδῶ καὶ 4.000 ἔτη. Ὅλες οἱ γλώσσες θεωροῦνται κρυφὸελληνικές, μὲ πλούσια δάνεια ἀπὸ τὴ μητέρα τῶν γλωσσῶν, τὴν Ἑλληνική. (Francisco Adrados, γλωσσολόγος).

Ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα ἔχει λέξεις γιὰ ἔννοιες οἱ ὁποῖες παραμένουν χωρὶς ἀπόδοσιν στὶς ὑπόλοιπες γλώσσες, ὅπως ἄμιλλα, θαλπωρὴ καὶ φιλότιμο. Μόνον ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα ξεχωρίζει τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ βίον, τὴν ἀγάπην ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Μόνον αὐτὴ διαχωρίζει, διατηρώντας τὸ ἴδιο ριζικὸ θέμα, τὸ ἀτύχημα ἀπὸ τὸ δυστύχημα, τὸ συμφέρον ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον.

Τὸ ἐκπληκτικὸν εἶναι, ὅτι ἡ ἴδια ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα μᾶς διδάσκει συνεχῶς, πῶς νὰ γράφουμε σωστά. Μέσω τῆς ἐτυμολογίας, μπορούμε νὰ καταλάβουμε ποῖος εἶναι ὁ σωστὸς τρόπος γραφῆς ἀκόμα καὶ λέξεων πού ποτὲ δὲν ἔχουμε δεῖ ἢ γράψει.

Τὸ «πειροῦνι» γιὰ παράδειγμα, γιὰ κάποιον πού ἔχει βασικὲς γνώσεις Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, εἶναι προφανὲς ὅτι γράφεται μὲ «ει» καὶ ὄχι μὲ «ι» ὅπως πολὺ ἄστοχα τὸ γράφουμε σήμερον. Ὁ λόγος εἶναι πολὺ ἀπλός, τὸ «πειροῦνι» προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα «πεῖρω» πού σημαίνει τρυπῶ-διαπερνῶ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ τρυπᾶμε μὲ αὐτὸ τὸ φαγητὸ γιὰ νὰ τὸ πιᾶσουμε.

Ἐπίσης ἡ λέξις «συγκεκριμένος» φυσικὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γραφεῖ «συγκεκριμμένος», καθὼς προέρχεται ἀπὸ τὸ «κριμένος» (αὐτὸς πού ἔχει δηλαδὴ κριθεῖ) καὶ ὄχι βέβαια ἀπὸ τὸ «κρυμμένος» (αὐτὸς πού ἔχει κρυφτεῖ). Ἄρα τὸ νὰ ὑπάρχουν πολλὰ γράμματα γιὰ τὸν ἴδιο ἥχο (π.χ. ν, ι, υ, ει, οι κτλ) ὄχι μόνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ

μᾶς δυσκολεύει, ἀλλὰ ἀντιθέτως νὰ μᾶς βοηθάει στοῦ νὰ γράφουμε πιὸ σωστά, ἐφόσον βέβαια ἔχουμε μία βασικὴ κατανόηση τῆς γλώσσας μας.

Ἐπιπλέον ἡ ὀρθογραφία μὲ τὴν σειρά της μᾶς βοηθάει ἀντίστροφα στὴν ἐτυμολογία, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνίχνευση τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς κάθε μίας λέξης. Καὶ αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ κατανοήσουμε τὴν καθημερινή μας νεοελληνικὴ γλώσσα περισσότερο ἀπὸ ὅτιδήποτε ἄλλο, εἶναι ἡ γνώση τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν.

Εἶναι πραγματικὰ συγκλονιστικὸ συναίσθημα νὰ μιλᾷς καὶ ταυτόχρονα νὰ συνειδητοποιεῖς, τὶ ἀκριβῶς λές, ἐνῶ μιλᾷς καὶ ἐκτομίζεις τὴν κάθε λέξη, ταυτόχρονα νὰ σκέφτεσαι τὴν σημασία της.

Εἶναι πραγματικὰ μεγάλο κρίμα νὰ διδάσκονται τὰ Ἀρχαῖα μὲ τέτοιο φρικτὸ τρόπο στοῦ σχολεῖο, ὥστε νὰ σὲ κάνουν νὰ ἀντιπαθεῖς κάτι τὸ τόσο ὁμορφο καὶ συναρπαστικὸ.

Η ΣΟΦΙΑ

Στὴ γλώσσα ἔχουμε τὸ σημαῖνον (τὴν λέξη) καὶ τὸ σημαϊνόμενο (τὴν ἔννοια). Στὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα αὐτὰ τὰ δύο ἔχουν πρωτογενὴ σχέση, καθὼς ἀντίθετα μὲ τὶς ἄλλες γλώσσες τὸ σημαῖνον δὲν εἶναι μία τυχαία σειρά ἀπὸ γράμματα. Σὲ μία συνηθισμένη γλώσσα ὅπως τὰ Ἀγγλικά,μποροῦμε νὰ συμφωνήσουμε ὅλοι, νὰ λέμε τὸ σύννεφο *car* καὶ τὸ αὐτοκίνητο *cloud*, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμή πού τὸ συμφωνήσουμε νὰ ἰσχύει. Στὰ Ἑλληνικὰ κάτι τέτοιο εἶναι ἀδύνατον. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πολλοὶ διαχωρίζουν τὰ Ἑλληνικὰ σάν «ἐννοιολογική» γλώσσα ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες «σημειολογικές» γλώσσες.

Μάλιστα ὁ μεγάλος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς Βένερ Χαίζενμπεργκ εἶχε παρατηρήσει αὐτὴ τὴν σημαντικὴ ιδιότητα, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε πεῖ : «Ἡ θτεία μου στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλώσσα ὑπῆρξε ἡ σπουδαιότερη πνευματικὴ μου ἀσκηση. Στὴν γλώσσα αὐτὴ ὑπάρχει ἡ πληρέστερη ἀντιστοιχία ἀνάμεσα στὴν λέξη καὶ στοῦ ἐννοιολογικὸ της περιεχόμενο».

Ὅπως μᾶς ἔλεγε καὶ ὁ Ἀντισθένης «Ἀρχὴ σοφίας, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις». Γιὰ παράδειγμα ὁ «ἄρχων» εἶναι αὐτὸς πού ἔχει δική του γῆ (ἄρα=γῆ + ἔχων). Καὶ πραγματικὰ, ἀκόμα καὶ στὶς μέρες μας εἶναι πολὺ σημαντικὸ νὰ ἔχει κανεὶς δική του γῆ / δικό του σπίτι.

Ὁ «βοηθός» σημαίνει αὐτὸς ποὺ στὸ κάλεσμα τρέχει. Βοή = φωνή + θέω = τρέχω. Ὁ Ἀσπὴρ εἶναι τὸ ἀστέρι, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ λέξη μᾶς λέει ὅτι κινεῖται, δὲν μένει ἀκίνητο στὸν οὐρανὸ (α + σπὴρ ἀπὸ τὸ ἴστημι, ποὺ σημαίνει στέκομαι).

Αὐτὸ ποὺ εἶναι πραγματικὰ ἐνδιαφέρον, εἶναι ὅτι πολλὲς φορὲς ἡ λέξη περιγράφει ιδιότητες τῆς ἔννοιᾳς, τὴν ὁποῖαν ἐκφράζει, ἀλλὰ μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ ἐντυπωσιάζει καὶ δίνει τροφὴ γιὰ τὴ σκέψη.

Γιὰ παράδειγμα ὁ «φθόνος» ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ ρῆμα «φθίνω» ποὺ σημαίνει μειώνομαι. Καὶ πραγματικὰ ὁ φθόνος σὰν συναίσθημα, σιγά-σιγά μᾶς φθίνει καὶ μᾶς καταστρέφει. Μᾶς «φθίνει» – ἐλαπώνει ὡς ἀνθρώπους – καὶ μᾶς φθίνει μέχρι καὶ τὴν υἰεῖα μας. Καί, βέβαια, ὅταν ἀναφερόμαστε σὲ κάτι ποὺ εἶναι τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴν τελειώνει, πῶς τὸ λέμε; Μά, φυσικά, «ἄφθονο».

Ἔχουμε τὴ λέξη «ῥαῖος» ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν «ῥα». Διότι γιὰ νὰ εἶναι κάτι ῥαῖο, πρέπει νὰ ἔλθει καὶ στὴν ῥα του. Ὡραῖο δὲν εἶναι φρούτο, ὅταν εἶναι ἄγουρο ἢ σαπισμένο καὶ ῥαῖα γυναῖκα δὲν εἶναι κάποια οὔτε σὰ 70 τῆς, ἀλλὰ οὔτε φυσικὰ καὶ σὰ 10 τῆς. Οὔτε τὸ καλύτερο φαγητὸ εἶναι ῥαῖο, ὅταν εἴμαστε χορτάτοι, ἐπειδὴ, σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀπολαύσουμε.

Ἀκόμα ἔχουμε τὴν λέξη «ἐλευθερία», γιὰ τὴν ὁποία τὸ «Ἐτυμολογικὸν Μέγα» διατείνεται «παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὅπου ἐρᾷ» = τὸ νὰ πηγαίνει κανεὶς ὅπου ἀγαπᾷ ... Ἄρα βάσει τῆς ἴδιας τῆς λέξεως, ἐλεύθερος εἶσαι ὅταν ἔχεις τὴ δυνατότητα νὰ πᾶς ὅπου ἀγαπᾷς. Πόσο ἐνδιαφέρουσα ἐρμηνεῖα!!!

Τὸ ἄγαλμα ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ ἀγάλλομαι (εὐχαριστεῖμαι) ἐπειδὴ, ὅταν βλέπουμε (σὲ ἀρχικὴ φάσι οἱ Θεοί) ἓνα ὁμορφο ἀρχαιοελληνικὸ ἄγαλμα, ἡ ψυχὴ μας εὐχαριστεῖται, ἀγάλλεται. Καὶ ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτὸ ἐπέρχεται ἡ ἀγαλλίασις. Ἄν κάνουμε ὁμῶς τὴν ἀνάλυσιν τῆς λέξεως αὐτῆς, θὰ δοῦμε, ὅτι εἶναι σύνθετη ἀπὸ ἀγάλλομαι + ἴασιν(=γιατρεία). Ἄρα, γιὰ νὰ συνοψίσουμε, ὅταν βλέπουμε ἓνα ὁμορφο ἄγαλμα (ἢ ὅτιδήποτε ὁμορφο), ἡ ψυχὴ μας ἀγάλλεται καὶ γιατρευόμαστε. Καὶ πραγματικὰ, γνωρίζουμε ὅλοι, ὅτι ἡ ψυχικὴ μας κατάστασι συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴ σωματικὴ μας υἰεῖα.

Παρένθεσι: Καὶ μιὰ καὶ τὸ ἔφερε ἡ «κουβέντα», ἡ Ἑλληνικὴ

γλώσσα μᾶς λέει καὶ τὶ εἶναι ἄσκημο. Ἀπὸ τὸ στερπητικό «α» καὶ τὴν λέξιν σχῆμα μπορούμε εὐκολὰ νὰ καταλάβουμε τί. Γιὰ σκεφτεῖτε τὸ λίγο.

Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο, δὲν μπορούμε παρὰ νὰ σταθοῦμε στὴν ἀντίστοιχῃ Λατινικῇ λέξιν γιὰ τὸ ἄγαλμα (ποὺ μόνο Λατινικῇ δὲν εἶναι). Οἱ Λατίνοι ὀνόμασαν τὸ ἄγαλμα, statua ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ «ἴστημι» ποὺ ἤδη ἀναφέραμε, καὶ τὸ ὀνόμασαν ἔτσι ἐπειδὴ στέκει ἀκίνητο. Προσέξτε τὴν τεράστια διαφορὰ σὲ φιλοσοφία μεταξὺ τῶν δύο γλωσσῶν, αὐτὸ ποὺ σημαίνει στὰ Ἑλληνικὰ κάπὶ τόσο βαθὺ ἐννοιολογικὰ, γιὰ τοὺς Λατίνους εἶναι ἀπλὰ ἓνα ἀκίνητο πρᾶγμα.

Εἶναι προφανὲς ἡ σχέση ποὺ ἔχει ἡ γλώσσα μὲ τὴ σκέψη τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως λέει καὶ ὁ George Orwell στὸ ἀθάνατο ἔργο του «1984», ἀπλὴ γλώσσα σημαίνει καὶ ἀπλὴ σκέψη. Ἐκεῖ τὸ καθεστῶς προσπαθοῦσε νὰ περιορίσει τὴν γλώσσα γιὰ νὰ περιορίσει τὴν σκέψη τῶν ἀνθρώπων, καταργώντας συνεχῶς λέξεις.

«Ἡ γλώσσα καὶ οἱ κανόνες αὐτῆς ἀναπύσσουν τὴν κρίση», ἔγραφε ὁ Μιχαὶ Ἑμινέσκου, ἐθνικὸς ποιητὴς τῶν Ρουμάνων.

Μιὰ πολὺπλοκὴ γλώσσα ἀποτελεῖ μαρτυρία ἐνὸς προηγμένου πνευματικὰ πολιτισμοῦ. Τὸ νὰ μπορεῖς νὰ μιλᾷς σωστά, σημαίνει, ὅτι ἤδη εἶσαι σὲ θέση νὰ σκέφτεσαι σωστά, νὰ γεννᾷς διαρκῶς λόγο καὶ ὄχι νὰ παπαγαλίζεις λέξεις καὶ φράσεις.

Η ΜΟΥΣΙΚΟΤΗΤΑ

Ἡ Ἑλληνικὴ φωνὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὀνομαζόταν «αὐδή». Ἡ λέξιν αὐτὴ δὲν εἶναι τυχαία ἀφοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα «ᾄδω» ποὺ σημαίνει τραγουδῶ.

Ὅπως γράφει καὶ ὁ μεγάλος ποιητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Νικηφόρος Βρεπάκος:

«Ὅταν κάποτε φύγω ἀπὸ τοῦτο τὸ φῶς, θὰ ἐλιχθῶ πρὸς τὰ πάνω, ὅπως ἓνα ποταμάκι ποὺ μουρμουρίζει. Κι ἂν τυχὸν κάπου ἀνάμεσα στοὺς γαλάζιους διαδρόμους συναντήσω ἀγγέλους, θὰ τοὺς μιλήσω Ἑλληνικὰ, ἐπειδὴ δὲν ξέρουνε γλώσσες. Μιλᾶνε μεταξύ τους μὲ μουσικὴ».

Ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς Ζὰκ Λακαρριέρ ἐπίσης μᾶς περιγράφει τὴν κάτωθι ἐμπειρία ἀπὸ τὸ ταξίδι του στὴν Ἑλλάδα:

«Ἀκουγα αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ συζητοῦν σὲ μιὰ γλώσσα ποὺ ἦταν γιὰ μένα ἀρμονικὴ, ἀλλὰ καὶ ἀκατάληπτα μουσικὴ.

Αυτό τὸ ταξίδι πρὸς τὴν πατρίδα – μπέρα τῶν ἐννοιῶν μας – μοῦ ἀπεκάλυπτε ἓνα ἄγνωστο πρόγονο, πού μιλοῦσε μιὰ γλῶσσα τόσο μακρινὴ στὸ παρελθόν, μὰ οἰκεία καὶ μόνο ἀπὸ τοὺς ἥχους τῆς. Αἰσθάνθηκα νὰ τὰ ἔχω χαμένα, ὅπως ἂν μοῦ εἶχαν πεί ἓνα βράδυ, ὅτι ὁ ἀληθινὸς μου πατέρας ἢ ἡ ἀληθινὴ μου μάνα δὲν ἦσαν αὐτοὶ πού μὲ εἶχαν ἀναστήσει».

Ὁ διάσημος Ἑλληνας καὶ διεθνoῦς φήμης μουσικὸς Ἴανης Ξενάκης, εἶχε πολλὰς φορὲς τονίσει ὅτι ἡ μουσικότητα τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι ἐφάμιλλη τῆς συμπαντικῆς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γίββων μίλησε γιὰ μουσικότητα καὶ γονιμότητα γλῶσσα, πού δίνει κορμὶ στὶς φιλοσοφικὲς ἀφαιρέσεις καὶ ψυχὰ στὰ ἀντικείμενα τῶν αἰσθήσεων. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνες δὲν χρησιμοποιοῦσαν ξεχωριστὰ σύμβολα γιὰ νότες, χρησιμοποιοῦσαν τὰ ἴδια τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.

«Οἱ τόνοι τῆς Ἑλληνικῆς γλῶσσας εἶναι μουσικὰ σημεῖα, πού μαζί μὲ τοὺς κανόνες προφυλάτουν ἀπὸ τὴν παραφωνία μιὰ γλῶσσα κατ' ἐξοκὴν μουσική, ὅπως κάνει ἡ ἀντίστιξη, πού διδάσκεται στὰ ὠδεῖα, ἢ οἱ διέσεις καὶ ὑφέσεις, πού διορθώνουν τὶς κακὲς συγχορδίες», ὅπως σημειώνει ἡ φιλόλογος καὶ συγγραφεὺς Α. Τζιροπούλου-Εὐσταθίου.

Εἶναι γνωστὸ ἐξάλλου, πὼς ὅταν οἱ Ρωμαῖοι πολῖτες πρωτάκουσαν στὴν Ρώμῃ Ἑλληνες ρήτορες, συνέρρεαν νὰ θαυμάσουν, ἀκόμη καὶ ὅσοι δὲν γνώριζαν Ἑλληνικά, τοὺς ἀνθρώπους πού «ἐλάλουν ὡς ἀηδόνες».

Δυστυχῶς κάπου στὴν πορεία τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ μουσικότητα αὐτὴ (τὴν ὁποία οἱ Ἱταλοὶ κατάφεραν καὶ κράτησαν) χάθηκε, προφανῶς στὰ μαῦρα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

Νὰ τονίσουμε ἐδῶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαρχίας, τοὺς ὁποίους συχνὰ κοροῖδεύουμε γιὰ τὴν προφορά τους, εἶναι πιὸ κοντὰ στὴν Ἀρχαιοελληνικὴ προφορά ἀπὸ ὅ,τι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς πόλεως.

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐπιβλήθηκε ἀβίαστα (στοὺς Λατίνους) καὶ χάρη στὴν μουσικότητά της.

Ὅπως γράφει καὶ ὁ Ρωμαῖος Ὁράτιος «Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ γεννήθηκε εὐνοημένη μὲ μιὰ γλῶσσα εὐνην, γεμάτη μουσικότητα».

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται

Πρὸ ἡμερῶν ἡ Ἑνωση Ὁρθοδόξων Δημοσιογράφων (ΕΟΔ), μᾶς μετέδωσε τὴν εἴδηση, πὼς ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εὕρισκόμενος στὴν Ἱ. Μ. Παντοκράτορος Ἀγίου Ὁρους, παρουσία τριῶν Ἑγουμένων Ἐφραίμ, Ἀλεξίου καὶ Γαβριὴλ τῆς οἰκείας Μονῆς, εἶπε ὅτι:

«Οἱ διαφορές μας μὲ τοὺς παπικοὺς εἶναι κυρίως ἱστορικὲς καὶ ὄχι δογματικές!»

Καὶ πάλι εἶπε:

«Οἱ παπικοὶ στὸ δόγμα καὶ στὴν πίστη εἶναι ἀκριβῶς ὅπως εἴμαστε κι ἐμεῖς», συνεπῶς «ἡ ἔνωση μαζί τους εἶναι ἀναπόφευκτη».

Ἄρα λοιπόν, σύμφωνα μὲ αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ Πατριάρχης δικαιώνονται αὐτοί, ποὺ κατὰ καιροὺς ἐπισημαίνουν πὼς ὁ Πατριάρχης εἶναι κρυφὸς οὐνίτης, ἀφοῦ ἀπὸ φοιτητῆς εἶχε μνηθεῖ στὰ παπικὰ δρώμενα. Καὶ τὸ βλέπουμε καὶ ἐμεῖς τώρα ξεκάθαρα, πὼς ὁ Πατριάρχης νοιώθει κατὰ πάντα ὅμοιος μὲ τοὺς παπικοὺς. Καὶ εἶναι ἀλήθεια, πὼς γιὰ νὰ νοιώθει κάποιος ὅμοιος μὲ τοὺς παπικοὺς, πρέπει κι ὁ ἴδιος νὰ εἶναι παπικὸς, δηλαδὴ οὐνίτης.

Καὶ τὸ βλέπουμε αὐτὸ στὴν Σύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας, τότε ποὺ ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς ματαίωσε μόνος του τὴν ψευδοένωση, λέγοντας τὸ ἀλησμόνητο «οὐκ ὑπογράφω». Ἀλήθεια, γιατί δὲν ἔνοιωθε ὁ Ἅγιος Μᾶρκος τὴν πίστη του ὅμοια μὲ τοὺς παπικοὺς, ὅπως νοιώθει ὁ σημερινὸς Πατριάρχης; Καὶ ἂν οἱ πατριαρχικοὶ μᾶς ποῦνε πὼς ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἔσφαλε στὴν πίστη, ἐπειδὴ ἀπέρριψε τοὺς παπικοὺς, τότε γιατί ὁ Θεὸς ἔμεινε μὲ τὸ μέρος τοῦ Μάρκου καὶ τὸν ἁγίασε; Γιατὶ ὁ Θεὸς ἀπέρριψε τοὺς τότε ἐκπροσώπους ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ποὺ ὑπογράψανε τὴν ψευδοένωση καὶ ἔγιναν καρδινάλιοι;

Ἔτσι λοιπόν, ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται, ὅπως λέει ὁ σοφὸς λαός. Ἐμπρὸς λοιπὸν Παναγιώτατε, ὁ δρόμος εἶναι διάπλατα ἀνοιχτός. Ἐὰν ὁ θλιβερὸς προκάτοχός σας, πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος ὁ λατινόφωνος, παρέλειψε κάτι ἢ δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσει

τὸ προδοτικὸ τοῦ ἔργου, ἐμπρὸς μὴν ἀργοπορεῖτε, νὰ τὸ συνεχίσετε καὶ νὰ τὸ τελειώσετε ἐσεῖς. Μὴν ἀνψυχεῖτε, εἶναι ὅλα εὐνοϊκὰ γιὰ τὸ “ἔργο” σας. Ἡ κοσμικὴ ἐξουσία εἶναι μὲ τὸ μέρος σας. Ὁ Ἀμερικανὸς πρέσβης, μὲ ὅλο τὸ παράνομο συνάφι του, εἶναι δίπλα σας, τὸ Βατικανό, τὸ κέντρο τῆς παρανομίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, εἶναι καὶ αὐτὸ στὸ πλευρό σας. Τὶ ἄλλο θέλετε; Μόνο Παναγιώτατε, ὀφείλουμε νὰ σᾶς ποῦμε εἰλικρινά, πὼς ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θὰ εἶναι ἀπὼν σ’ αὐτὸ τὸ ἀνίερο ἔργο σας ἐάν, μὴ γένοιτο, τὸ ἐπιχειρήσετε. Ἀπὸ ἐμᾶς Παναγιώτατε, κοσμικὴ ἀντίδραση δὲν θὰ βρεῖτε καμία, σὲ τίποτα. Ἐμεῖς, τὸ μόνο ὄπλο ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦμε, εἶναι τὸ παντοδύναμο ὄνομα τὸ «ὕπὲρ πᾶν ὄνομα» τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐσεῖς, ἐλᾶτε ὅπως ἐπιθυμεῖτε «ἐν ἄρμασι καὶ ἐν ἵπποις».

Ἀλλὰ Παναγιώτατε, ἔχουμε νὰ σᾶς ποῦμε καὶ τοῦτα τὰ λόγια. Ἐφόσον ἐσεῖς καὶ οἱ ὁμόφρονές σας νοιώθετε τοὺς παπικούς, κατὰ πάντα ὁμοιούς σας, γιὰτὶ δὲν πηγαίνετε ἐκεῖ μαζί τους, ἀλλὰ θέλετε νὰ ὑποτάξετε στὰ πόδια τοῦ Πάπα, τὴν Ἁγία μας Ὁρθοδοξία, ποὺ εἶναι Σῶμα Χριστοῦ; Πῶς θὰ ὑποτάξετε τὸν Μέγα Φῶπι, τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, τὸν Ἅγιο Μάρκο τὸν Εὐγενικό, τοὺς Ἁγίους Ὁσιομάρτυρες Ἀγιορεῖτες Πατέρες, ποὺ μαρτύρησαν ἀπὸ τοὺς Λατίνους; Μήπως εἴστε ἀπεσταλμένος νὰ ὑποτάξετε τὴν Ὁρθοδοξία μας στὰ πόδια τοῦ Πάπα; Τέλος Παναγιώτατε, σὴν προαίρεσή σας εἶναι ἂν θέλετε, νὰ γραφεῖ τὸ ὄνομά σας μὲ χρυσὰ ἢ μὲ μελανὰ γράμματα. Μὲ χρυσὰ γράμματα θὰ γραφεῖ, ἂν ἀκολουθήσετε τὴν ὁδὸ τοῦ προκατόχου σας Μεγάλου Φωτίου καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων, ποὺ ἀγωνίστηκαν ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ παπισμοῦ. Ἐάν, μὴ γένοιτο, θελήσετε νὰ πράξετε τὸ ἀντίθετο, ἐμεῖς σιωποῦμε καὶ δὲν θέλουμε νὰ σχολιάσουμε. Εἴθε νὰ ἐπιλέξετε τὸ πρῶτο. Ἀμήν.

Ἀγιορείτης Μοναχὸς

Βλ. Ὁρθοδ. Τύπος ἀρ. φ. 2286

